

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.00 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.00

РІК CVIII П'ЯТНИЦЯ, 17 СЕРПНЯ 2001 РОКУ ЧИСЛО 33 VOL. CVIII FRIDAY, AUGUST 17, 2001 No. 33

Прес-конференція у справі Г. Гонґадзе

Колишній охоронець Президента Л. Кучми Микола Мельниченко

ВАШИНҐТОН. – У вівторк, 14 серпня, в Національному Прес-клюбі відбулася пресова конференція, яку провели народні депутати України Віктор Шишкін, Олександер Єльяшкевич та колишній охоронець Президента Кучми Микола Мельниченко. Як зазначив Віктор Шишкін, приводом для проведення прес-конференції стали нові факти розслідування справи Георгія Ґонґадзе, з часу зникнення й загибелі якого незабаром виповниться рік.

Після призначення голови тимчасової слідчої комісії Верховної Ради з рослідування справи Ґонґадзе Олександра Лавриновича державним секретарем міністерства юстиції України, фактичним головою цієї комісії став Віктор Шишкін. Він повідомив журналістам, що комісія, проводячи паралельне розслідування, отримала від колишнього охоронця Президента України Л. Кучми майора Мельниченка 47 годин записів розмов Президента з керівниками силових структур, урядовцями, народними депутатами. Прискіпливе вивчення цих записів, зазначив В. Шишкін, дало комісії підстави стверджувати, що Президент безпосередньо причетний до зникнення і загибелі журналіста Ґонґадзе. Окрім того, знайомлячись зі записами, наданими Мельниченком, стверджував В. Шишкін, комісія встановила мотиви вбивства Георгія Ґонґадзе. Його було вбито за розслідування фактів корупції у вищих ешелонах влади. В. Шишкін наголосив, що в записах майора Мельниченка є підтвердження причетности Президента Кучми до незаконних акцій з ґазом і зброєю. Журналістам було роздано фраґменти розмов Л. Кучми із заарештованим недавно в Італії за незаконний продаж зброї Юрієм Жуковим та колишнім головою компанії „Укрнафтоґаз" Ігорем Бакаєм. Віктор Шишкін повідомив також, що очолювана ним комісія має докази відмивання грошей Президентом Кучмою та його оточенням через „Bank of New York".

Народний депутат України Олександер Єльяшкевич у своєму виступі на прес-конференції розповів, що після 9 лютого 2000 року він боїться жити в Україні. Саме того дня біля готелю „Москва" у Києві його було жорстоко побито. У записах, стверджує депутат Єльяшкевич, які надав комісії

(Закінчення на стор. 4)

Президент Дж. Буш підтримав наукові дослідження ембріональних клітин

КРАВФОРД, Тексас. – Президент Дж. Буш 9 серпня повідомив, що США – з певними обмеженнями – фінансуватимуть наукові дослідження на клітинах людських зародків-ембріонів. Він сказав про це, промовляючи, вперше від часу своєї інавґурації, до американського народу в прямому етері, але підкреслив, що буде запроваджено суворі обмеження способів використання урядових фондів. Рішенню Президента передували кілька місяців високою мірою емоційних публічних дискусій, коли Дж. Буш мусів зважити на потенційну користь ембріональних досліджень для десятків мільйонів хворих людей – на противагу поглядам тих, хто твердить, що будь-яке знищення людських ембріонів є аморальним.

Дж. Буш заявив, що досліди з використанням клітин ембріонів у майбутньому допоможуть вченим створити ліки проти деяких хвороб. Разом з тим державне фінансування наукових програм буде обмежуватись експериментами на клітинах пошкоджених ембріонів. Уряд ніколи не підтримає експериментів, які можуть привести до пошкодження ембріонів. Пояснюючи скомпліковані та контроверсійні етичні дебатування, Президент Буш зазначив, що приватні досліди вже виготовили понад 60 генетично різних родів клітин, які можуть самі безупинно розмножуватись і бути надзвичайно корисними у медичних дослідах. „Я дійшов до висновку, що ми повинні надати державну фінансову підтримку на досліди тільки тих існуючих родів клітин, щодо яких питання життя і смерти вже вирішено. Це дозволяє нам відкривати перспективи різних родів клітин без порушення підставової моральної лінії".

Президент Буш сказав, що створить нову Президентську раду з біоетики на чолі з д-ром Леоном Кассом – консервативним знавцем біомедичної етики в Чикаґському університеті. Він підкреслив, що впродовж кількох останніх тижнів боровся з двома підставовими питаннями, котрі зформували його думку. Перше – чи заморожений ембріон вважається людським життям; та наступне – якщо ці ембріони мають й так бути викинені то чи не краще ужити їх для дослідів, заради збереження життя та охорони здоров'я.

Багато його консервативних прибічників побоювалися, що він запропонує ширшу підтримку для дослідів на клітинах людських зародків, а тим самим дасть можливість для знищення ембріонів, тому дещо заспокоїлись вияснениям його обмежень. Опоненти вимагають цілковитої заборони фінансування досліджень ембріонів людини. Католицька Церква, консервативні організації США виступають проти експериментів на ембріонах. Беручи до уваги гострі побоювання пацієнтів і дослідників стосовно поданих Президентом обмежень федеральних фондів для досліджень на клітинах людських ембріонів, державне управління негайно, вже 10 серпня, повідомило, що гроші для субсидій на дослідження будуть доступними вже на початку наступного року.

На пресовій конференції 10 серпня секретар Департаменту здоров'я і громадських послуг Томі Ґ. Томпсон заявив, що Крайовий інститут здоров'я вже почав створювати реєстратуру, котра з часом занесе до списку самовистачальні клітинні колонії, котрими дослідники зможуть користуватися за гроші платників податків.

Помер інж. Степан Куропась

В суботу, 11 серпня, надійшла з Чикаґо сумна вістка, що там відійшов у вічність найстарший активний член УНСоюзу інж. Степан Куропась, 100-річчя від дня народження якого відзначала українська громада у жовтні 2000 року.

Інж. С. Куропась прибув до США в 1927 році, як молодий випускник університету в Празі, з дипломом інженера-аґронома. Завдяки союзовцям він скоро знайшов працю, а з цим включився також в діяльність УНС цілим своїм серцем та енерґією. Його матірним Відділом став 221-ий Відділ,

Св. п. інж. Степан Куропась

а з часом він став творцем шістьох відділів УНС – 393-го, 398-го, 415-го, 423-го, 428-го і 452-го.

Постійно активного в УНСоюзі, його обрали на XIX-ій Конвенції головним контролером, і він бездоганно виконував цю працю рівно 25 років. З хвилиною несподіваної смерти головного предсідника Дмитра Галичина, коли на його місце вступив Йосиф Лисогір, С. Куропась був обраний заступником головного предсідника і діяв на тому пості вісім років.

Довгі роки своєї активности в УНС інж. С. Куропась був постійним дописувачем до „Свободи", провадячи хроніку українського життя в Чикаґо та пишучи на політичні теми як активний член ОДВУ, від дня заснования цієї централі в 1929 році, в часі перебування у США полковника Є. Коновальця. С. Куропась перебрав також пост головного редактора органу ОДВУ „Самостійна Україна", так що журналістична праця стала його другим покликанням. Вислід журналістичної праці бачимо у книжці „Спогадів", що її видав у 1988 році С. Куропась. Він був відданий Україні і ціле своє довге життя допомагав новоприбулим землякам, працював в УНС, свій патріотизм виказував в ОДВУ, а його родинне життя може бути прикладом для численних наших земляків. Його син д-р Мирон і внук Стефко гідно продовжують завзяття патріярха роду.

Минулого року родина разом із цілою українською громадою відзначала 100-річчя з дня народин Степана Куропася, підкреслюючи саме ці прикмети уродинника, а його самовіддана праця для УНС і громади буде ще довго світити як взірець. Похоронні відправи відбулися в Чикаґо у середу та четвер 15 і 16 серпня 2001 року.

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Статую Незалежности в столиці встановлять цього тижня

КИЇВ. – 24-тонну статую Незалежности в центрі української столиці буде встановлено вже цього тижня, повідомили в Київській міській державній адміністрації 14 серпня. Тим часом дедалі гучніше лунають голоси тих, хто критикує владу за величезні витрати у зв'язку з Днем Незалежности, який цього року плянується відсвяткувати особливо. У переддень свята, 23 серпня, кияни отримають додатковий вихідний. На Хрещатику відбудеться військова парада, свою участь вже підтвердили президенти Росії Владімір Путін та Польщі Александр Кваснєвський. Статуя Незалежности чекатиме цього дня під непрозорою завісою. Член проводу Української республіканської партії Вячеслав Білоус вважає, що замість будівництва пам'ятників варто було б відзначити річницю Незалежности побудовою 10 шкіл: „Ці кошти використані на будівництво пам'ятника і урочистості, щоб вони символізували досягнення влади. Якби їх спрямували на дітей, то це принесло б значно більше користи в майбутньому." Тим часом міський голова посадник Києва Олександер Омельченко взявся кардинально змінити зовнішній вигляд Майдану Незалежности менше, ніж за півроку. Гігантська „косметична операція" на Майдані Незалежности триває за графіком. Щоправда, з наближенням 24 серпня будівельні бриґади змушені працювати цілодобово.

Надзвичайний і Повноважний посол США в Україні Карлос Паскуаль у понеділок, 13 серпня, під час зустрічі з Київським міським головою Олександром Омельченком повідомив про наміри американських бізнесменів інвестувати реконструкцію готелю „Либідь" та будівництво ресторану на Европейській площі у Києві. Окрім того, в рамках підготовки проєкту реконструкції готелю „Либідь" американська сторона ініціює проведення найближчим часом зборів акціонерів цього підприємства. Під час зустрічі посол високо оцінив рівень підготовки української столиці до святкування 10-ої річниці незалежности України і повідомив, що на урочистості до Києва прибуде велика представницька делеґація США, до складу якої, зокрема, ввійдуть відомі американські конґресмени.

Фото УНІАН

О.Тимошенка та В. Фальковича звільнено з ув'язнення

КИЇВ. – Колишніх керівників корпорації „Єдині енерґетичні системи України" Олександра Тимошенка і Валерія Фальковича звільнено 10 серпня з Житомирського слідчого ізолятора (СІЗО). Суд визнав дії Генеральної прокуратури України про продовження термінів утримання їх під вартою незаконними і скасував їх. Генеральна прокуратура України опротестує рішення Києво-Святошинського місцевого суду про звільнення з-під варти О.Тимошенка і В. Фальковича. Про це на прес-конференції того ж дня у Києві повідомив заступник Генерального прокурора України Микола Обіход.

Новий склад РНБОУ

КИЇВ . – Президент Леонід Кучма 9 серпня затвердив новий склад Ради національної безпеки та оборони України. Секретарем Ради знову призначено Євгена Марчука. Перестановки пов'язані передусім зі змінами у складі уряду. Політологи вважають, що цей орган давно не виконує функцію президентського штабу. Політичні оглядачі вважають, що впливовість Ради безпеки залежить від її керівника. Формально цей орган очолює Президент. Однак головний тягар відповідальности несе на собі секретар РНБО. На цій посаді вже майже два роки перебуває Євген Марчук. На відміну від його попередника Володимира Горбуліна, генерала армії Марчука надвпливовим політиком не вважають.

Кому довіряє народ

КИЇВ. – У проводі громадської довіри в Україні залишається експрем'єр Віктор Ющенко, що очолив виборчий бльок „Наша Україна". На другому місці – провідник комуністів Петро Симоненко. Трійку провідників довіри замикає провідник соціялістів Олександер Мороз. З четвертого місця у березні до сьомого впала популярність голови держави Леоніда Кучми, який є першим у списку недовіри. Президентові довіряють тільки 3.8 відсотка громадян, а не довіряють – 21.5 відсотка. Опитування громадської думки проводилось аналітичною групою Центру "Соціополіс" у 24 областях, Автономній республіці Крим, містах Києві та Севастополі та було оприлюднено 3 серпня.

Президент знову відхилив закон про вибори

КИЇВ. – Президент України Леонід Кучма 14 серпня втретє наклав вето на Закон України „Про вибори народних депутатів", який передбачав, що 75 відсотків депутатів обиратимуться за списками партій або бльоків, а 25 відсотків – за мажоритарними округами. Цей закон Верховна Рада ухвалила 12 липня. Депутати погодилися лише з двома зауваженнями Президента України з дванадцяти. Зокрема врахували зауваження щодо встановлення у законі грошової застави, яка, на думку Президента, не відповідає Конституції, і вирішили вилучити цю норму. Депутати також погодились з Президентом, що передбачена законом норма про можливість включення до списку виборців за рішенням дільничної комісії осіб, які прибули на територію виборчої дільниці після складання списків і не мають відкріплювального посвідчення, створює умови для зловживань. Депутати скасували цю норму закону. Депутати не погодились з Президентом і щодо скорочення тривалости виборчого процесу з 180 днів до 90. А також з пропозицією Президента узаконити, що у виборах до ВР повинна брати участь переважна більшість виборців.

Львівській області загрожує дефіцит природного ґазу

ЛЬВІВ. –Одна з причин полягає у зменшенні обсягів транзиту російського ґазу до Західньої Европи територією України. Ситуація зі запасом природного ґазу в підземних сховищах Львівської области вкрай катастрофічна. Про це повідомив головний інженер управління „Львівтрансґаз" Роман Коваль. Сховища заповнено лише на 30 відсотків, тобто п'ятьма мільярдами кубометрів. Це той ґаз, який отримала Львівщина від Росії за транспортування ґазу через свою територію. Р. Коваль переконаний, що проблем побільшає, якщо Росія остаточно відмовиться транспортувати блакитне паливо територією України. На думку керівника управління „Львівґазвидобування" Ярослава Курила, область цілком спроможна без допомоги Росії стовідсотково забезпечити себе ґазом, оскільки Львівщина – одна з найуспішніших областей в Україні щодо запасів ґазу в родовищах. За підрахунками фахівців, газу під землею вистачить ще на 60 років.

Відкриття перебудованої площі

КИЇВ. – На Дарниці 11 серпня відкрилась перебудована Севастопольська площа. У церемонії з нагоди відкриття взяли участь київський міський голова Олександер Омельченко, генеральний директор компанії „Київміськбуд" Володимир Поляченко, керівники будівельних організацій, які брали участь у перебудові. Як наголосив О. Омельченко, „Київ перейшов рубежі минулого тисячоліття і впевнено увійшов у XXI століття, про що зокрема свідчать перебудовані Майдан Незалежности, Севастопольська, Бесарабська площі та залізнична станція". О. Омельченко привітав усіх будівельників столиці з їхнім професійним святом, яке цього року відзначалося 12 серпня.

Прокурор вимагає багаторічного ув'язнення

ЛЬВІВ. – Прокурор обласної прокуратури Ігор Буцяк запропонував 9 серпня винести двом звинувачуваним у вбивстві композитора Ігоря Білозора особам вироки – 12 та15 років позбавлення волі, з перебуванням у колонії посиленого режиму. Про це повідомив громадський звинувачувач у цій справі Віталій Ілик. За його словами, 8 серпня практично закінчено судові дебати у частині виступу прокурора і громадських звинувачувачів. Адвокати підсудних заявили, що вони не готові до виступів і попросили перерви. Композитора Білозора було побито у Львові 8 травня минулого року. Внаслідок завданих травм він помер.

Збільшено термін дії віз

КИЇВ, 13 серпня. – Кабінет Міністрів збільшив термін дії віз, що видають особам українського походження для відвідування України (тип П-2), з 6 місяців до 5 років.Таке рішення закріплено в постанові Кабміну від 9 серпня. Зміни внесені в Правила оформлення візових документів для в'їзду в Україну, затверджено постановою Кабміну від 20 лютого 1999 року. Раніше найтриваліллим терміном дії візи для в'їзду в Україну був один рік.

У Львові заарештовано групу лікарів

ЛЬВІВ. – Співробітники Управління з питань боротьби з організованою злочинністю Львівського обласного управління внутрішніх справ 13 серпня заарештували групу лікарів, які займалися незаконним продажем людських органів. Затримано троє львівських лікарів, але слідство припускає наявність спільників групи серед лікарів інших областей України. Заарештовані медпрацівники вирізали нирки і печінку у потерпілих в дорожно-транспортних пригодах і алькоголіків і продавали їх за межі области. У незаконній трансплянтації підозрюються завідуючий відділом трансплянтації нирок Львівської обласної клінічної лікарні, його син, який очолює фонд „Штучна нирка", заступник голови відділу, судовий медичний експерт і лікар. Ці лікарі ще не заарештовані. Зараз тривають лише допити, а санкцію на арешт має видати суд. За версією правоохоронних органів, лікарі у жертв автокатастроф вирізали нирки, після чого судовий медичний експерт видавав висновок про смерть. Лікарі продавали нирку на „чорному ринку" в середньому за 4,000 додярів, або проводили операцію з трансплянтуванням нирки пацієнтам. Правоохоронні органи мають інформацію про шахрайство у благодійному фонді „Штучна нирка". Згідно з інструкціями міністерства охорони здоров'я, штучна нирка пересаджується безкоштовно – тобто за рахунок держави. А правоохоронці встановили, що пацієнти розраховувалися валютою за те, що їм буде пересаджена штучна нирка.

УРП виключила прихильників Л. Кучми

КИЇВ. – Провідник Української республіканської партії Левко Лук'яненко повідомив 13 серпня, що на останньому засіданні проводу УРП 10 серпня прихильники Президента Леоніда Кучми були виключені з партії, за діяльність, що суперечить політичній лінії УРП. Серед виключених – Євген Пронюк, Богдан Ярошинський, Людмила Забарило й інші. Крім цього, УРП збирається вступити в бльок Віктора Ющенка. УРП є опозиційною з 1994 року, не погоджуючись з „антиукраїнською" політикою Президента Л. Кучми. Ідеалом бльоку є усунення Л. Кучми з посади і зміна влади, яку УРП вважає олігархічною, обрання до владних структур депутатів-патріотів, що могли б повести Україну шляхом відродження економіки, культури, справедливости і законности. Крім цього, за словами Л. Лук'яненка, УРП, що вступила до виборчого бльоку демократичної опозиції „Форум національного порятунку", має намір продовжити працю зі створення широкої коаліції національно-демократичних сил.

За повідомленнями інформаційних аґентств

Григорій Омельченко: „Ми прийшли сказати владі „Годі!"

Народний депутат України, голова депутатського об'єднання „Антимафія", полковник Служби безпеки України Григорій Омельченко заявив 14 серпня у Києві, на прес-конференції, посилаючись на відповідні документи, що екс-прем'єр-міністер України Павло Лазаренко дав хабара Президентові Леонідові Кучмі в сумі 3.7 млн. дол. У зв'язку з призначеними на кінець серпня судовими слуханнями в Каліфорнії у справі П. Лазаренка, липневий приїзд Г. Омельченка до Америки мав діловий характер – він привіз американським правоохоронцям документальні докази, що не лише Лазаренко, але й інші особи з найвищих ланок урядової влади причетні до відмивання грошей через банки і фінансові установи в Америці. У цій справі Омельченко зустрівся у Вашінгтоні і Сан-Франциско з представниками Департаменту юстиції. Він також відвідав Нью-Йорк, де у нього взяв інтерв'ю Валентин Лабунський.

Г. Омельченко у Києві, весною 2001 року. Фото УНІАН.

– Пане Омельченко, ви вважаєте, що Павло Лазаренко грабував Україну. В який спосіб йому це вдавалося?

– Комісія Верховної Ради з боротьби з корупцією і організованою злочинністю, яку я очолював, зібрала цілі стоси доказів злочинної діяльности Лазаренка ще до призначення його прем'єром. Про це ми постійно інформували і Президента, і Генеральну прокуратуру України. Одначе, незважаючи на конкретні докази: вказані нами вкрадені Лазаренком і перераховані в закордонні банки суми, назви підставних фірм і числа рахунків, факти незаконних операцій, здійснених помічниками Лазаренка, він продовжував впевнено дертися по службовій драбині.

І коли нарешті постало питання про його призначення прем'єр-міністром України, я зажадав особистої зустрічі з Президентом Л. Кучмою. У розмові віч-на-віч я сказав Президентові, що Павла Лазаренка не можна призначати прем'єром, і поклав на стіл цілу теку з матеріялами наших розслідувань. Президент відсунув її рукою вбік і сказав: „Я про все це знаю. Але зрозумій – він енергійний, пробивний господарник. І собі, скільки треба, вже взяв. А тепер працюватиме на користь України".

Я заперечив – мовляв, ніколи така людина не працюватиме на користь України, Лазаренко засліплений жадобою наживи і крісло прем'єра дозволить йому грабувати нові мільйони. „Ти дуже гарячий, – відповів Президент. – В політиці так не можна". На цьому наша розмова й закінчилася.

Що було далі – сьогодні усім відомо. Лазаренко накрав стільки, що тих грошей вистачило б на розв'язання гострих соціяльних проблем усієї України. А злочинна кадрова політика Президента Кучми привела до того, що сьогодні багатющу Україну називають однією з найбідніших країн світу. Звертаючись до Конгресу Сполучених Штатів Америки, Верховна Рада ще 12 жовтня 1999 року наголошувала: „Прагнучи об'єктивно підійти до оцінки заяв Лазаренка та розслідувати обставини відкриття в американських банках валютних рахунків та приховування на них коштів посадовими особами-громадянами України, Верховна Рада України звертається до Конгресу Сполучених Штатів Америки з проханням посприяти в отриманні повної інформації, яка міститься в свідченнях Лазаренка щодо діяльности Президента України Леоніда Кучми та наявности в нього рахунків в американських банках „The Bank of New York" та „The Bank of Boston". Тепер же ми самі підказуємо американцям, де й скільки сховано награбованих грошей.

– Якщо владні структури сприяли Лазаренкові у цьому пограбуванні, то навіщо йому було втікати до Америки?

– В немилість до Кучми Лазаренко потрапив тоді, коли почав виказувати свої політичні амбіції. Накравши достатньо коштів, він раптом вирішив, що й сам може бути першою особою в Україні. Це й не сподобалося Кучмі. Саме тоді він і нацькував на Лазаренка Генеральну прокуратуру. Кучма не вибачає тим, хто порушує встановлені ним правила гри й забуває, завдячуючи кому він має й гроші, й владу.

– Вас часто звинувачують в тому, що ви бездоказово називаєте високих урядовців злодіями. Ви могли б без зайвих епітетів і емоцій на конкретних фактах розповісти, як починалося розкрадання України?

– Я – професійний працівник спецслужб, а тому емоції й епітети залишаю обабіч своєї роботи. Для того, щоб відповісти на це запитання, давайте подумки повернемося в 1993 рік. У березні того року народний депутат України, голова Донецького міськвиконкому Юхим Звягільський звернувся до тодішнього прем'єр-міністра України Леоніда Кучми з клопотанням виділити 35-40 мільйонів німецьких марок для викупу частки статутного капіталу у німецької фірми „Варекс". 8 квітня 1993 року прем'єр-мінстер Леонід Кучма написав на клопотанні Звягільського доручення тодішньому голові правління Державного експортно-імпортного банку України С. Яременкові: „Знайти можливість виділення 35 мільйонів німецьких марок для викупу частки статутного капіталу у німецької фірми „Варекс" згідно з пропозицією Ю. Звягільського". Того ж дня тодішній міністр Кабінету Міністрів А. Лобов і завідуючий сектором відділу зовнішньоекономічних зв'язків Кабінету Міністрів Г. Батюта підписали платіжне доручення, число 39, Державному експортно-імпортному банку України перерахувати 35 мільйонів марок ФРН фірмі „Варекс". Фірма ж „Варекс" за досягнутою раніше домовленістю перераховує 12 мільйонів з цієї суми на закордонні валютні рахунки дружини Лобова – у Паризький та Женевський банки, а також в одну з ощадних кас Мюнхену.

– Яким був далі механізм крадіжки?

– А далі дружина Лобова, переконавшись, що гроші вже на її рахунках, негайно перераховує 3 мільйони німецьких марок на закордонні валютні рахунки Леоніда Кучми, ще три – на закордонний валютний рахунок Звягільського. Це один з прикладів, як починалося розкрадання України.

Якщо тоді, в 1993 році, крали мільйонами, то пізніше почали красти мільярдами.

Коли ми зібрали повні дані про наявність у Президента та його рідних банківських рахунків за кордоном на астрономічні суми, то прокучмівська парляментська більшість 1 червня 2000 року зліквідувала нашу слідчу комісію, не заслухавши навіть звіту її голови. А на запит до Генеральної прокуратури України про те, що „в діях Леоніда Кучми вбачаються ознаки злочину, передбаченого ст.86-1 Кримінального кодексу України", надісланого ще 15 липня 1999 року, я так і не дочекався відповіді.

– Деякі ваші критики звинувачують вас у зведенні особистих порахунків з Президентом .

– Майже 10 років я веду затяжну, жорстоку боротьбу з мафією. Знаю дуже багато такого, про що не знає ніхто. І в мене немає жодних особистих порахунків з Леонідом Кучмою. У нас різні дороги. Але зібрані мною й моїми однодумцями за цей час документи й факти неспростовно доводять, що Кучма віддавав злочинні накази, контролював їх виконання, а також систематично брав хабарі й займався здирництвом, що дозволило йому привласнити коштів на суму не менше одного мільярда американських долярів. Саме Кучма створив для олігархічних кланів державний „дах", за що вони перерахували на рахунки, контрольовані Президентом через його банкіра й довірену особу Олександра Волкова, мільйони долярів. Те, що стало явним після оприлюднення записів майора Мельниченка, нам було відомо давно. „Кожен, хто працює на нас, повинен платити за свій „дах",- процитував мені під час нашої розмови тут, в Америці, Микола Мельниченко слова Леоніда Кучми.

–Такий привід, по-моєму, вже виник після скандалу, пов'язаного з колишнім головою Служби безпеки України Леонідом Деркачем та його сином, одним з лідерів партії „Трудова Україна", народним депутатом Андрієм Деркачем.

– Діяльність цих татуся та синочка показує, хто сьогодні керує Україною й куди вони можуть її завести. Леонід Деркач та його син створювали „дах" для діяльности в Україні міжнародних кримінальних „авторитетів". Нещодавно в Інтернеті на сайті „Україна кримінальна" розміщено матеріял під заголовком „Із життя Деркачів", у якому викладено інформацію про злочинну діяльність Леоніда Деркача та його сина Андрія. Цей „вибуховий" матеріял на підставі документальних доказів підготував журналіст Олег Єльцов.

До речі, той, хто хоч на мить сумнівається в тому, що Україною нині правлять злочинці, нехай прочитає цей матеріал Олега Єльцова. Людина будь-яких переконань після ознайомлення з цим розслідуванням скаже: „Треба щось робити. Далі цього терпіти не можна!". Наш народ мусить нарешті усвідомити: якщо й далі він пасивно спостерігатиме, як кілька відважних безумців стають на прю зі страшною гідрою, і один за одним падають у нерівній боротьбі, то на Україну чекає страшне майбутнє. Вона надовго стане кримінальною державою, де люди будуть ледьледь зводити кінці з кінцями, а ця сама гідра розкошуватиме й гребтиме під себе. Треба, щоб ми всі прийшли до палаців владоможців і сказали їм: „Ми прийшли сказати вам: „Годі!"

АМЕРИКА І СВІТ

Рада Безпеки ООН привітала мирну угоду в Македонії

НЬЮ-ЙОРК. – Рада Безпеки висловила підтримку македонському урядові з приводу підписання угоди про врегулювання етнічного конфлікту в країні та закликала албанських провідників офіційно відмовитись від насильницьких дій. Договір, підписаний 13 серпня в Скоп'є, передбачає роззброєння албанських повстанців та значне розширення прав албанської меншини. Представники албанських збройних формувань заявили, що вони визнають угоду. Але чи будуть вони роззброюватися, вирішать протягом найближчих двох тижнів. Союз НАТО підтвердив, що до Македонії буде надіслано війська – для контролі за роззброєнням албанських загонів. Військові експерти НАТО прибули в столицю Македонії Скоп'є для уточнення деталей пляну роззброєння албанських повстанців Генеральний секретар НАТО Джордж Робертсон поінформував у Брюсселі 13 серпня представників країн альянсу про підсумки мирних переговорів у Македонії, Згідно з умовами договору, НАТО розмістить у Македонії три з половиною тисячі миротворців, які протягом місяця контролюватимуть процес роззброєння повстанців. Через декілька годин після підписання мирної угоди на півночі Македонії – в районі міста Тетово – знову відбулися сутички між урядовими військами та повстанцями.

Зареєстровано кандидатів на президента

МІНСЬК, Білорусь. – 13 серпня зареєстровано чотирьох кандидатів на посаду президента Білорусі. Після реєстрації розпочнеться офіційна передвиборча кампанія. Вибори відбудуться 9 вересня. Посвідчення кандидатів вручено провідникові Ліберально-демократичної партії Сергієві Гайдукевичу, керівникові Федерації профспілок Володимирові Гончарику, екс-губернатору Гродненської області Семенові Домашу та нинішньому главі держави Олександрові Лукашенці. С. Домаш пообіцяв учора, що зніме свою кандидатуру на користь єдиного кандидата від опозиційних партій – В. Гончарика. Спостерігачі ОБСЕ досі не отримали офіційного запрошення від білоруської влади на перебування під час президентських виборів.

Роззброєння скасовано

ОЛЬСТЕР, Північна Ірляндія. – В Ольстері 14 серпня Ірландська республіканська армія скасувала свою ініціятиву з роззброєння. Схема роззброєння була узгоджена з міжнародними посередниками минулого тижня. Збройне католицьке угруповання мотивувало це скасування тим, що британські власті і протестантська Юніоністська партія Ольстеру висунула у відповідь на мирну ініціятиву „цілком неприйнятні", за словами представника ІРА, умови.

На палестинських територіях не спиняється кровопролиття

ЄРУСАЛИМ. – У результаті стрілянини між ізраїльськими солдатами та озброєними палестинцями в місті Гевроні, що на Західньому березі річки Йордан, минулого тижня вбито семирічну палестинську дівчинку. У Тель-Авіві представники ізраїльських органів безпеки обговорювали запобіжні заходи проти нападів палестинських терористів-камікадзе. Тим часом 13 серпня у Гайфі у результаті вибуху бомби, яку підірвав терорист-камікадзе в одній з кав'ярень міста, дістав поранення 21 ізраїльтян. У відплату, вночі 14 серпня ізраїльські танки, які увійшли на кілька годин до міста Дженін, знищили штаб-квартиру та два пости палестинської поліції. Поранено чотирьох працівників палестинської служби безпеки, відтак танки відійшли з міста. Ізраїльські військові повідомили, що акцію проведено у відповідь на теракт у Гайфі. Палестинський міністр інформації Ясир Абед Раббо назвав ізраїльське вторгнення у Дженін „оголошенням війни". Раббо повідомив, що глава Палестинської автономії Ясир Арафат вимагає негайного скликання Ради Безпеки ООН, щоб забезпечити палестинцям міжнародний захист. США, Европейський Союз та інші країни різко засудили вчорашній теракт в Єрусалимі. Дж. Буш вимагає від Арафата негайно заарештувати організаторів цього злочину, а також вжити заходів для попередження нових терактів. Секретар Державного департаменту США Колін Павел закликав Ізраїль та палестинців проявити стриманість. Глава Палестинської автономії Ясир Арафат також виступив із засудженням теракту і запропонував Ізраїлю разом оголосити перемир'я.

Секретар Департаменту оборони США у Росії

МОСКВА. – Секретар Департаменту оборони США Доналд Рамсфелд прибув до Москви 12 серпня з офіційною візитою. 13 серпня він провів переговори з президентом Владіміром Путіним і міністром оборони Сергієм Івановим, під час яких мова йшла про американські пляни щодо створення нової системи протиракетної оборони та про скорочення стратегічних наступальних озброєнь.Обговорено також розвиток партнерських взаєин між Росією та НАТО, зокрема їх взаємодію у миротворчих операціях на Балканах. Після прибуття до Москви Д. Рамсфелд заявив, що зміцнення російської економіки та створення в Росії сприятливого інвестиційного клімату є важливим елементом стабільности у взаєминах між двома країнами. С. Іванов вчергове висловив незгоду Москви з американськими плянами створити нову систему протиракетної оборони. Після переговорів з Д. Рамсфельдом С. Іванов заявив, що наріжним каменем контролі над озброєннями повинен залишатися Договір ПРО, підписаний між Вашінґтоном і Москвою 1972 року. Раніше адміністрація Буша неодноразово заявляла, що готова вийти з договору по ПРО, бо він не відповідає сучасній архітектурі світової системи безпеки. США бажають зменшити свій ядерний арсенал, заявив у Росії Д. Рамсфелд. Ці пляни американців також мають на меті посилити довіру між Вашінґтоном та Москвою, наголосив Д. Рамсфелд. Тим часом Росія не збирається виходити з договору ПРО від 1972 року, заявив С. Іванов. За його словами, Д. Рамсфелдові не вдалося переконати російську сторону в необхідності відмовитися від досягнутих раніше домовленостей. Наступне коло американо-російських консультацій з питань стратегічної безпеки відбудеться в Москві у вересні.

Лариса Блага – Міс Союзівка-2002

Міс Союзівка 2002 року Лариса Блага

КЕРГОНКСОН, Н.Й. – У суботу, 11 серпня, на Союзівці відбувся конкурс на здобуття звання „Міс Союзівка 2002-". Журі в складі радного УНС Алекса Худолія, відповідальної за програми активностей на Союзівці Богдани Пужик, колишньої Міс Союзівки (1993) Маріянни Василик, мало вибрати кращу з тих, які змагалися за здобуття звання „Міс Союзівка". Координатором конкурсу була головна радна УНС Стефанія Гаврилюк.

Звання Міс Союзівки 2002 року здобула Лариса Блага з Вайтстон , Н.Й., студентка другого року Айона-коледжу та активістка СУМ, виховниця.

Друге місце посіли Леся Біда з Дженкінтавну, Па., пластунка, учениця Академії св. Василія, і Дарія Крицька з Кліфтону, Н. Дж., яка закінчила перший рік коледжу, виховниця і танцюристка при СУМ-і.

Третьою в конкурсі стала Наталка Ройовська з Брукліну, Н.Й., студентка Пейс-університету в Нью-Йорку, де студіює маркетинг. Член СУМ, виховниця та солістка в хорі „Пролісок".

Зліва: Дарія Крицька, Леся Біда, Наталка Ройовська.
Фото: Андрій Нинка

Прес-конференція...

(Закінчення зі стор. 1)

Мельниченко, чітко чути, як Президент Кучма віддає наказ „зробити так, що Єльяшкевич вже ніколи більше не піднявся". Такою була реакція Л. Кучми на заяву О.Єльяшкевича, що президентські вибори 1999 року було проведено з численними порушеннями чинного законодавства. „За півтора року розслідування, – сказав О. Єльяшкевич, – правоохоронні органи не зробили нічого, щоб розслідувати факт нападу на мене. Мої звернення до судових органів також виявилися марними".

Більшість запитань журналістів було адресовано присутньому на прес-конференції М. Мельниченку. На запитання, чи справді він передав записи розмов Л. Кучми американським слідчим, які розслідують справу Лазаренка, М. Мельниченко відповів: „Недавня публікація на цю тему в "The Wall Street Journal" не відповідає дійсності. Це все на совісті тих журналістів, які про це пишуть". М. Мельниченка також запитали, скільки годин записів розмов Кучми є в нього насправді, позаяк народний депутат О. Мороз стверджував, що таких записів є 300 годин, а народний депутат Г. Омельченко говорив про 1000 годин. М. Мельниченко сказав, що записів є набагато більше, ніж 300 годин. І додав: „Якщо буде юридична і технічна допомога, то ці записи допоможуть вийти на широке коло злочинців. І не лише на теренах України". Майор висловив вдячність урядові США за власний порятунок і порятунок його родини. „В останні дні мого перебування в Европі існувала справжня небезпека для мого життя і життя моєї родини. І це не марні слова". Коментуючи власну наївність щодо впливу плівок на міцність позицій Л. Кучми, майор ще раз наголосив, що спочатку не мав намірів залишати Україну. Народний депутат О. Мороз назвав його „наївною людиною", але тепер черга майора стверджувати, що і сам депутат О. Мороз був наївним, коли стверджував, що влада Л. Кучми незадовго закінчиться. На запитання, чи правдиві твердження Ігоря Бакая про те, що Мельниченко звертався до нього з пропозицією продати компромат на Ю. Тимошенко й надати 70 тисяч долярів для закупівлі підслуховуючої апаратури, М. Мельниченко відповів: „Усі ці заяви – абсолютно брехня".

Завершуючи прес-конференцію, народний депутат О. Єльяшкевич сказав: „Сьогодні Україна тяжко хвора. Вона уражена страшним вірусом, ім'я якого – кучмізм".

Валентин Лабунський
Фото: Я. Бігун

З ПЕРШИХ УСТ

„Цілуй руку, яку не можеш вкусити“

„Білоруський шлях", „білоруський варіянт" – ці терміни дедалі частіше вживають політологи, світові засоби масової інформації, міжнародні спостерігачі, досліджуючи тенденції й вибудовуючи прогнози розвитку подій на пострадянських просторах. До Українця фразеологія має безпосереднє відношення не стільки тому, що вона географічно й історично належить до так званого „великого слов'янського трикутника", скільки – в контексті російсько-білоруського союзу, де Україні пророкують „білоруський шлях" приєднання до цього об'єднання.

Недавно в Нью-Йорку на запрошення Комісії з прав людини ООН побував академік Олександер Потупа, директор Білоруського наукового центру досліджень майбутнього, голова надзірного комітету Білоруської правозахисної конвенції „Гельсінки XXI", добре знаний у світі політолог. Він дав інтерв'ю про ситуацію в Білорусі напередодні президентських виборів, які заплянованo на початок вересня. Інтерв'ю узяла Катерина Кіндрась.

– Чому в Білорусі, чи не єдиній країні на пострадянському европейському просторі, по суті, зберігся радянський лад?

– Білоруси століттями піддавалися то литовизації, то польонізації, то русифікації. Намагання не височуватися зі загальної маси, не виявляти ніякої ініціятиви – це синдром, закріплений у соціо-культурному коді білорусів і передається від покоління до покоління. В цій країні завжди було погано, але тихо. Найголовніше і найдраматичніше те, що в Білорусі дуже важко розбудити національну самосвідомість.

– Але ж у Польщі, Чехії, республіках Балтії, в Україні, зрештою, вдалося її розбудити?

– Існує величезний розрив між великим слов'янським трикутником (Білорусь, Україна, Росія) і тим, що відбувалося й відбувається в Центральній Европі. На жаль, цього на початку 90-их років провідники нації не розуміли чи не доцінювали, вважаючи, що лібералізм переможе скрізь і відразу. Сьогодні нарешті, але з величезним запізненням, усвідомили одну важливу закономірність: у Польщі, Угорщині, Чехії масами рухав дуже сильний механізм – антиокупаційний синдром. Цей же синдром „жив" усі роки радянської влади в країнах Балтії. На теренах же „великого слов'янського трикутника" він майже відсутній. Частково антиокупаційний синдром зберігся в західній частині України, населення якої, на відміну від західної Білорусі, не встигли вивезти в Сибір „до останньої душі". Частково його можна бачити й на околицях Росії – наприклад, на Північному Кавказі. В цілому ж, у Радянському Союзі відбувалася самоокупація: свої більшовики, своя каральна машина, свої НКВД-КҐБ і т. ін. За більш ніж 70-літній період комуністичного правління відбулися жахливі мутації, найстрашнішим наслідком чого є зникнення національної еліти. Звідси – метаморфози „ходіння у владу" дисидентів: вони можуть бути гарними, високоосвіченими людьми, моральними авторитетами, але абсолютно не здатні керувати державою. Тоді як електрик Л. Валенса все-таки, сяк-так, Польщею управляв. Хоча в білорусів був шанс піти іншим шляхом. Ним просто не зуміли розпорядитися. І багато в чому – з вини інтеліґенції.

– Чим же завинила сучасна інтеліґенція?

– Білоруська інтеліґенція й білоруські інтелектуали зокрема „страждають" комплексом мавпування. Адже наприкінці 80-их – початку 90-их у Білорусі виходили в світ понад тисячу незалежних видань, діяли більше двох тисяч громадських організацій, функціонувало 30 політичних партій, 300 тисяч суб'єктів господарювання мали бізнеси, базовані на приватній власності... В Білорусі тоді пройшли перші демократичні вибори в парлямент і президент США Б. Клинтон, який у 1994 році відвідав Мінськ, заявив, що Захід інтенсивно підтримуватиме відносини з нашою країною, котра зробила демократичний вибір. Але цим шансом ми, повторюю, скористатися не зуміли. Замість того, щоб насамперед враховувати власну специфіку, інтелектуали, які підводили теоретичну базу під розбудову держави, почали один до одного копіювати чужий досвід. Лідер Народного фронту Позняк та його соратники почали наслідувати діяльність литовського Саюдіса, списали майже один до одного навіть програму організації. Але такого ефекту, як у прибалтів, за білоруської ментальности неможливо було отримати. Або взяти „мовне питання". До речі, кандидат Народного фронту Білорусі Позняк на перших президентських виборах зазнав поразки саме через непродуманий підхід до розв'язання мовної проблеми. З тієї ж причини з тріском програв вибори і Станіслав Шушкевич – один із трьох „біловезьких зубрів" (Кравчук, Шушкевич, Єльцин в Біловезькій пущі підписали вирок існуванню Радянського Союзу).

– Мовне питання – це ахіллова п'ята всіх, без винятку, держав, народжених на уламках радянської імперії. Тут, в Америці, мені не раз доводилося чути автентичну білоруську мову в українських православних церквах, парафіянами яких є також білоруси, котрі іміґрували до США 50-60 років тому. У чому ж полягає специфіка білоруського „мовного питання" в контексті сьогоднішніх політичних реалій?

– Білоруси становлять понад 70 відсотків населення. В той же час, як це не парадоксально, більшість з них не спілкується рідною мовою. Реально в країні білоруською мовою послуговується не більше 10 відсотків мешканців. Наш інститут проводив спеціяльні дослідження серед різноманітних груп населення – 80-90 відсотків вважають, що в Білорусі повинно бути дві державні мови. Це дуже серйозна проблема і, напевне, саме в цій площині лежить відповідь на запитання, чому в Білорусі так важко розбудити національну самосвідомість. Саме звідси, очевидно, таке пасивне ставлення народу до ламання старого устрою, до нової державної символіки, докорінної зміни самих підвалин сьогоднішнього буття. Недаремно ж О. Лукашенкові, котрий прийшов до влади фактично без конкурентів, так легко вдалося повернути в якості державних атрибутів і прапор, і герб Білоруської соціалістичної республіки. З іншого боку, якби знайшлася сила, що все-таки зуміла б прийти до влади під національними знаменами й почала втілювати в життя „білорусизацію" країни, вона неминуче зустрілася б не просто з апатією, а з масовим протестом суспільства. Суть цього парадоксу, цієї метаморфози, цієї мутації в тому, що 90 відсотків білоруського культурного ґрунту тримається або замішано на російському культурному потоці. Нічого еквівалентно вартісного чи серйозно альтернативного білоруською мовою, на жаль, майже не створено і не твориться.

– Але ж прихід до влади Олександра Лукашенка пояснюється, очевидно, не лише „правильним підходом" до розв'язання мовної проблеми? У чому ж полягає феномен президентства „батьки Лукашенка"?

– На фінішну пряму президентських виборів 1994 року вийшли тодішній прем'єр Кебич і директор радгоспу, народний депутат Лукашенко. Переміг Лукашенко. Команда Кебича просто „здала" свого провідника. Про „продажність" свідчить і той факт, що керівник його передвиборчого штабу після перемоги опонента стає ... керівником адміністрації президента О. Лукашенка. Думаю, що такий сценарій розробила Москва – їй був потрібен президент, яким було б легко керувати. Після перемоги на виборах О. Лукашенка почали „розкручувати" московські політтехнологи. Він почав говорити те, що хотів чути простий народ. „Простий народ" – це ще одна складова феномену О. Лукашенка. Зазирніть у тлумачні словники і ви прочитаєте, що „простий народ" – це простаки, тобто, ті, кого легко обманути. Це дуже глибока семантика. Третина білоруського народу – селяни та пенсіонери. Це і є головний електорат О. Лукашенка. По суті, вони залишаються радянськими людьми, які дезорієнтовані новими реформами, новими вітрами перемін і не сприймають їх. Бідно, голодно, але надійно. Є колгоспи, є голова колгоспу, якому можна поскаржитися, є пенсії, невеличкі, але виплачуються вчасно. Більше нічого не треба. Вони може й хотіли б змінити своє життя на краще, але страх й покора настільки в'їлися в їхню сутність, що вони бояться будь-яких змін. Друга частина білоруського населення – це люди, орієнтовані на майбутнє за західними моделями розвитку. Але їх мізерна кількість – близько мільйона із семи мільйонів виборців. Є ще одна категорія мешканців Білорусі, я їх називаю „болотом". Це люди, котрі живуть лише сьогоднішнім днем. Це люд, який, як правило, нікому не вірить і живе за принципом: цілуй руку, яку не можеш укусити.

– Майже як про Чаушеску... Адже О.Лукашенко теж занесений до „чорного списку" найбільших диктаторів двадцятого століття...

– За великим рахунком, вони чимось подібні. О. Лукашенко - це особа, котра не терпить над собою жодного керівництва. Саме тому він не міг втриматися більше двох років на жодній посаді. Домінанта його влади – ламати всі контрольно-орієнтирні механізми, здатні хоч якимось чином на нього впливати. Саме тому О. Лукашенко розігнав парлямент, конституційний суд, вигнав з уряду людей, котрі наважилися мати точку зору, відмінну від поглядів президента. Якщо в Україні журналістів відстрілюють і непокірним відтинають голови, то в Білорусі вони за наказом Лукашенка безслідно зникають в надрах спецслужб.

– Одначе в сьогоднішній Україні, наскільки мені відомо, доволі популярна думка про те, що О. Лукашенко „просто наводить у країні порядок, бореться зі злодіями, хабарниками, кривдниками народу, та й Радянський Союз він хоче відновити задля блага народу"?

– О. Лукашенко – за Радянський Союз? Це ще одна омана. Річ у тому, що в 1995 році, коли розглядалося питання про майбутні вибори в Росії, всі розуміли, що Б. Єльцин – фігура відхідна. В О. Лукашенка ж з'явилися ілюзії, що він може стати правителем союзної держави Росія-Білорусь. Ось тоді й почав він різко форсувати „об'єднання братських народів". Нині ж цей союз існує хібащо на папері. Наприклад, понад 500 позицій митних кодексів двох країн мають кардинальні відмінності. І коли я їду з Мінська в Москву, то російські митники перевіряють мої валізи дуже ретельно. Хоча, звичайно, імперський ренесанс на пострадянських просторах очевидний. Але спецслужби при владі – це не Радянський Союз і навіть не радянська влада. Це зовсім інший, багато страшніший режим, назви якому ще не знайшли.

– 9 вересня в Білорусі – президентські вибори. Оскільки ваш науковий центр досліджує майбутнє, то поділіться своїми прогнозами на розвиток подій?

– За даними наших соціологічних служб, на початок липня О. Лукашенко мав лише 22 відсотки голосів, готових за нього проголосувати на президентських виборах. Тому йому, як ніколи, потрібна підтримка команди В. Путіна. І насамперед – фінансова. За нашими прогнозами, Кремль готував іншого кандидата, більш врівноваженого й менш епатажного. Оскільки В. Путіну в образі Білорусі був потрібен 8-ий федеральний округ Росії, найпростіше для цього посадити в Мінську такого ж каґебіста, які вже сидять у семи федеральних округах Росії, щоб спілкуватися з Білоруссю, як полковник з майором. Проте існує й інший сценарій. Об'єднання двох країн з різними рівнями економіки загрожує Росії суперінфляцією, яка катастрофічно зашкодить позиції самого В. Путіна. Не випадково в Білорусі давно ходять чутки про список „валютноприбуткових" об'єктів, контролю над якими хотіла б отримати російська сторона в обмін за підтримку О. Лукашенка на президентських виборах. Судячи з того, що головна його конкурентка від поміркованої опозиції Машерова, в якої були величезні шанси виграти вибори, несподівано на початку липня зняла свою кандидатуру, В. Путіну з О. Лукашенком вдалося домовитися. До того ж, зовсім недавно президент Росії побував у Білорусі, де разом з президентом України Л. Кучмою мав зустріч з О. Лукашенком. А це, очевидно, лише зайвий раз підтверджує, що експеримент російських спецслужб щодо створення квазі-імперських країн-сутелітів на прикладі білоруської „ляборaторії" триває.

Україна далека і близька

Сьогодні у „Свободі" опубліковані реферати, визнані найкращими серед 44 творів, що надійшли на конкурс УНСоюзу. У конкурсі взяли участь молоді люди віком від 15 до 22 років. Саме тому цей захід став розвідкою майбутнього: поперше, він дав можливість дізнатися, що саме думає про Україну молодь, яка живе далеко від землі прадідів, подруге, накреслив певне уявлення про майбутнє України, яке згідно законів життя будуватиме нове покоління.

Така розвідка засвідчила, що молодь в Америці помічає ті риси американського життя, котрих після тривалого перебування в умовах командної системи, на жаль, бракує багатьом людям в Україні, зокрема, практичність, підприємливість, відвертість. Шістнадцятирічна Лаура Фульмес плянує з часом повернутися в Україну, щоб застосувати там набутий за океаном життєвий досвід і знання. Отже, йдеться, про практичне бачення майбутнього свого і України – з користю для себе і для краю батьків. Богдан Кедюлич бачить шлях оновлення України у відродженні її духовності, але не забуває й про матеріяльне, коли пише про „збереження усіх цінностей, подарованих людині щедрою Божою землею". Дещо опоетизовано підтримує думку про вирішальну ролю духовности і національного самоусвідомлення для майбутнього України Соломія Іващук.

Складнішим для молоді виявилося питання про те, що ж конкретного слід зробити в Украні, аби вона утвердилася на шляху демократії і добробуту. Але й старше покоління не завжди знає відповідь на це питання. То чи слід дивуватися, що у творах молодих переважає патос минулого або осудження нинішніх „олігархів"? Водночас, слід відзначити досконалу обізнаність молоді з історією України. У творах фігурують київські князі і славні гетьмани, учасники збройного опору і „шістдесятники", численні поети – від Тараса Шевченка до Василя Стуса і Атени Пашко. Добрим словом згаданий і Віктор Ющенко. Проте за цими описами ще немає бачення конкретного шляху.

Яким має бути державний устрій України? Що треба в економіці націоналізувати, а що віддати у приватну власність? Які питання мають бути провідними на Всесвітньому форумі українців? Пошук відповідей на подібні запитання у молодіжному середовищі передовсім залежить від того, чи старші звертають увагу молоді на ці та інші проблеми.

Прикметною рисою конкурсу є значна участь у ньому новоприбулих з України. Чи це не є свідченням того, що молодь легше прилучається до діяспори, ніж старші віком іміґранти? Відчувається добра поінформованість молоді завдяки Інтернетові і це теж – важлива риса сучасности. Старші виросли в добу листів і телефонів, не завжди швидких і доступних газет, тоді як молодь змалку входить у світ електронних засобів інформації і добре у ньому почувається. Інтернет здатний гуртувати і виховувати молодь і про це мають пам'ятати ті, хто насичує інформаційну мережу своїми матеріялами.

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про безконечну чергу

Чи це літня горяч, чи настрій літніх місяців, чи просто прийшов такий час, що один за одним відходять у той (як кажуть) кращий світ члени нашої великої української родини за океаном?

Раз-у-раз доводиться писати про відхід того чи іншого відомого громадянина, згадати його добрим словом. А кожен один такий, що згадати годиться, бо залишив по собі порожнє місце, яке немає ким замінити. Це „немає ким заступити", що часом видається мовленим просто так, для красного слівця, насправді не є порожньою фразою. Коли добре поглянемо довкруги себе, та пригадаємо, хто там, на цих опустілих тепер місцях сидів – тоді бачимо, що вони довго стоять пусткою і ми надармо шукаємо заступників. Можливо, це тому, що кожне покоління виростає інакше та має інакші пріоритети. Може, тому, що кожна еміґрація має свої вершини, а після якогось довшого часу вмирає природною смертю, якій ім'я – асиміляція? Якщо не вірите в це, раджу перечитати впродовж декілька тижнів посмертні повідомлення в українській пресі та імена і прізвища нащадків. Якщо не вірите в це – підіть на збори будь-якої довгими роками активної української організації у діяспорі. Якщо думаєте, що О-КА – песимістка, то погляньте декілька тижнів за чергою на останні сторінки нашої „Свободи".

Пробачте мені за цей песимізм, дорогі читачі – але він огорнув мене мимоволі, коли безконечний список тих, що відійшли в останніх місяцях, поповнив так усім добре відомий громадсько-політичний активіст інж. Степан Куропась. Правда, він мав щастя дожити рідкісного віку – 100 років, та радіти величним сотим днем народження, що святкувала родина разом з усією нашою громадою в жовтні 2000 року. І хоча останні роки свого довгого життя вже не був спроможний так, як раніше, віддавати сили для добра нашої громади, та все, що зробив від 1927 року, коли приїхав на американську землю, вистачить на двох, а то й трьох. Бо чи є сьогодні одиниці, щоб так сповна віддавали себе громадській праці? Чи не змінила матеріялістична, сьогоднішня настанова спосіб думання та активности людей, що тепер в силі віку?

Такі міркування насуваються мимоволі, коли зустрічаємося із так частим тепер, але природним відходом третьої хвилі, названої політичною, еміґрації. Бо коли ми були психічно краще чи гірше приготовані на неминучий процес денаціоналізації, який вдаряє кожну хвилю еміґрації – ми не були приготовані на те, що ця хвиля, яка тепер прийшла після нас, – повернеться знову до заробіткової. Розуміється, на це є свої оправдані причини, але все ж вони таки доводять до переконання, що таких вийняткових осіб, які тепер відходять, одні за одними, заступити не можна – і залишається болюча пустка.

Усе це одиниці, які віддали своє життя для громади, часто без пафосу і без розголошення та не чекаючи на „дякую", а вже найменше не чекаючи платні. І ми це знали та їх глибоко цінували.

Відходять вони безконечною чергою, ці люди-громадяни у справжньому розумінні того слова. Так ми попрощали в останніх місяцях В. Сохана, Івана Флиса, Людмилу Волянську, Софію Темницьку, С. Вижницького, В. Клеха і багато ще інших – таких, які стануть незаступимими. А сьогодні приличився до них і Степан Куропась. І хто їм усім прийде на зміну? Хто добровільно займе їхнє місце?

О–КА

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз – SVOBODA – Published by the Ukrainian National Association

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510, UNA Fax: (973) 292-0900
E-mail: svoboda@att.net Web-site: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Передплата на рік $55.00, на півроку - $35.00. Для членів УНСоюзу $45.00 річно, на півроку - $30.00. За кожну зміну адреси - $1.00. Чеки і грошові перекази виставляти на "Svoboda".

Головний редактор –Ірена Яросевич
Редактори: Ольга Кузьмович, Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

Адміністрація „Свободи"
Адміністратор Володимир Гончарик (973) 292-9800 (дод. 3041)
Керівник відділу оголошень
Марійка Осціславська (973) 292-9800 (дод. 3040)
Передплата - Марійка Пенджола (973) 292-9800 (дод. 3042)

Україна відчиняє двері для інвесторів

КИЇВ. – Президент України Л. Кучма указом „Про заходи щодо поліпшення інвестиційного клімату в Україні" від 12 липня ц. р. визначив комплексний підхід до формування сприятливого інвестиційного клімату в Україні, активізації інвестиційної діяльности.

Згідно з цим указом Кабінет Міністрів має затвердити до 1 жовтня ц. р. програму розвитку інвестиційної діяльности в Україні на 2002-2010 роки. У проєкті програми передбачено дальшу дереґуляцію підприємницької діяльності та лібералізації ділової активности в цій сфері, зокрема на засадах мінімального втручання органів виконавчої влади у господарську діяльність підприємців, посилення персональної відповідальности керівників виконавчої влади за видання нормативно-правових актів, що неґативно впливають на ринкове середовище та інвестиційний клімат в Україні; завершення формування нормативно-правої бази, яка передбачатиме рівність всіх інвесторів та забезпечуватиме всебічне реґулювання питань інвестиційної діяльности; забезпечення прозорости процедури прийняття рішень центральними та місцевими органами виконавчої влади, поширення практики публічних обговорень проєктів нормативно-правових актів з питань здійснення інвестиційної діяльности; удосконалення механізмів управління корпоративними правами, в тому числі тими, що належать державі; забезпечення збільшення доходів, які нараховуються на акції (частки, паї), що належать державі у майні господарських товариств; посилення захисту прав дрібних акціонерів.

Нова програма передбачає зниження податкового навантаження, безумовне додержання прав платників податків; підвищення інвестиційної привабливости об'єктів приватизації на основі створення рівних умов для учасників приватизації, підвищення прозорости приватизаційних процедур, законодавчого вреґулювання питань відповідальности за екологічну шкоду; усунення бюрократизму та проявів корупції, вдосконалення партнерських взаємин між суб'єктами підприємницької діяльности і органами виконавчої влади.

Буде розширено і модернізовано транспортну інфраструктуру України, зокрема її газотранспортну систему, в результаті чого зростуть обсяги транзитних перевезень. Буде створено національну мережу міжнародних транспортних коридорів.

Проєкт передбачає розвиток конкурентного середовища і збільшення надходжень інвестицій у галузі зв'язку і телекомунікаційних послуг; дальше зміцнення банківської системи України, зростання рівня концентрації банківського капіталу, збільшення обсягів довгострокового кредитування реального сектора економіки, заохочення грошових вкладів населення, стимулювання притоку закордонного капіталу в банківську сферу, безумовне виконання судових рішень. При опрацюванні проєкту програми розвитку інвестицій буде враховано результати міжнародного форуму „Шляхи збільшення інвестицій в Україну", який відбувся 18 червня ц. р. з ініціятиви Консультативної ради з питань чужоземних інвестицій в Україні.

Кабінет Міністрів під час проєктування закону про Державний бюджет України на 2002 та наступні роки має передбачити кошти для реалізації програми інвестицій.

Міністерства економіки і закордонних справ України, Державний комітет інформаційної політики, телебачення і радіомовлення України зі залученням членів Консультативної ради з питань чужоземних інвестицій в Україні мають розробити проєкт програми „Інвестиційний авторитет України", у якому перебачити заходи щодо широкомаштабного висвітлення інвестиційної політики та здобутків України у формуванні сприятливого інвестиційного клімату.

Космос, літаки і танки – козирі України

Досить часто можна почути думки, що українські вироби не витримують конкуренції на світовому ринку і тому немає сенсу їх комусь пропонувати. Ця сумна думка є лише частково правдивою, тому що кілька видів української продукції не тільки мають попит у світі, а й додають Україні популярности і поваги.

31 липня, о 11-ій годині за київським часом з російського випробувального космодрому „Плесецьк" запущено ракету-носія „Циклон-3", яка вивела у космос українсько-російський апарат „Коронас-Ф", призначений для вивчення активности Сонця. Цей апарат, вагою 2.260 кг, на круговій геоцентричній орбіті за допомогою модернізованої автоматичної станції реєструватиме процеси, які відбуваються на активному Сонці. Ракета-носій „Циклон-3", розроблена в Україні, у державному конструкторському бюрі „Південне" і виготовлена на Південному машинобудівному заводі. Її знають у світі як найнадійнішу. На застосуванні українських ракет базується програма космічних стартів з морських плятформ.

У червні „Свобода" (ч. 27) розповідала про успіх українських літаків на міжнародній авіяційній виставці у Франції. 25 липня Кабінет Міністрів України схвалив Державну комплексну програму розвитку авіяційного транспорту в Україні до 2010 року.

Програма передбачає завершення реструктуризації об'єднань авіяційних заводів, акціювання і корпоратизацію летовищ, створення сприятливих умов для національного авіоперевізника, який міг би конкурувати на міжнародному ринку авіоперевезень і активізувати авіяційні перевезення на внутрішньому ринку. Буде створено фонд оновлення літаків вітчизняних авіякомпаній і заміни застарілої техніки українськими машинами.

Але це – інфраструктура, а світ чекає на нові крилаті машини. Одна з них – літак Ан-70. Російсько-український консорціюм „Середній транспортний літак", який узявся за створення, виробництво і продаж новітнього військово-транспортного літака Ан-70, висловлює занепокоєння станом міждержавної програми створення цієї машини. Генеральний конструктор київського Авіяційного науково-технічного комплексу ім. О. Антонова Петро Балабуєв і понад 10 директорів заводів, що беруть участь у створенні літака, звернулися до Президента Росії В. Путіна з проблемами, які він може вирішити. Покищо консорціюм не має запитань до української сторони проєкту, але в разі їх появи Президентові України Л. Кучмі теж буде надіслано відповідне звернення. Керівництво консорціюму застерігає, що, відхиливши російсько-українську пропозицію про спільну розробку військово-транспортного літака на базі Ан-70, західні країни роблять спроби вирішити свої проблеми з питань створення аналогічного літака А-400М за рахунок інтелектуального потенціялу Росії і України, в тому числі набутого під час розробки Ан-70. При цьому використовується метода сепаратних переговорів щодо обмеженої нерівноправної участи в проєкті А-400М як з урядовими структурами, так і з окремими підприємствами Росії і України. Так, Европейський аерокосмічний і оборонний концерн запропонував російським підприємствам розробку гвинтовентилятора для двигуна літака А-400М, продування моделей літака і розрахунку аеродинаміки крила, розробки шасі і вузлів підвіски двигунів. Без відповідних консультацій було навіть підписано угоду між „Росавіякосмосом" і цим концерном про співробітництво за програмою А-400М. За умов такого співробітництва зарубіжні фірми скористаються результатами інтелектуальної діяльності з проєкту Ан-70 для прискорення і здешевлення проєкту літака-конкурента.

Західні авіобудівники мають причину до поспіху: міністри оборони восьми країн Европи підписали у Франції, на 44-му Міжнародному аерокосмічному салоні в Лє Бурже, протокол про придбання у европейського концерну „Ербас" 196 військово-транспортних літаків нового покоління А-400М. Нові машини повинні замінити транспортні літаки американського виробництва „Геркулес" і франко-німецький транспортний літак „Трансваал". Комерційні контракти з концерном „Ербас" плянується підписати у вересні, а перший чотиримоторний турбогвинтовий транспортний літак, здатний перевозити 27 тонн вантажу, повинен бути поставлений замовникам в 2007 році. Отже, Україні є над чим поміркувати, якщо вона хоче утриматися на світовому авіяційному ринку.

І видається, що в Києві це розуміють. 12 липня Верховна Рада ухвалила законопроєкт про державну підтримку літакобудівної промисловости в Україні, за яким літакобудування визначається як пріоритетна галузь економіки України, а науково-дослідні та дослідно-конструкторські роботи зі створення нової авіяційної техніки віднесені до категорії „критичних технологій". До переліку підприємств літакобудівної галузі, на які поширюється державна підтримка, увійшло 33 підприємства, у тому числі завод ім. О. Антонова, запорізьке підприємство „Прогрес", акційне товариство „Мотор-Січ", науково-дослідний інститут „Буран", інші підприємства, які мають відношення до авіяційної галузі. Від 1 січня 2002 року від оподаткування звільняються на 5 років операції з ввезення матеріялів, комплектуючих виробів і обладнання, що використовуються для виробництва. Не буде сплачуватись податок на додану вартість з продажу продукції, яка вироблялась підприємством літакобудівної промисловості. Звісно, держава йде на відчутні поступки виробникам у надії, що вони окупляться з розвитком пріоритетної галузі. Вже тепер країни південно-східньої Азії потребують заміни 150 великих транспортних літаків та 1130 пасажирських, частину яких могла б запропонувати Україна.

Бронетехніка Харківського заводу імені Малишева успішно пройшла тендерні випробування в Арабській Республіці Єгипет і Об'єднаних Арабських Еміратах, повідомив 7 серпня генеральний директор концерну „Бронетехніка України" Юрій Миргородський. В Єгипті випробовували бронетранспортер БТР-50 і в разі перемоги в тендері підприємство підпише контракт на модернізацію близько 450 бронемашин. Водночас у рамках спільного підприємства, створеного концерном „Бронетехніка України" і фірмою ADCOM (Об'єднані Арабські Емірати), успішно проведено тендерні випробування бойової машини піхоти БМП-3. Очікується замовлення на модернізацію близько 700 таких бойових машин. При модернізації БТР-50 і БМП-3 використовувалися сучасні модифікації двигунів, успішно випробувані в спекотному кліматі Пакистану.

Наприкінці 1999 року завод ім.Малишева успішно виконав великий контракт на поставку Пакистанові 320 танків Т-80УД на суму 650 млн. долярів, а одразу після цього – поставку 50 БТР-94 до Йорданії. Зараз підприємство разом з Харківським конструкторським бюро ім. Морозова обере участь у трьох тендерах на поставку танків.

Концерн „Бронетехніка України", створений в середині 1999 року, об'єднує десятки підприємств, конструкторських бюро, дослідницьких організацій, які забезпечують замкнений цикл з виробництва бронетехніки. Танки з України Т-72, Т-80УД і Т-84 здатні конкурувати з найдосконалішими танками світу. Водночас і вони мають серйозного конкурента – Росію, яка виробляє танки Т-80У і Т-90С.

Західні виробники теж випускають новітні танки, зокрема „Абрамс" у США, „Челенджер" у Великобританії, „Леклерк" у Франції та „Леопард" в Німеччині. Сфера ринку на танки звужується ще й через те, що ряд країн колишнього Варшавського договору розпродують танки Т-55 і Т-72 за безцінь. Тому позиція України на світовому ринку озброєнь і військової техніки залежить також від впровадження високих технологій і здійснення економічних реформ у цій галузі. Без держави у цьому не обійтися.

Л. Х.

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Визначено кращі студентські есеї про Україну

Успішно закінчився проведений під егідою Українського Народного Союзу конкурс есеїв, присвячених 10-літтю Незалежности України. У ньому взяли участь 44 студенти вищих шкіл, коледжів та університетів, віком від 15 до 22 років.

Твори написані українською або англійською мовами. Членами журі для україномовних есеїв були Ольга Кузьмович – редактор „Свободи", Василь Тершаковець – колишній головний редактор „Свободи", довголітній директор школи українознавства, і Аня Дидик-Петренко – заступник предсідника УНСоюзу, редактор новин в Радіо „Голос Америки". Англомовні есеї оцінювали Рома Гадзевич – головний редактор „The Ukrainian Weekly", Богданна Витвицька – викладач англійської літератури у „гай-скул" ім. Джона П. Стівенса та Зірка Воронка – професор англійської, як другої мови, в коледжі.

Переможцями визнано україномовний есей 16-річної Лаури Фульмес (нагорода – 500 дол.) і англомовний есей 19-річної Анни Мазяк (нагорода – 500 дол.).

На другому місці – есей 20-річного студента Гарвардського університету Петра Стецюка (нагорода – вікенд на Союзівці), на третьому – твір 21-річного студента коледжу з Пенсильванії Богдана Кедюлича (нагорода – „Енциклопедія українознавства").

Почесні відзначення одержали есеї Соломії Іващук, Віталія Купчинського, Романа Петрика, Наталії Ромас, Миколи Рудика і Ніни Целюх.

Оксана Тритяк,
координатор особливих проєктів

І ми з тобою воскресаємо, Україно

Соломія Іващук

Моя страждена Україно, свята і вічна, воскресаєш ти. І ми з тобою. У муках, пошуканнях і помилках, тяжко і часом болісно. Бо і народжуємося водночас ще й досі – як держава, як народ, як люди. Мою Україну гнали в сибіри і колими, розвіювали за моря і океани, викошували голодомором, чужинським чоботом розтоптували, чорнобильською погибеллю засівали. А вона воскресла, відродилася і залишилася нескореною.

Я – ровесниця Чорнобиля, бо народилася в той страшний квітень 1986 року, і в день катастрофи везла мене мама, 5-денну, з лікарні додому, а нас наздоганяла чорнобильська хмара.

Життя мого покоління назавжди пов'язане з цим словом. І саме від нас, молодих, залежить, якою буде наша країна. Адже нам жити, творити, любити, народжувати дітей саме в Україні XXI століття. Бо кожен з нас – маленька, але конче необхідна часточка великого народу.

Мій прадідусь був сотником УГА. На руці мого дідуся назавжди випалений номер в'язня фашистських концтаборів – Освєнціму і Мавтгаузену. А потім – „щасливі" 15 років в сибірських снігах, бо в 40-их роках XX століття вся моя родина за зв'язки з УПА була репресована сталінським режимом, і навіть моя мама народилася в Сибіру. Я не хочу, щоб в моїй країні відродився тоталітаризм, який знищив десятки моїх родичів, не залишивши навіть могил. Я горджуся, що я – четверте покоління борців за волю України. Горджуся так, як мама, яка гордо піднімала голову, коли їй у спину сичали „бандерівка".

Моя незалежна Україна – це відроджена історія нашого нескореного народу, справжня, а не складена в кабінетах КҐБ; це відновлені стрілецькі і повстанські могили; це синьо-жовтий стяг, вперше піднятий під виконаним зі сльозами гимном „Ще не вмерла Україна"; це тисячі врятованих українських юнаків, не відісланих в Чечню на смерть і братовбивство; це можливість говорити те, що думаєш; це викорінення з наших душ страху і почуття другорядности; це можливість в будь-якому куточку світу з гордістю сказати: „Я українка, а не „рашен"; це можливість пізнати світ і усвідомити: ми нація, ми – цивілізована держава, нам є чим гордитися, нам є в ім'я чого жити.

Ми очистимося від скверни. І не зубожіємо духовно. Зірватися у прірву духовну означатиме смерть держави і народу. Бо з прірви економічної ще можна видертися, якщо працювати в поті свого чола, але з прірви духовної – ніколи.

Ми, нове покоління нашої молодої держави, бережемо і шануємо те, що маємо вічне, – Біблію і Кобзар, чисту криницю серед поля і лелеченят у гнізді, налитий сонцем колос і щемливу народну пісню. І тоді самі будемо вічні. Блакить неба. Золотий цвіт пшениці. Це – наша земля. Наша Україна. Любімо її. Бережімо її. Працюймо в ім'я її поступу.

Прийми, Україно, Мати наша, молитви дітей своїх в ім'я Твого спасіння і відродження.

Бажаємо правди і реформ

Роман Петрик

„Незалежність! Воля! Суверенітет!" – лунало все навкруги". Нарешті! – гуло, неначе у вулику. Україно! Нене! Схиляю перед тобою свою голову у хвилині мовчання за тих, хто віддав своє життя за твою волю. І не важливо, хто це був, – чи дружинник Святослава Хороброго, чи козак за часів Хмельниччини, вояк УПА, а чи аґент ОУН, невідомий солдат чи прославлений полководець, жертва катівень КҐБ чи лісоповалу у Колимі. Усі вони жили тобою, марили твоєю волею і помирали з твоїм іменем на устах, Україно! Скільки разів ти проходила хресним ходом по історії до своєї Голгофи і, розіп'ята бувши, стікала ріками крові. І кричали твоїми устами мільйони мучеників, як і Ісус: „Боже мій, Боже мій, чому ти мене покинув!" І умирала ти, Україно, у страшних муках, та приходив час, і ти, як Фенікс, воскресала в огні і відроджувалася з попелу... „Воля!" – гуло від Карпат до Криму. „Незалежність!" – гудів хвилями Славута, і Чорне море нарешті посміхнулося нам своєю глибиною... Раділа і ти, Галичино, „український П'ємонте", обмиваючи ясні очі сльозами патріотів...

„Світлий празник" твого воскресіння, Україно, ми прийняли у розкриті обійми. А це вже потім, під істинним світлом прозріння, перед нами постане країна, обплутана облудними гаслами комунізму, його принципами і ідеями... Це вже потім перед нами постане держава, розруйнована, наче Троя, затуманена духовним Чорнобилем... Та це було згодом... А тоді, сповнені радости, наші серця хвалили Бога за його милосердя...

24 серпня 2001 року... Чого ми досягли? Що втратили? Відповідь одна – багато. І це стосується обох запитань. Чому? Та тому, що було зроблено багато помилок, у 91-му старі партноменклятурники, поміняли червоний партквиток на синьо-жовтий прапор, взяли віжки влади у свої руки. Вони не звикли жити при демократії, а тому повинні поступитися і дати дорогу молодим, політично незаанґажованим діячам, що через бурі, грози і рифи, наче Ной, покермують твоїм Ковчегом на шляху до створення повноцінної правової держави, демократичного суспільства. А якщо цього не станеться, наша доля повторить долю „Титаніка", бо загинемо в епіцентрі ринкового гураґану...

Незалежність твою, Україно, я вбачаю у відсутності як зовнішніх, так і внутрішніх впливів чи, пак, диктатур, а тому разом із студентами кричу: „Правди!". Правди, реформ, змін, а не застою, подібного на брежнєвський – ось чого бажаємо ми – молоде покоління твоє, Україно! Адже зовсім скоро саме ми будемо творити історію, будемо іти вкрок з тобою по її сторінках, і кожен твій злет, як і падіння, буде і нашим, будемо його відчувати на собі до кінця днів своїх... І тому не цураємося прозріння і не боїмося його, і якщо на це воля Бога, то і ми долучимося до меморіяльного списку твоїх синів і дочок, Україно. Тому разом з Шевченком благаю:

Свою Україну любіть.
Любіть її... Во время люте,
В останню тяжкую минуту
За неї Господа моліть.

Горджуся, що живу в такі історичні часи

Лаура Фульмес

Добрий день, дорога моя подруго! Велике вітання з далекої Америки!

Нарешті я надумала написати тобі листа, розповісти про своє життя та поділитися своїми роздумами. Вибач, що довго не писала. Все не було часу та й думки розбігалися в різні сторони, коли пробувала сконцентруватися. Хоч незабаром виповниться чотири роки, як я з батьками переїхала сюди, але Америка і надалі залишається для мене загадкою. Життя тут непросте. А для нас, новоприбулих, тим більше. Потрібно багато працювати, щоб повністю адаптуватися. І хоч я живу тут, але думками я завжди там – на нашій рідній Україні. Подруго моя, можливо, ти з іронією прочитаєш мої останні слова, але щоб зрозуміти їх, треба пережити все те, що я пережила. В останньому листі ти писала мені, що я дуже змінилася і що багато пишу про такі речі, про які в Україні просто не прийнято розмовляти. Але, дорога моя, я пишу про те, що відчуваю. Живучи там, в Україні, я просто не звертала уваги на багато речей, мене цікавило лише повсякденне життя і, чесно кажучи, я навіть не задумувалася, в якій державі я живу. Зараз все докорінно змінилося. На чужині я по-справжньому відчула, що я є українка і якою важливою для мене є Україна. Зараз просто я не можу стояти осторонь тих подій, які відбуваються там. Дякуючи можливостям Інтернету, я щодня перечитую українські газети і таким чином залишаюся в курсі усіх основних подій. Боляче признатися, але я неодноразово переконувалася в тім, що орієнтуюся у державних справах України краще за своїх ровесників, які зараз живуть там.

Ось уже десять років Україна є незалежною державою. І я горджуся тим, що живу в такі історичні часи. Хай не все так добре в Україні, як хотілося б. Але ми є незалежні. Це головне. Ніхто не може більше диктувати нам своїх умов. Ніхто не може нам нав'язувати своєї мови та своїх переконань. Зараз ми будуємо свою державу, ми живемо своїми ідеями і крокуємо до своєї мети. І хоч ця дорога не така рівна, як хотілося б її бачити, але рано чи пізно ми прийдемо до своєї цілі і побудуємо міцну незалежну Україну. Не хочу соромитися того, що я українка, а хочу бути гордою за те.

Подруго моя, я прекрасно розумію, що все мною написане, є лише гучні слова, яких і так вистарчає. Але вони наповнюють мою душу. Ще ти скажеш, що добре мені розмірковувати, коли я зараз тут, в ситій Америці, а не там, в голодній Україні. В цьому ти права. Але повір, що це не був мій вибір. Покищо я неповнолітня і підкоряюся волі батьків. Але хто знає, чи згодом я не переїду знову на Україну. Все, що я зараз можу зробити для неї, – це лише вчитися. Я вірю, що прийдуть часи – і набуті мною знання я зможу використати на користь свого народу. Іноді буває дуже важко, але я вистою, бо – я українка. Родина і Батьківщина мені допоможуть. І ще одне, я свято вірю в те, що якщо ситуація на Україні хоч трішки покращеться, то не лише моя сім'я, але й тисячі сотні тисяч, а може мільйони тих українців, які зараз волею долі гарують на чужині, повернуться на Батьківщину. І не потрібно бути пророком, щоб стверджувати, що переважна більшість переселенців лише про це і мріють.

Коли вивчаю історію України, неодноразово приходить на думку те, що Україна заслужила бути незалежною і міцною державою, хоча б з поваги до тих, хто загинув, захищаючи її інтереси. Світла пам'ять усім тим, хто віддав своє життя за Україну. Сили, успіху і наснаги всім тим, хто зараз живе і будує нову державу.

На цьому буду завершувати свого листа. Чекаю твоєї відповіді, подруго моя, пиши до мене частіше. Розкажи мені, що ти думаєш про це. Твої листи для мене є дуже важливими. Це зв'язок з минулим, зв'язок з майбутнім, це зв'язок з моєю рідною Україною.

Всього найкращого тобі і твоїй родині.

Ми не загинем, бо ми є!

Богдан Кедюлич

Минуло десять років з того дня, коли в Києві урочисто проголошено Акт незалежности України та створення самостійної держави – Україна. Незалежність України дала мені ключик до кращого розуміння минулого, я більше і більше задумуюсь над питанням, „хто ми і чиї ми діти". Адже „минуле – скарб наш, коріння, жили, що напувають нас земними соками і без яких ми не розів'ємося і повсихаємо..." (Г. Сковорода). Історія України – це голос нескоримого Духу, голос народу, голос наших предків і заповіт нащадкам. Минуле України – це історія героїчної боротьби за волю і незалежність. Шуміли над її просторами вітри історій, стогнала земля під копитами орд кочівників-завойовників, грудьми підводилися на її захист мої далекі мужні пращури. Освятив її золотим хрестом Володимир Великий. Заступила моя земля собою Европу від дикої монголо-татарської орди. Згорьована українська земля на своєму довгому шляху до незалежної України долала всі перешкоди. Гриміло по всьому світі своєю мужністю Запорізьке козацтво. Ріки крові заливали цю землю, гинули тисячі українців, голодомором винищували комуняки українську націю, кращих її синів висилали в далекий Сибір. Та вони вистояли, витримали знущання катів НКВД, не скорилися і не змирилися з приниженням. Вони любили життя, були готові „на героїчну битву і смерть за тую далеку, за тую омріяну Україну".(І. Багряний, „Тигролови"). Саме вони зуміли перемогти і найстрашніших звірів – драконів ленінізму, сталінізму і комунізму.

Україна 2001 року. Слова „незалежна", „самостійна" втратили своє яскраве забарвлення у напружені квітневі дні 2001 року. Точиться нечесна гра ворожих сил навколо незалежности України. Колишні можновладці-олігархи вирішили захопити владу у свої брудні руки. Та на їхньому шляху стала порядна людина – прем'єр-міністер Віктор Ющенко, свідомий українець. Проте Верховній Раді вдалося більшістю голосів виявити недовіру урядові Ющенка. Прем'єр-міністер випив свою чашу до дна. Він зробив усе, що міг зробити, сказав усе, що мав сказати. Одні його почули, інші виявилися глухими. Та він не зазнав поразки! Народ вірить йому, народ піде за ним. „Я йду, щоб повернутися", – твердо заявив В. Ющенко. Думаю, що час розставить усі крапки над „і". Тільки не можна зволікати, не можна дозволити, щоб чорним силам, які тяжіють до „Великого Союзу", вдалося здійснити свої пляни. Хіба цього не бачить Президент? Хто, як не він, мав би покласти край усім цим неподобствам?! Так і хочеться кричати: „Люди, не дайте себе обдурити, пам'ятайте події на довгому шляху України до самостійної держави".

Я переконаний, що народ, який через триста років знову став незалежний, розкріпаченим духовно, зуміє захистити свою державу. Тільки не варто прикриватися цією свободою, а необхідно звернутися серцем і душею до національних моральних цінностей, славнозвісної історії, відродити духовність. І це дасть сили перебороти труднощі економічні.

Разом з поетом мої думки про майбутнє України ще раз нагадують нам, молодим, що за відродження нашої духовности і збереження всіх цінностей, подарованих людині щедрою Божою землею, треба боротися щодня чесно і наполегливо. Бо без цього ми втратимо свою незалежну Україну:

Проб'ється паросль із насіння,
Здорове наше покоління
Візьме до рук кермо своє,
Ми не загинем –
Бо ми є!

(*А. Пашко*).

„Дарма надіялися на когось"...

Віталій Купчинський

Року 1938 мій прадід Іван пішов на страту: не міг осквернити душу зрадою, стати лакеєм безбожників та фарисеїв. Дід сорок два роки будував соціялізм та мітичний комунізм в окремо взятому радгоспі. Заробив ревматизм, шість місяців примусівки (в неділю поїхав у Зв'ягель до церкви, а не побіг на черговий сьомий день рабства у полі). „Зарібки" свої – дві грубезні пачки облігацій із віспуватою пикою параноїка-грузина – спалив за тиждень до смерти.

... Як спалах, як осяяння, прийшли до мене вірші Василя Стуса із далекої Мордовії, де поет вмирав у казематі. Забилась думка: „Доки – рабами?". Значок рухівця, подарований журналістом Володимиром Павлівим, зірвав з учнівської куртки шкільний комуняка. Вересневого надвечір'я на площу біля міської ратуші над'їхав підіймальний кран з веселим хлопцем у кабіні: сиві, суворі люди, колишні воїни УПА, загнуздали мотузками камінного ідола-Ульянова за шию, а підіймний кран стягнув його, як непотріб, із цементного підніжка. Німий, наче скіфська баба, пролежав він на смітнику, обліплений гнилими помідорами та смердючими яйцями, а потім помандрував на інший смітник.

... Довірливо і беззастережно стоїмо ми, галичани, рука у руці, – з'єднані живим ланцюгом од Львова до Києва. Носимо землю пригорщами, насипаємо курган Пам'яті борцям за волю. Вітаємося:

– Слава Україні!

– Героям слава!

Блакитно-жовті стяги переливаються на сонці барвами надії, стиглого жита. На очах – сльози радости. Правиця – на серці: „Ще не вмерла Україна...".

Усім, здавалось, виросли крила... Лагідний, як сонячний промінь, отець Роман разом з нами відрами подає мальту майстрам. До крові обдирає руки жорстка цегла. Повсюди руїна, а ми возводимо храм Божий на землі, як зводили храм віри Христові апостоли.

До страдників Сибіру долучаються ще двоє: отець Роман, а згодом В'ячеслав Чорновіл. Стаю на коліна, припадаю устами до Ісусових стоп: „Господи, вбережи Україну від розбрату, одна ж вона у нас, як мати, зґвалтована дикою ордою".

...Франковий університет у Львові – моя альма матер. Неподалік од вулиці Драгоманова народжувались і „Ватра" Ігоря Білозіра. Три дні і три ночі чергуємо біля Барикади Совісти, спорудженої львівськими журналістами на захист свободи слова. Міліція намагається розігнати натовп молоді, а він – як море, хвилюється, а він у відповідь: „Ой, у лузі червона калина похилилася. Чогось наша славна Україна зажурилася...".

Евфорія перших днів незалежности вщухла. Ми залежні від власної безгосподарности, лавини безробіття, смертоносного Чорнобиля, недолугих законів, від злочинництва депутатів-олігархів. Польський митник зневажливо називає мене українським бидлом. Люди шукають їжу на смітниках. Україну одурено. Екс-президент Леонід Кравчук: „Маємо те, що маємо" Україна на розпутті. Половецькі хижі пси прагнуть пошматувати її серце. Торгаші, манкурти, фарисеї усіх мастей торгують у храмах, як і за Ісуса, оскверняючи ім'я Господа, саме слово Україна... Капають сльози з ікон Святої Софії. У землі перевертаються кості Івана Богуна, Петра Сагайдачного, Івана Світличного. Ми – перші в Европі...за...смертністю. Спам'ятаймося, бо Господь покарає нас другим Чорнобилем, зупинить сонце і запалить Землю!

...Незалежність – це прозріння духу, це зболена совість. Як докір, як Заповідь Божа, зринає Гнатюкове:

Дарма надіялись на когось –
Самі борітеся, самі!

Соціяльно-економічний розвиток України за п'ять місяців 2001 року

В Україні зберігається тенденція зростання реального внутрішнього валового продукту. Приріст промислового виробництва на 18,8 відс. підкріплений зростанням в усіх основних видах промислової діяльности, особливо у обробній і добувній галузях. Найвищих темпів приросту за січень-травень 2001 року порівняно з аналогічним періодом минулого року досягнуто у виробництві коксу та продуктів нафтоперобки, деревини та виробів з неї, целюлозно-паперовій, поліграфічній та видавничій справі, легкій промисловості, машинобудуванні, ремонті та монтажі устаткування, харчовій промисловості та переробленні сільськогосподарських продуктів.

На споживчому ринку ціни на продовольчі товари зростали швидше, ніж на послуги та непродовольчі товари. З початку року гривня подорожчала на 0,92 відс. – 5,3 грн. за доляр США проти 5,4 в грудні минулого року.

Обсяг продукції сільського господарства в усіх категоріях господарств збільшився на 6,1 відс. Виробництво м'яса в усіх категоріях господарств і поголів'я великої рогатої худоби зменшилися.

У першому кварталі року обсяги експорту товарів та послуг збільшилися, а імпорту – зменшилися. У загальному обсязі експорту товарів 74,7 відс. припадає на товари, вироблені на підприємствах колективної форми власности та 17,1 відс. – на підприємствах державної форми власности. За I квартал цього року зареєстровано прямих закордонних інвестицій на 5,6 відс. менше, ніж за відповідний період попереднього року. Загальний обсяг прямих чужоземних інвестицій в Україну становив 80 долярів США на душу населення. Найбільші обсяги інвестицій внесені нерезидентами зі США, Нідерляндів, Кіпру, Сполученого Королівства, Російської Федерації. Загалом інвестиції надходять зі 112 країн. Найбільш інвестиційно привабливими є харчова промисловість та перероблення сільськогосподарських продуктів, оптова торгівля і посередництво у торгівлі, машинобудування, фінансова діяльність.

Реальні грошові доходи громадян збільшилися на 7,8 відс. Середньомісячний грошовий дохід у розрахунку на душу населення склав 166,2 грн. У травні ц. р. номінальна середня заробітна плата зросла порівняно з травнем минулого року і становила 302,96 грн. Реальна заробітна плата за 5 місяців поточного року зросла на 15,3 відс. порівняно з відповідним періодом минулого року. Заборгованість із виплати заробітної плати станом зменшилася. Рівень офіційно зареєстрованого безробіття утримувався на рівні 4,2 відс. від числа населення працездатного віку.

Візита Папи і наша ідентичність

(Продовження. Початок в ч. 32)

о. д-р Ігор Мончак

„Інавгурація" Української Римо-Католицької Церкви

Перша папська св. Літургія, в неділю, 24 червня, була в Києві, „у колисці християнства цілої Східньої Европи", як це кількакратно наголошував Папа Іван Павло II, за латинським обрядом українською мовою. Співслужив з римським архиєреєм римо-католицький кардинал Львова Маріян Яворський та інші латинські єпископи. Блаженніший Любомир Гузар, глава Київської Католицької Церкви, був присутній, але участи в цій св. Літургії латинського обряду не брав. Присутнім на цьому першому „програмовому" Богослуженні Римського архиєрея був теж Президент України Леонід Кучма, який як голова Української держави запросив був Папу як голову Ватиканської держави.

Виринає запитання: задля кого і задля чого це перше в історії Церкви богослуження Римського архиєрея в колисці східнього християнства цілої Східньої Европи відбувалось у західньому римо-католицькому обряді? Не було воно задля Папи, як патріярха всієї Латинської Церкви, бо тоді воно відбувалося б латинською мовою, офіційною і спільною для всієї Латинської Церкви. Не було воно задля Папи особисто, як члена польської національности з римо-католицькою традицією, бо тоді воно було б польською мовою, як у Львові. Відбувалося воно українською мовою, отже, виглядає, – для українців. Для всяких українців, тільки не греко-католиків, бо ті мають свій обряд, у якому служилося наступного дня.

На це запитання допомагає відповісти текст папської проповіді на римо-католицькій св. Літургії. Цілу свою проповідь нав'язував Папа до св. Івана Хрестителя, „якого різдво сьогодні святкуємо", згідно з латинським григоріянським календарем. Отже, це було задля усіх українців, які придержуються, або мають придержуватися григоріянського календаря. Однак цей латинський календар в Україні досі є зовсім чужим, як для греко-католиків, так і для православних. Ще яснішу відповідь можна знайти в папському привіті в часі тієї проповіді. Римський архиєрей вітав римських „кардиналів Маріяна Яворського і Любомира Гузара, разом з улюбленим братом єпископа Києва-Житомира, Яном Пурвінським, моїх шановних братів Української Єпископської Конференції і Синоду Єпископів Української' Греко-Католицької Церкви."

Помітна не лише черга привітання спершу латинських ординаріїв, а потім щойно східніх ієрархів. Взагалі бракує згадки місцевого східнього єпископа Києво-Вишгородського екзарха Кир Василя Медвіта, але окремо відзначається латинський Києво-Житомирський ординарій (по східньому: ієрарх) Ян Пурвінський. До речі, латинський єпископ Києва Ян Пурвінський має титул постійного ординарія, а східній Василь Медвіт лише екзарха, себто тимчасового владики. Врешті, найвищий авторитет Католицької Церкви вітає римо-католицьку Українську Єпископську Конференцію.

Отож призначені ще в січні 1991 року латинські єпископи у Львові, зі своїми помічниками у Житомирі, в Кам'янці, Виннице, не є окремими єпископствами, але творять канонічну інституцію: Українську Єпископську Конференцію римо-католицького обряду. Згідно з канонічним правом, для утворення церковної провінції, митрополії, вистачає три єпископства. Тим то латинську папську св. Літургію українською мовою 24 червня в столиці України можна вважати за урочисту інавгурацію нової Української Римо-Католицької Церкви. Можливо, що саме цей мотив переважив у рішенні здійснити врешті папську візитацію в Україні, помимо Московської погрози зірвати „екуменічний діялог", яким так дорожить Ватиканська курія.

Римо-Католицька Церква України діяла вже десять років і користувалася тимчасовим українським перекладом латинської св. Літургії. Як сказав о. Кшистоф Гома (Kszystof Homa), езуїт, професор української Богословської Академії у Львові „ужиття цього тексту Святішим Отцем надає тепер йому нового статусу", себто офіційного затвердження. Це саме можна віднести до Української Римо-Католицької Церкви взагалі. Її урочиста інавгурація надає їй статус офіційної Церкви. Вона може тепер сміливіше розвинути місійну діяльність по всій Україні, яка по комуністичній руїні уважається релігійно „цілинним" тереном, залишаючи Греко-Католицьку Церкву доживати на галицьких окраїнах. Хоч це нова Церква, але вона вже стоїть перед автохтонною Українською Греко-Католицькою Церквою, так, як пізніше засновані латинські єпископства Перемишля чи Львова-Галича передують перед давніми історичними єпископствами тих же міст. Черговість папських св. Літургій підтвердила це передування.

Відкритим залишається питання: чи в дальшій перспективі передбачено можливість злиття Української Греко-Католицької Церкви з Українською Римо-Католицькою в одну Українську Католицьку Церкву двох обрядів, себто в одну інституцію з двома підвідділами? Може, радше треба говорити не про злиття, а про абсорбцію Греко-Католицької Церкви Римо-Католицькою, бо ж ця остання тепер у всьому упривілейована. Деякий натяк на таку можливість висловив нунцій в Україні Микола Етерович на пресконференції в справі черговости богослужень, як реферує його слова кореспондент Мирослав Левицький у „Нашому слові" (ч. 24 за 17 червня). Нунцій, який фактично має тепер вирішальне слово в керуванні Греко-Католицькою Церквою в Україні, „вважає, що тут проблема надумана, бо в Україні є одна Католицька Церква двох обрядів – латинського та візантійського. І саме з огляду на це… будуть Літургії у двох обрядах, чого досі не бувало під час папських візитів". Іншими словами: будьмо задоволені, що взагалі буде Літургія візантійського обряду.

Далі сказав папський нунцій: „Я думаю, що не є великою проблемою, яка Служба буде першою, а яка останньою, бо всі владики і візантійського, і латинського обряду будуть служити Літургію". Себто передбачувався принаймні на цім торжестві обрядовий синтез, свого роду „плавильний котел" (melting pot).

Друга з черги греко-католицька св. Літургія

Другого дня папських св. Літургій, у понеділок, 25 червня, не було справжнього обрядового синтезу. Візантійську св. Літургію співслужили з Блаженнішим Любомиром Гузаром митрополити Михайло Бздель з Вінніпегу і Стефан Сорока з Філядельфії та єпископи Михайло Сабрига – тернопільський ієрарх і Василь Медвіт, Києво-Вишгородський екзарх. Так при престолі стали владики матірної частини Київської Церкви разом з діяспорними. Шкода, що з Главою Києво-Галицької Церкви та з двома діяспорними митрополитами не співслужив „почесний" митрополит з Перемишля Іван Мартиняк, щоб заманіфестувати єдність тієї найстаршої нашої епархії з всесвітньою цілістю Київської Вселенської Церкви.

Називаємо Перемиську митрополію „почесною", бо для справжньої митрополії потрібно принаймні три епархії: митрополичу і дві суфраґанні. Перемисько-Сяноцька з'єднана митрополича епархія не має ні одного єпископа-суфраґана, хоч старовинна наша Холмська епархія вже понад сто років не має єпископа. Ще в часи царського лихоліття, 1830 року, відокремлено Холмську епархію від Києво-Галицької митрополії і підпорядковано безпосередньо Римові. Тодішній папа Пій VIII запевняв, що це тимчасовий захід – доки Холмщиною володіє Росія. Однак досі не повернено Києво-Галицькій Церкві Холмської епархії. Натомість створено ще одну „почесну" митрополію – Вроцлавсько-Ґданську, без суфраганних епархій. Так от греко-католики в сучасній Польщі мають двох митрополитів, але не мають одного канонічного центру, щоб їх об'єднував.

Римський архиєрей був присутній на цій східній св. Літургії, сидячи недалеко престола. У своїй проповіді Папа привітав обох Львівських кардиналів, Любомира Гузара і Маріяна Яворського. Нав'язуючи до історичного минулого назвав „столицю Київ – 'новим Єрусалимом', матір'ю слов'янського християнства Східньої Европи".

Участь вірних в обох св. Літургіях у Києві не була численною. Світова мережа новин BBC World News показувала в неділю вечором в телепрограмах небагато вірних перед престолом, а за ними – опустілу площу. Подавали число присутніх – близько тридцяти тисяч.

Критики дошукуються причин такої малої участи: погана погода, надто сувора охорона безпеки по дорозі на площу, далека віддаль від міста і брак транспортних засобів, а також неприхильне, а то й вороже наставлення місцевої влади, яка не лише не сприяла, належно не інформувала, але перешкоджала людям вітати Папу, коли він їхав містом і на Богослуженні. Окрім зовнішніх причин, внутрішньою спонукою до слабої участи була чужість латинського обряду для киян. Латинська св. Літургія на недільних телевізійних передачах знеохочувала загал киян до участи навіть у наступний день, понеділок.

Собору Святої Софії, центрального й історичного храму Київської Церкви, Римський архиєрей не відвідував, хоч раніше говорилося про це. Про всяк випадок, двадцять активістів Московського патріярхату стерегли вхід до собору, щоб там часом не з'явився Папа. Подібно кілька років раніше польські кармеліти стерегли греко-католицьку історичну катедру в Перемишлі, щоб туди не допустити цього самого Папу. Однакові методи двох наших сусідів: західніх римо-католиків і північних православних.

Папа у „польському" Львові

Нечисельність вірних на св. Літургіях у Києві щедро надолужило многолюддя Львова. Львів'яни і сотні тисяч гостей з сусідніх західних країн ентузіястично вітали Папу під час переїзду папського кортежу вулицями міста, а ще більше в часі Богослужень.

З Львівського летовища, на яке прибув Папа в понеділок, 25 червня, по полудні, до середмістя ведуть широкі вулиці Любінська й Антоновича просто через площу св. Юра. Навіть коротка зупинка папського кортежу на площі перед храмом св. Юра вшанувала б цей центральний собор, символ Києво-Галицької Церкви. На жаль, кортеж оминув площу св. Юра, прямуючи до римо-католицької катедри в центрі міста. А ще перед латинською катедрою Папа завітав до недалекого від катедри вірменського собору. Це було свого роду підготування до папської візити у Вірменію, запланованої на вересень цього року. Зараз за рогом від вірменського собору є величезна українська церква Преображення Господнього, яка перша перейшла з-під Московської юрисдикції до Греко-Католицької Церкви. Тут вперше по 43 роках, у неділю, 29 жовтня 1989 року, пролунало в поминанні ім'я Святішого Вселенського Архиєрея нашого Іван-Павла Римського. Однак і цей храм не удостоївся уваги Папи Іван-Павла. Він приїхав в першу чергу до римо-католицького Львова. Собор св. Юра побачив він ззовні щойно вечором, коли приїхав ночувати до митрополичої палати напроти собору.

Наступного дня, у вівторок, 26 червня, Римський архиєрей служив на іподромі латинську св. Літургію, польською мовою. За попередню добу приїхало в Україну з сусідніх країн, головно з Польщі, 350 тисяч мирян, священиків і єпископів під проводом Варшавського кардинала Юзефа Ґлемпа. Приблизно було таке саме число учасників на польській папській св. Літургії. Між ними був теж римо-католицький Архиєпископ Москви Тадеуш Кондрусевіч.

Особливістю цього богослуження була беатифікація двох римо-католиків: отця Зиґмунда Ґоразддовського (1845-1920) і Львівського Архиєпископа Юзефа Більчевського (1860-1923). Цей перший римо-католицький архиєпископ в окупованім Польщею Львові заповів був, щоб похоронили його серед центральної алеї Янівського цвинтаря, і там він досі спочиває.

Спочатку говорилося тільки про беатифікацію о. Зиґмунда Ґораздовського, а щойно коротко перед папською візитою додано ще Львівського архиєпископа. Видно, що ще тоді програма не була незмінною. То перша в історії беатифікація у місті Львові двох римо-католиків з часів польської влади по Першій світовій війні.

Польський характер того дня позначився теж вечором на зустрічі Папи з молоддю, хоч у більшості це була українська молодь. Прощався він трьома мовами: українською, польською та російською, хоч ледве чи були там росіяни.

(Закінчення в ч. 35)

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Загинув за Христову віру

Під час своєї історичної візити в Україну Святіший отець Іван Павло II проголосив 27 червня у Львові беатифікацію мучеників Греко-Католицької Церкви, які загинули за Христову віру. Між 28 іменами – редемпторист о. Зіновій Ковалик. У моєму родинному архіві є дві світлини, зроблені в селі Середпільці, недалеко Радехова, Львівської области у 1938 році, де на той час парохом був бл. п. о. крилошанин Ярослав Шуст, мій вуйко. У своїх спогадах, які він залишив дітям та внукам, він писав: „Щоб піднести релігійне знання та збільшити розуміння, важливість віри, молитви і найсвятіших Тайн, в 1938 році я зорганізував святу Місію. Її провадили о. Зіновій Ковалик і бельгієць о. Вандемалє, обидва – редемптористи. Місія, яка тривала 10 днів, була успішною, сподобалась парафіянам і духовно та релігійно піднесла їх. Багато років пізніше, після мого приїзду до Америки, я довідався, що коли більшовики зайняли наші землі і почали нищити нашу Церкву, о. З. Ковалика арештували, бо він не хотів зректися своєї віри. Він загинув мученицькою смертю, віддавши своє життя за Христа і нашу віру, як багато інших священиків та єпископів".

Наша родина жила в Радехові і ми часто бували в Середпільцях, на приходстві тітки і вуйка о. Я. Шуста. Дуже добре пам'ятаю Місію, в якій і я брала участь. Місійні науки для молоді відбувались коло церкви. Слова місіонера о. З. Ковалика у ті літні вечірні сутінки глибоко запали в наші дитячі душі.

Надія Оранська,
Ардмор, Па

1938 р. Місія в Середпільцях. Між молоддю біля церкви сидять: о. Зиновій Ковалик і о. Ярослав Шуст (зліва).

На пожертви придбали цементу

Дякую „Свободі" за опублікування мого листа-звернення з просьбою фінансової допомоги на будівництво собору Покрова Пресвятої Богородиці в нашому місті. Цю газету я отримав особисто. Дякую тим людям, які відгукнулись і переслали до нас свої заощадження через Володимиру Кузів. Ці гроші, тисячу долярів, ми використали на придбання арматури і цементу, які були нам вкрай необхідні.

о. Володимир Корсуна,
м. Самбір, Львівської обл.

Щиро вдячний моєму критикові

Хочу передати через „Свободу" мою щиру подяку авторові листа до редакції Степанові Новицькому, який не погоджується з авторами кількох статтей, вміщених у „Свободі", зокрема Л. Лук'яненка, І. Овечка, І. Геля, про що йшлося в тижневику ч. 26. Моя подяка йому не стільки за його „незгоду", як за те, що він долучив і мене, грішного, до тієї двійки відомих авторів, бо вже тільки бути зачисленим до такого товариства, як заслужений політичний діяч і довголітній політв'язень совєтських концтаборів, великий український патріот Левко Лук'яненко та відомий теолог-журналіст і борець за релігійну свободу І. Гель, – вже тільки той факт робить мені велику, хоч і незаслужену, честь.

Іван Овечко,
Аврора, Кольорадо

10-річчя України – провідна тема листів до „Свободи"

Значне число листів, які надійшли до „Свободи" у серпні, присвячене різним аспектам життя незалежної України. **Володимир Боднар** з АГРУ (Нюарк, Н. Дж.) повідомляє, що ця громадська організація надіслала 184 листи до членів Конґресу США з проханням прихильно поставитися до питання фінансової допомоги Україні, яка може зменшитися на пропозицію Палати Представників (про це повідомила „Свобода" в ч. 31). Громадський діяч („Громадянська позиція") і колишній політв'язень **Богдан Чорномаз** надіслав з Києва заяву і звернення Віктора Ющенка про формування виборчого бльоку „Наша Україна", на випадок, якщо цих документів немає в редакції.

Голова Київської міської ОУН **Павло Дорожинський** інформує про пікетування у Києві будинку адміністрації Президента, яке провели члени ОУН на захист української мови, проти зросійщення засобів масової інформації і книгодрукування. Автор **А.К.** з Києва написав також про вшанування пам'яті Олени Теліги і Олега Ольжича, яке провели члени ОУН, письменники і студенти столиці.

В Ужгородському прес-клюбі ринкових реформ, пишуть **Віталій Жугай і Наталя Петрів**, гостювала делеґація Чеського інституту етнології на чолі з академіком Миколою Мушинкою, яка вивчатиме у закарпатських селах середовище, з якого походять заробітчани у Чехії та Словаччині. На зустрічі вшановано пам'ять поета і громадського діяча Василя Клочурака з Ясіні. Було представлено фільм „Спасибі за кожен новий ранок", знятий за романом дочки поета Галини Павловської і нагороджений на кінофестивалях у Чехії і Росії. **А. Валюх Б.** з Каліфорнії надіслав свої роздуми „Чому ми мусимо любити себе і Україну?", у яких стверджує надзвичайність України та українського народу. **Олександер Багнівський** з Індіяни теж звертається до теми любови, але у формі коментаря до статті Ростислава Хомяка про ставлення в Україні до діяспори „Приїжджайте! Але без порад..." („Свобода", 27 липня). Коментар короткий: „Тільки везіть ваші доляри, ми їх дуже любимо". **Віктор Борисюк** з Форест Гілс, Н. Й., хотів би привезти в Україну доляри у вигляді своєї пенсії, але нарікає, що досі немає згоди між США та Україною на переведення американської пенсії тим, хто хоче оселитися в Україні.

Іван Сарвадій переслав до редакції листа Григорія Івченка з Київщини, який пише, що нинішню владу немає за що не те, що любити, а й поважати. Колишні комуністи добре влаштувалися у владних структурах і дбають більше про себе, ніж про державу. У листі висловлено докір як нинішньому президентові, так і колишній віцепрем'єрові Ю. Тимошенко, яка „три роки тому хотіла переправити за кордон величезну суму грошей для відмивання".

Крізь колоніяльні окуляри дивиться на Україну і її сусідка Росія. Це стверджує Джефрі Тайлер, статтю якого „Кінець Росії", опублікованої в журналі „The Atlantic Monthly" і „Літературній Україні", прислав **Методій Борецький** з Чикаго. Джефрі Тайлор тривалий час жив і працював в Росії і з власного досвіду описує свавілля організованої злочинности, фінансові махінації провідників держави, наживу Російської Православної Церкви на тютюні і горілці.

Зіновій Квіт з Філядельфії звертається до традиційної теми липня – річниці бою дивізії „Галичина" під Бродами. Він переказує розповідь учасника бою Богдана Ясінського про молодого дивізійника, котрий зустрів свого батька серед полонених червоноармійців і залучив його до дивізії, але сам загинув у бою. Вояки дивізії бачили батька, який тримав на руках свого вбитого сина.

До часу Другої світової війни повертає нас лист **Лесі Гой** з Ню-Йорку, яка дивується, що пошта України випустила конверт, на якому зображено орден СССР „Отечественная война". Листи у таких конвертах надходять до Фундації УВУ.

У кількох листах порушено проблему української мови. **Д-р Роман Ричок** з Ню-Джерзі пропонує протоколи засідань Головного уряду УНСоюзу подавати в пресі також українською мовою. На його думку, варто вміщувати у „Свободі" твори сучасних поетів. **Іванна Гарасовська** з Ілиной зауважила, що один зі списків жертводавців у „Свободі" (ч. 27) подано українською абеткою, але у порядку літер англійської абетки. „Чи немає нікого у редакції, хто знає українську азбуку?" – запитує вона. Редактори зголосилися, що азбуку знають, але комп'ютер складає список на підставі англомовного оригіналу і редактори не мають достатньо часу, щоб поправляти цей склад.

Юрко Павлик з Кензас Сити надіслав такого листа (подаємо без змін): *„Як я читаю Свободу, то мені аж плакати хочется як Свобода калічит нашу мову... То пів по руский, пів по польській а решту по американській мові. От як рускі зрусіфікували нашу Україну підчас окупації. Глава Української церкви то є голова Укр. церкви. Державний департамент то є Державний департамент. Світ сміется з нас. Учітся нашої мови!"*. Добра порада, якою, маємо надію, скористається й автор листа. Але... в українській мові вживаються слова „департамент" і „глава", які не є русизмами.

Наш постійний автор **Іван Овечко** з Кольорадо повідомив про шлюб і весілля Наталки Арнольд з Вільямом Блейсом. Мама молодої дружини багато років працює в США, а її дід – диякон в українській церкві. Приємна новина!

Виховно-відпочинковий табір СУМ

ЕЛЕНВІЛ, Н. Й. – Від 23 липня до 4 серпня на Сумівській оселі відбувався виховно-відпочинковий табір ім. 10-ліття незалежности України. Близько 100 таборовиків брали участь у двотижневій програмі.

Символічним відзначенням історичних подій нашої історії були святкування при ватрі: діти відтворили історичну подію „Живий ланцюг", що символізувала злуку українських земель в одній Соборній Українській державі. При світлі ватри пролунали декламації та патріотичні пісні. У програму були включені гутірки з теренознавства, спорту, співу і майстрування. Нічліг старшого юнацтва біля річки відтворив призабуті національно-обрядові традиції свята Івана Купала. Юнацтво поставило шатра, юначки плели вінки, співали купальські пісні, усі зібралися для нічних чувань біля вогнища при співі пісень і у молитовному дусі. Всі разом пускали на воду вінки, тризуби – як символи світла і волі.

1 серпня весь табір вирушив на прогулянку в „Lake Minnewaska". Таборовики загартувалися у мандрівці при шпилях гір навколо озера у гарячу пору, а також купанням в гірській воді. Четвер був підсумковим днем двотижневого таборування, в часі якого юнацтво провело забаву „Теренова гра", під час якої діти показали свої знання, здобуті в таборі. П'ятниця почалася великим „переворотом", коли на ранньому апелі команда помінялася місцями з таборовиками, що є вже довгою традицією нашого табору. „Нові" члени команди протягом цілого дня тримали кермо табору у своїх молодечих руках. В суботу на головній площі при могилі Героїв визвольних змагань відбулося офіційне закриття табору.

Крайова управа СУМ покликала до складу команди таких осіб: Володимир Когут – комендант, Оленка Ленчук – головна виховниця, Моника Сорока – бунчужна, Ірця Лібер – писарка, Марта Мацелюх, Ірка Тимків, Христина Вох, Михайло Шпигульський, Галина Цеховська, Ігор Симчич – виховники, духовна опіка – отець Руслан Любезний та сестри Наталя і Каміля Данилиш.

Оленка Ленчук

Старанням Громадського Комітету Об'єднаних Організацій Гартфорду і околиці, губернатор стейту Коннектикат **John G. Rowland**, видав

ПРОКЛЯМАЦІЮ

проголошуючи 24 серпня

УКРАЇНСЬКО-АМЕРИКАНСЬКИМ ДНЕМ

і закликав усіх до святкування, згадуючи тих, що героїчно боролися за суверенітет України. Подібні проклямації видали посадники Гартфорду, Ветерсфілду та інших міст.

Головне святкування відбудеться

в неділю, 26 серпня, о год. 5-ій по полудні

в Українському Народному Домі, 961 Wethersfield Ave., Hartford, CT.

Громадський Комітет, що його очолює Олександер Пришляк, запросив на це відзначення сенаторів, конґресменів, представників Генерального Посольства України в Нью-Йорку, Постійного Посольства України до Об'єднаних Націй.

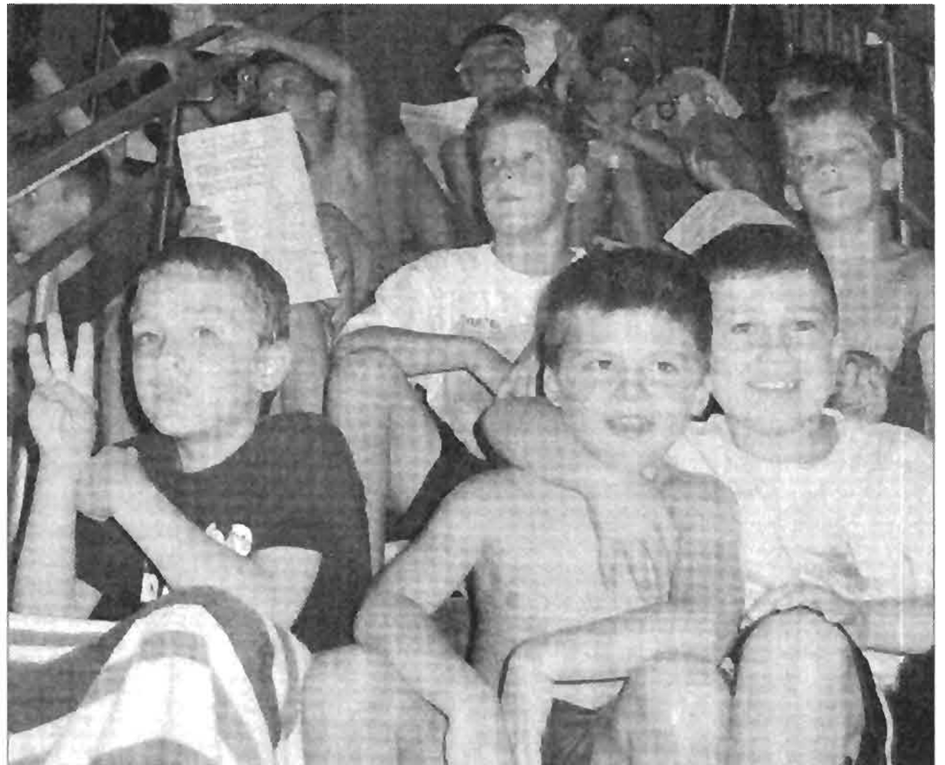
ПРОГРАМА СВЯТКУВАННЯ:

- *відчитання проклямації*
- *СОБОРНИЙ МОЛЕБЕНЬ*
- *виступ хору ЄВШАН під диригентурою Олеся Кузьми,*
- *танцювальна група „ЗОЛОТИЙ ПРОМІНЬ"*
- *висвітлення фільму про святкування в Києві.*

З нагоди відзначення 10-ої річниці, в усіх українських Церквах будуть відслужені СВЯТІ ЛІТУРГІЇ у намірені українського народу, а на стейтовому капітолі та міських ратушах повіватимуть, побіч американських, українські національні прапори.

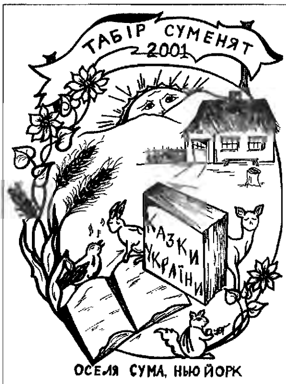
Впорядниця Юстина Валеґа зі своїми підопічними.

Молодші юнаки готуються до співу.

Учасники виховно-відпочинкового табору в Еленвілі.

Липневий Табір Суменят

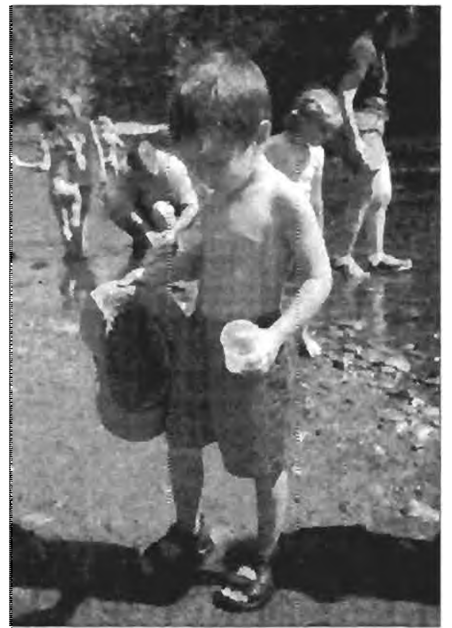
ЕЛЕНВІЛ, Н. Й. – Табір Суменят дітей від 4 до 6 років відбувається щороку впродовж майже 20 літ. Темою цьогорічного табору, який тривав впродовж двох тижнів липня, були „Казки України", а участь в ньому брали понад 50 молодих таборовиків. Суменят було поділено на рої, кожному з яких призначено назву від української казки: „Ріпки", „Ведмеді", „Колобки", Рукавички", „Метелики".

Комендантом табору була Оксана Боднар, а виховниками – Оксана Бартків, Христя Бігун, Маріянка Василик, Оксана Томашевська, Галя Фікарела і Галина Щепко. Програма табору ділилася на дві сесії щодня. У ранкову сесію входило п'ять занять – гутірки, майстрування, казки, музика та організовані ігри. У виховній програмі суменят брали участь впорядники – Туся Вирста, Маруся Дробенко, Таня Заяць, Оксана Лащук, Катя Панчик і Катя Ройовська. Кожну кімнату, де відбувалися заняття, готував виховник, щоб створити особливе відчуття даної теми.

Пополудні відбувалися інші заняття. Діти садили квіти в оселі, фарбували камінчики і творили з них прикраси, а одного дня розмалювали мікроавтобус відбитками своїх рук і великим сумівським гаслом „Гартуйсь!". Таборова прогулянка відбулася довгим походом до таборової річки, а продовжувалася участю в „Карнавалі казок". Виховниця Галина Щепко привезла в другому тижні таборування зайчиків та ісландських овець, якими тішилися малі суменята. В кінці першого тижня відбувся „Дитячий карнавал".

Інформації про сумівський Табір суменят можна знайти на сумівському веб-сайті за адресою: www.CYM.org або телефоном Крайової управи СУМ – (845) 647-7230.

Христина Бігун
Оксана Томашевська

Приємно відчути власну самостійність...

Рій „Ріпки" на ігровому майданчику.

Виховниця Маріянка Василик навчає дітей майстрування.

Суменята в таборі зі своїми виховниками.

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Товариство „Кобзар" і Українська Федерація Америки допомагають Україні

Товариство Кобзар готує комп'ютери в подорож на Україну зі свого технічного центру при Мікроапекс Комп'ютер Системс, Алентавн, Пенсильванія. Стоять зліва – Стефан Решитило, президент, Мікроапекс Комп'ютер Системс, Вікторія Решитило, його жінка, Євген Михайлів, директор, тов, „Кобзар", Орест Ганас, президент товариства „Кобзар".

В половині липня 2001 року товариство „Кобзар", яке очолює інж. Орест Ганас, і Українська Федерація Америки на чолі з Богданом Корженьовським вислали контейнер з комп'ютерами і бюровим устаткуванням для середніх шкіл, бібліотек, музеїв і культурно-освітніх інституцій в Україні. Зокрема 15 комп'ютерів до Львівської области, 10 – до Тернопільської области, 2 – до Волинської, 4 – до Києва, 1 – до Рівенської области, 3 – до Івано-Франківської і один на Закарпаття.

На ці комп'ютери майже 30 осіб пожертвували по 200 дол., або більше, разом на суму 7,200 дол., щоб здійснити цю добродійну акцію (див. в іншому місці цього числа список жертводавців). Американський „Ротарі Клаб" співпрацює з товариством „Кобзар" як в Америці, так і в Україні. Наступну висилку комп'ютерів плянується на осінь 2001 року. Телефон Т-ва „Кобзар": (610) 377-3383.

Українська Федерація Америки в тому контейнері вислала в Україну 70 бюрових меблів для Інституту менаджменту у Львові, 380 книжок для львівської Політехніки, альбоми „Гуцульщина", даровані товариством „Черемош" для т-ва „Гуцульщина" в Україні, спортовий виряд для спортової школи „Карпати" у Львові.

Методій Борецький

28-ий Літературний конкурс СФУЖО

Світова Федерація Українських Жіночих Організацій оголошує на 2002 рік 28-ий Літературний конкурс СФУЖО ім. Марусі Бек. Гасло конкурсу „Шануймо минуле – будуймо майбутнє".

Висліди 28-го конкурсу будуть проголошені на VIII Конґресі СФУЖО, який відбудеться в жовтні 2002 року в Торонто. СФУЖО пропонує дві теми до вибору: „Шануймо минуле – будуймо майбутнє", „В сім'ї вольній, новій – Україна в XXI столітті".

У конкурсі беруть участь виключно жінки. Жанр літературного твору: оповідання, нарис, есей і т. п. Твір має бути українською мовою, не більше 5 сторінок машинопису через рядок, підписаний псевдонімом.

В закритій конверті просимо подати псевдонім, прізвище і адресу авторки (конверт буде відкрито після рішення жюрі).

Праці слід надіслати до канцелярії СФУЖО до 1 березня 2002 року. Адреса: WFUWO–Konkurs, 2118 A Bloor St.W., Suite 296, Торонто, ON, M6S 1M8, Canada.

СФУЖО

За старими стежками в нас нові думки

ЛЕКСІНҐТОН, Н. Й. – Школа Булавних цього року відбулася на терені Пластової Лісової школи. 23 червня приїхало 13 учасниць з Філядельфії, Чикаґо, Дітройту, Нью-Йорку та Вашінґтону. Табір лежав за річкою, яку треба було переходити вбрід, і кожну річ, яка була потрібна в таборі, зі собою перенести. На початку в лісі не було нічого, але до кінця другого дня вже стояли шатра, кухня, щогла на прапор та інше. Кожна учасниця приїхала на табір з гутірками на дві задані теми. Впродовж табору кожна учасниця мала чотири нагоди викладати ці гутірки своїм співтаборовикам. Ціль гутірок – навчити учасниць про піонірку, табірництво, картографію, самозарадність, таборове куховарство, першу допомогу, сиґналізацію, природознавство, мандрівництво і навичкам викладати ці теми молодшим за себе.

Вечорами учасниці сідали разом з булавою дискутувати на тему провідництва та ролі жінки в різних культурах світу. Часто вони біля вогника співали відомих українських пісень або вчилися нових. Одна ватра була особливою: на свято Івана Купала. Поки гості – пластуни з Гантеру та пластунки сеньйорки куреня „Ті, що греблі рвуть" сходили стежкою через ліс Грицина, дене-де в лісі було видно постаті „мавок". Всюди довкруги було чути спів „Гей на Івана, гей на Купала". Запровадивши гостей на місце ватри, одна учасниця поставила Марену у ватру та запалила її, а в міжчасі дівчата кругом неї виводили хороводи. Дівчата покидали свої вінки у річку, втопили постать Івана та почали ватру. На жаль, зірвалися хмари і найшла буря, і всіх пластунок та гостей змив дощ. Але це не відохотило нікого від співу та участі у ватрі. Пластунки сиділи, загорнені в дощовики, а гості – під парасолями.

Цьогорічна Школа Булавних мала чисельну булаву. Усі завзято бралися за працю, але головне, що були учасницям добрим прикладом. В булаві, крім комендантки Юлі Шишки, були також заступниця комендантки Іся Стадник (Перша Стежа), бунчужна Мишка Щаст (Чортополоха), писар – Дора Гапій (Лісова Мавка), інтендантка Даня Снігур та інструкторки Ада Гельбіґ (Чортополоха) та Харитя Петріна (Перша Стежа). Під кінець тижня приїздили членки куреня „Ті, що греблі рвуть" викладати інструктажі. При співпраці закорінилися нові знайомства. 5 липня табір скінчився. Булава визначила першунів, всі попрощалися та пороз'їздилися по різних таборах, де самі стали виховниками.

Школа Булавних – це виїмковий вишкільний табір, який дає дівчатам нагоду здобути знання у різних ділянках пластування. Цього року дівчата багато навчилися і своєю завзятістю доказали, що організація Пласту, під проводом нових виховників, може надіятися на гарну майбутність і повною силою котиться вперед.

Дора Гапій

Дні у Школі булавних були повні життя, спорту й веселих переживань, а вечори при ватрі приносили задуму .

Дворічний з'їзд делеґатів УЛТПА

Новий президент УЛТПА д-р Ігор Воєвідка

ФЕНІКС, Аріз. – У затишному готелі „Арізона Білтмор" 20-24 червня відбулася дворічна конвенція Українського лікарського товариства Північної Америки (УЛТПА). В її програму входили 29-ий З'їзд делеґатів УЛТПА та 36-та Наукова конференція. Вже самі високі порядкові числа цих двох подій вказують на активну діяльність УЛТПА протягом 50 років існування. В нарадах взяли участь близько 70 лікарів, які прибули до Арізони разом зі своїми родинами з різних міст США та Канади. Дворічний з'їзд делеґатів мав на меті обрати нові керівні органи товариства та схвалити робочу програму на наступних два роки. Наукова конференція давала нагоду лікарям ознайомитися зі здобутками сучасної медицини.

В науковій частині з'їзду доповідали д-р Олег Данилевич – „Поперековo-крижове звуження у людей похилого віку"; д-р Роберт Дзьоба – „Нестійкі компресійні переломи хребта"; д-р Андрій Джуль – „Хропіння й апное уві сні"; д-р Андрій Івах – „Сучасні поступи у лікуванні главкоми: чи лікарі в Україні повинні про них знати?"; д-р Богдан Іванець – „Хірургічне виправлення велетенських гриж черевної стінки зі застосуванням двобічних клаптів оболонки прямого м'яза" д-р Марко Яхторович – „Нові лікувальні засоби жіночої сечової нестриманости"; д-р Володимир Крижанівський – „Сучасні методи повторної перфузії при інфаркті серцевого м'яза: зі зосередженням на тромболізі"; д-р Володимир Медвідський – „Загальний огляд рідкісних шкірних уражень"; д-р Марина Полянська –„Новизни у серцево-легеневім оживленні". В загальному Наукова конференція показала, що УЛТПА може похвалитися багатьма лікарями високої кваліфікації та небувалої ерудиції.

Наукові доповіді й дискусії тривали два дні. У четвер вечором учасники з'їзду на запрошення місцевого відділу Союзу Українок (СУА) відвідали Український культурний центр у місті Феніксі. Гостей привітали голова Відділу СУА Христина Бойко і член управи Леся Понятишин, які поінформували їх про життя української громади в Арізоні. Учасники мали нагоду оглянути виставку українських історичних костюмів та вернулись до готелю задоволені зустріччю з місцевою громадою та осягами української громади у штаті Арізона.

Субота була призначена для нарад Дворічного з'їзду делеґатів УЛТПА, що включали звіти Ради деректорів, голів комісій та вибори нових керівних органів. Радісною подією було прийняття 38 нових членів, що підтверджувало живучість лікарської організації. До нової управи на 2001-2003 рік увійшли: д-р Ігор Воєвідка – президент, д-р Богдан Іванець – президент-елект; д-р Ігор Федорів – віце-президент; д-р Адріяна Чарторийська – секретар; д-р Андрій Івах – скарбник. Крім цього, збори делеґатів призначили д-ра Юрія Грицеляка екзекутивним директором, д-ра Павла Джуля – редактором „Лікарського вісника", д-ра Адріяна Баранецького – редактором „Вістей УЛТПА", д-ра Ігоря Захарія – представником відділів УЛТПА, Ларису Іванець – директором членства, а д-р Марію Грицеляк – архіваром. До Ради директорів увійшли також попередній голова д-р Роман Ґой та організаційний референт д-р Роман Дикун. До Товариського суду обрано д-ра Роберта Дзьобу, д-ра Павла Джуля, д-р Марію Грицеляк і д-ра Зірку Калинич.

Новообраний президент УЛТПА д-р Ігор Воєвідка, лікар гінеколог та клінічний професор Медичної школи університету Невада-Рено, закінчив медичний факультет Віденського університету і в 1971 році отримав науковий ступінь доктора медичних наук. Він уже довгі роки є активним членом відділу УЛТПА в Північній Каліфорнії.

Нова Рада директорів провела наради, на яких обговорено заплановані новим керівництвом проєкти. Серед них найважливішими були видавнича діяльність („Лікарський вісник", „Вісті УЛТПА", медичні словники), час і місце проведення наступних наукових конференцій, гуманітарна допомога лікарям в Україні та залучення нових членів.

Увечорі відбувся традиційний бенкет. Почесним гостем вечора був посол України у Канаді д-р Юрій Щербак. У своїй промові „Чорнобиль 15 років пізніше" він розповів про вплив Чорнобильської катастрофи на майбутні покоління не тільки української нації, але також і всього світу. Під час бенкету президент УЛТПА д-р Ігор Воєвідка вручив Почесні грамоти двом попереднім президентам УЛТПА – Тимошеві Трусевичові та Романові Ґоєві за їхній вклад у розвиток товариства. Бенкет закінчено Многоліттєвім для д-ра Павла й Ірини Джулів з нагоди 50-ліття їхнього подружнього життя.

Успішна дворічна конвенція УЛТПА закінчилась у неділю, 24 червня. Учасники мали нагоду вислухати Службу Божу у церквах їхніх конфесій та роз'їхались домів під враженнями зустрічей зі старими й новими приятелями. Делеґати отримали запевнення, що новообрана управа УЛТПА буде пристосовуватись до вимог нового покоління лікарів у США та Канаді.

Д-р Павло Джуль

Співпраця медицини і релігії

„Свобода" докладно інформувала про VIII конгрес Світової Федерації українських лікарських товариств у Львові в серпні минулого року. У ньому взяли участь майже 500 фахівців з 43 лікарських спеціяльностей, які представляли українство одинадцяти країн світу. Серед доповідачів на пленарному засіданні „Лікарська етика і деонтологія" був парох української католицької церкви Христа Царя у Бостоні д-р о. Ярослав Налисник. Нижче подаємо тези його доповіді „Релігія і медицина".

Постійна присутність у людському житті хвороб змусила людину знаходити та розвивати засоби полегшення страждань. Саме медицина та релігія представляли дві дороги, які вели людину до зрозуміння природи людського терпіння і, отже, до полегшення її страждань. Зв'язок між цими цілителями людських душ і тіл є такий давній, як сама історія людства. У давніх цивілізаціях практикування медицини було глибоко пов'язане з духовним авторитетом: жрець в одночас виконував функції лікаря.

У Святому Письмі Старого Завіту читаємо, що первосвященики не тільки вели Богослуження в єрусалимському храмі, але й діягностували хвороби. У грецькій традиції люди молилися до Асклепія, Бога зцілення. У християнській традиції Ісуса з Назарету називали „Неперевершеним Лікарем", і ціла Євангелія Нового Завіту переповнена оповіданнями про чудесні зцілення від різних хвороб. Перші лікарні були засновані при монастирях під час Євангельських місій по всьому світі. В Африці, Азії, Південній Америці місії засновували священики-монахи, які навертали людей до Христової віри і разом з тим лікували хворих.

Наукова революція „стіною непорозуміння" розділила медицину та релігію. Передові науковці старалися звільнитися від пересторог консервативної за своєю природою Церкви, яка тримала право на правду у своїх руках. Швидкий проґрес у науці зумовив нестерпне напруження у взаєминах між релігією та медициною, який врешті привів до „розлучення". Медицина взялася лікувати тіло і розум, а релігії залишилося дбати про людську душу, про стан духу, який залишається поза анатомією і фізіологією.

Тільки відносно недавно представники наукового світу почали вивчати та клінічно досліджувати вплив релігії та різних духовних практик як незалежного методу зцілення. Біо-психо-соціяльна модель в медицині, створена у 50-их роках д-ром Енґелем, визнавала важливість психологічної та соціяльної сторін. На допомогу лікарям прийшли клінічні психологи та соціяльні робітники, так звані „social workers", а останнім часом – клінічні капеляни.

Протягом багатьох століть науковці не мали можливости відверто досліджувати чинник віри у фізичному зціленні, бо вважали, що викличуть ще більше напруження між релігією та медициною. В додаток до цього, феномен віри залишається суб'єктивним, і дуже важко проводити наукові дослідження та робити висновки про позитивну чи неґативну кореляцію між релігійною практикою та здоров'ям населення.

Результати опитування, проведеного соціологічною службою Геллапа та декількома престижними журналами, свідчать, що релігія продовжує бути важливим чинником у житті багатьох людей, і пацієнти нерідко бажають, щоб лікарі брали під серйозну увагу їхні релігійні почування та духовні практики, а в деяких випадках навіть молилися з ними. Згідно з цими дослідженнями, а тривали вони протягом 35 років, 95 відсотків американців вірять в Бога, 72 відс. вірять, що релігія, яку вони практикують, має найбільший вплив на стиль їхнього життя, 57 відс. з них моляться кожного дня, і 42 відс. беруть участь у недільних Богослуженнях у своїх церквах. Виходячи з цих статистичних даних, Зіґмунд Фройд сказав би, що 95 відс. американців хворіють „масовим неврозом". Погляд батька психоаналізи, що релігія є причиною всіх неврозів, не витримує критики. Фройд повністю нехтував духовною засадою, яка саме і є джерелом змістовного морального здорового життя людини. Методою психоаналізи сьогодні лікують лише істеричні неврози. Останні опитування свідчать, що лікарі все глибше переконуються у позитивній кореляції між вірою та одужанням пацієнтів. Д-р Янкелович з партнерами в жовтні 1996 року опитав 296 лікарів, і 99 відс. з них були переконані, що віра може зцілити хвору людину.

Д-р Гарольд Коніґ – директор Центру клінічних досліджень релігії і духовности, професор медицини в Дюк-університеті останні 10 років досліджує вплив релігійно-духовного життя на здоров'я пацієнтів з різними захворюваннями. Під час тих досліджень д-р Коніґ брав під увагу рівень у крові специфічної протеїни IL-6, який організм продукує у відповідь на запалення і який грає важливу ролю в імунологічних реакціях. Підвищення рівня ІЛ-6 показує ослаблення імунної системи організму.

Аналіза засвідчила, що активне релігійно-духовне життя понижує в крові рівень ІЛ-6, тобто позитивно впливає на імунологічну захисну здатність організму. Д-р Коніґ продемонстрував, як релігійно-духовні практики знижують кров'яний тиск у хворих з гіпертонією, зменшують кількість інсультів головного мозку, продовжують життя післяопераційних хворих.

За останніх 30 років проведено понад 400 клінічних досліджень, з яких 75 відс. підтвердили позитивний вплив релігійних та духовних практик на здоров'я людини.І все ж західня медицина, озброєна найновішими науково-технічними засобами, безпорадна перед хронічними захворюваннями, які досить успішно лікує тібетська медицина. Східня медицина бере під увагу не тільки симптоми хвороби, але й спосіб життя людини, харчування та її духовно-емоційний стан. Слід згадати, що лікарям китайської чи тібетської медицини не платилось, коли людина хворіла. Лікарі з Тібету були винагороджені, коли їхні пацієнти почувалися здоровими та життєрадісними. На початку нового тисячоліття ми є свідками надзвичайного науково-технічного проґресу, зокрема в медицині.

Водночас стає очевидним, що неможливо розв'язати всі людські проблеми та вилікувати людські немочі тільки фізичними засобами. Можливо, ми тепер перебуваємо на ранній стадії формування історично нової або відновлення давно забутої практики, де релігія і медицина знову будуть об'єднані, як два близнюки-цілителі душ і тіл людських.

З цього огляду можна вважати, що вже прийшов час заснувати в Україні Інститут клінічних капелянів – скажімо, у Львові, при співпраці Богословської академії і Медичного університету. А також включити в навчальну програму медичних інститутів предмет „Релігія і медицина".

Д-р о. Ярослав Налисник

УКРАЇНА І СВІТ

Богдан Лепкий повернувся в Україну

На відкритті першого у світі пам'ятника Б. Лепкому в селі Жукові 21 липня 1991 року зустрілися (зліва): д-р Р. Смик, ініціятор створення монументу, Василь Подуфалий, скульптор Олег Маляр і Богдан Кусень – голова Товариства ім. Б. Лепкого у Тернополі.

У липні минуло 60 літ відтоді, як відійшов за межу вічности видатний майстер слова Богдан Лепкий. Повернення творчої спадщини Богдана Лепкого в Україну почалося з серпня 1990 року, по приїзді племінника Богдана Лепкого, опікуна родинного архіву – д-ра Романа Смика з Чикаґо. Завдяки цій працьовитій, щиро зацікавленій долею української культури людині, ось уже одинадцятий рік все більше читачів в Україні пізнають багатогранну творчість письменника. Д-рові Р. Смикові вдалося зформувати в Україні свій надійний „штаб" – як він жартома називає коло прихильників, які люблять і доносять до людей слово Б. Лепкого. Центром такої роботи є Бережани – місто чотирьох чудових музеїв, що було казкою життя Богдана Лепкого, коли він тут вчився, а згодом і викладав у гімназії.

Бережанський музей книги вже друге десятиріччя, завдяки енерґії і невтомній праці директора Надії Волинець, є важливим центром виконання програми „Повернення Богдана Лепкого". Працівники музею проводять традиційні Лепківські читання, наукові конференції, свята, зустрічі, виставки. Багато листів, книг, рукописів, подяк надходять на адресу музею, який постійно збагачується новими експонатами. Працівниця музею Ярослава Мазурак є незмінною ведучою вечорів і виконавицею творів поета. Вона написала музику до багатьох його поезій.

На основі переданих д-ром Р. Смиком унікальних матеріялів створено музей Богдана Лепкого. У п'яти залях старовинної ратуші експонуються особисті речі письменника, його рідних, друзів, книги та картини, писані Б. Лепким. Це зібрання є одним з найкращих меморіяльних музеїв України. Директор музею – Надія Дирда.

У селі Жукові, поблизу Бережан, розташований Музей родини Лепких. Його експозицію створив вчитель-краєзнавець, нині покійний Василь Подуфалий. А у селі Крогульці на Гусятинщині, де народився, Б. Лепкий, у приміщенні місцевої школи є кімната-музей письменника, встановлено його погруддя. Редакція журналу „Тернопіль" заснувала всеукраїнську премію ім. братів Богдана і Левка Лепких. Впродовж семи років вона присуджується дослідникам творчости Лепких, письменникам, мистцям, громадським діячам, які працюють на українську ідею.

За десять років в Україні видано трилогію Б. Лепкого „Мазепа", яку надрукувало відновлене видавництво „Червона Калина" у Львові. Читачі Тернополя першими отримали збірки духовної лірики Богдана Лепкого. У Києві за редакцією літературознавця Миколи Ільницького вийшли дві книжки лірики, прози, „Вибране" Б. Лепкого. А ще кілька років тому Україна тішилася чудовим академічним виданням у двох томах, упорядкованим письменниками – батьком і сином Погребенниками. Ці дві книги побачили світ завдяки фінансовій підтримці д-ра Р. Смика. До 10-річчя Незалежности України вийде книга епістолярної спадщини Б. Лепкого „Журавлі повертаються". Це рідкісне видання упорядкував і написав передмову до нього письменник Володимир Качкан, а профінансував д-р Р. Смик.

Святослава Ященко

Зверніть увагу на третього

Р. Л. Хомяк

КИЇВ. – Коли Верховна Рада України засідає у своєму повному складі, на трибуні сидять троє її керівників:

Іван Плющ – голова, „елдер стейтсмен" сучасної української політики; „батько" Декларації про державний суверенітет України з липня 1990 року; „партач" угоди, яка мала на меті оновити, але не розвалити Совєтський Союз; професійний хлібороб, який любить нагадувати, що ще 1993 року він виступив за приватну власність на землю; вдруге, після політичної павзи, голова парляменту.

Віктор Медведчук – перший заступник; взірець „нового українця"; успішний адвокат і бізнесмен, який не приховує свого багатства, але при тому доводить що він заробив свої мільйони і не забуває додати, що реґулярно декларує податковій адміністрації свої прибутки. Він також голова Соціял-демократичної партії України (об'єднаної), або СДПУ(о), яка має гроші, бо серед її членів, твердить Медведчук, понад 20 тисяч підприємців. Ця партія хоче стати "най-най" політичною організацією України (а це значить що й її лідер не думає залишатися в заступниках).

Степан Гавриш – другий заступник, зовсім нова зірка на українському політичному сузір'ї, який протягом короткого часу, зокрема цього року, потужніше „засвітився" і на якого варто зосередити увагу саме тепер, коли в Україні підгрівається чергова кампанія – обрання нової Верховної Ради.

Характерно, що в довіднику „Хто є хто в Україні" за 1997 рік знайдете Плюща і Медведчука, але не Гавриша. Він вперше став депутатом Верховної Ради щойно в березні 1998 року. Після „оксамитної революції" в Раді на початку 2000 року, коли строкатій коаліції партій вдалось усунути лівих з керівних посад, Гавриш став віце-спікером як компромісний висуванець, який не мав загрожувати амбіціям політичних китів. Цього року не один з них, мабуть, сумнівається щодо своєї згоди висунути на трибуну Стапана Гавриша. Він, виявилось, має свою думку, користуючись своєю посадою, висловлює її і діє!

Степан Гавриш цікавий ще й тим, що він природний соборник. Народився 1952 року на Івано-Франківщині – в селі Олешів, якого не знайдете на багатьох мапах України; воно яких 6 миль на захід від Тисьмениці, 12 від Франківська – але свою професійну й наукову кар'єру зробив у Харкові. Такий собі син коваля й колгоспниці з Прикарпаття, якого батьки скоро померли.

Закінчивши середню школу, попрацював два роки на фабриці в Івано-Франківську, тоді поступив до Харківського юридичного інституту, закінчив його з відзнакою, а далі – аспірантура, професура, докторат з юридичних наук, та ще й адвокатська фірма у Харкові. Цікаво також, що свої дві дисертації д-р Гавриш писав на тему охорони природного середовища, що в галузі розвитку України належить до першочергових питань. Кандидатську він захистив ще 1980 року – задовго до Чорнобиля, коли про екологію заговорили всі.

Здобувши місце на Олімпі законодавчого органу України Степан Гавриш, з його юридичною освітою, виявився суворим конституціоналістом: він за дотримання статтей Конституції України і проти частих її поправок. При тому він за швидке схвалення законів, які передбачені Конституцією, в тому числі – про податковий кодекс, земельний кодекс (він називає його „льокомотивом аґрарної реформи"), цивільний кодекс, митний кодекс. Він переконаний, що при прискіпливій праці Верховної Ради до початку листопада це вдасться здійснити, бо по тім – виборча кампанія.

До чергових виборів в березні 2002 року Верховна Рада ще мусить схвалити новий закон про вибори. У 1998 році вибори до парляменту відбулись за змішаною системою: половина депутатів увійшла за пропорційним принципом, тобто за партійними списками, а половина – за мажоритарним принципом. Студенти першого курсу політології знають, що досі у світі немає ідеальної виборчої системи, а Україна все ще випробовує, яка їй найбільше підходить.

Теперішня Верховна Рада тричі пропонувала змінити виборчий закон таким чином, щоб три-четверті депутатів були обрані за партійними списками, а одна четверта – у мажоритарних округах.

У пропорційній системі пропорція голосів, яку набере у виборах дана партія, буде віддзеркалена у пропорції її місць у парляменті, так що тільки кандидати на початку партійного списку мають можливість стати депутатами. У мажоритарній – кандидат, який здобуде найбільше голосів, стає депутатом. Президент Леонід Кучма тричі застосовував вето на цей законопроєкт, пропонований Верховною Радою.

Віце-спікер С. Гавриш, який, до речі, у 1998 році переміг 17 претендентів, здобувши мандат у 176-му окрузі на Харківщині, є прихильником мажоритарної системи виборів, але він думає, що закон, який Верховна Рада затвердить у вересні-жовтні, буде подібний до попереднього: 50-50, половина депутатів потрапить за партійними списками, а половина – на мажоритарній базі, коли громадяни вибирають особу, а не партію, яка вирішує, кому сидіти в парляменті. Він також проти довгої, 90-денної передвиборчої кампанії, яку пропонували законопроєкти, на які Президент наклав вето. На його думку, два місяці досить, щоб представитись виборцям.

Степан Гавриш вважає, що справжня аграрна реформа в Україні почнеться тоді, коли земля стане власністю тих, які на ній працюють, коли земля буде визнана як товар. Він з погордою відкидає арґументи лівих, мовляв, земля – мати, а матірю не торгують, і каже що „земля не мати, а годувальниця, як корова". Він також підозріває, що серед тих, які проти власности землі, є люди які не хочуть, щоб ціна землі дійшла до її реальної вартости, бо мають можливість користуватись нею за дешевшими цінами.

Що ж до української мови, віце-спікер Гавриш вважає, що її треба впроваджувати в життя еволюційним способом, адже „ідеологічна машина СРСР робила все, щоб українці забули українську мову". Сьогодні є шанс, каже він, „щоб українська мова стала нормально шанованою потребою усіх", та що влада зобов'язана робити мову державною. Але він проти того, щоб мова стала об'єктом політичної боротьби, „щоб не запалити бочку з порохом".

В той же час він рекомендує дуже просту розв'язку проблеми широкого користування російською мовою в урядових установах: так, як недавно заборонили курити в адміністрації Президента, можна заборонити користуватись російською мовою в державних установах, каже д-р С. Гавриш.

Окремий проєкт, який заступник голови С. Гавриш започаткував цього року і має на меті продовжувати – це круглі столи, або „політичні застілля", до участи в яких він запрошує науковців, журналістів, громадських діячів – тих, яких у Східній Європі називають інтеліґенцією – для обговорення важливих проблем державотворення і громадського суспільства.

Він хоче, щоб ці круглі столи діяли постійно і надавали слово незаанґажованим громадянам, щоб громадяни стали партнерами політичної влади, увійшли в діялог з нею.

ГІСТЬ РЕДАКЦІЇ

Козаки – це єдина родина

У 70-их роках в Україну приїхав Кубанський народний хор. Вийшли на сцену чорновусі козаки і полинула у залю пісня ... „Розпрягайте, хлопці, коні“. То не було спеціяльним виявом пошани до українських глядачів – решта пісень теж були українськими. Так, через пісню, відкривалася завіса над однією з радянських таємниць – долею козацтва. Звісно, таємницею було не те, що поселення козацького війська на Дону, Кубані і Тереку утворилися з українців. Таємницею було те, що козаки не сприйняли більшовицької влади і стали до збройного опору проти неї. Після громадянської війни 1921 року почалося так зване „розкозачування“, яке полягало у розстрілах козацтва, пограбуванні їхнього майна, позбавленні тих прав, які ці військовики мали у дореволюційній Росії. Репресії комуністичного режиму озвалися рухом козацького опору в роки Другої світової війни. В Німеччині почало формуватися козацьке військо, яке мало виступити проти СССР. До нього увійшли як представники старої козацької еміґрації, так і ті, яким вдалося вийти за межі СССР з німецькою армією. Тільки з Таманського півострова восени 1943 року вийшло понад 80 тисяч козаків. Їхня доля подібна до долі українців з 14-ої дивізії „Галичина“: вони увійшли до 15-го кавалерійського корпусу на чолі з німецьким генералом Гельмутом фон Панвіцем (19 тисяч вояків). Ідеологами козацтва були „білі еміґранти“, які брали участь у громадянській війні, а також ті, хто в СССР не скорився владі, зокрема донський отаман Петро Краснов і кубанський – Вячеслав Науменко. Похідним отаманом був колишній офіцер Червоної армії Т. Даманов. Козачий осаул Георгій Гикаєв, наприклад, 20 років партизанив на Північному Кавказі, аж дочекався нагоди вийти з гір після приходу німців. В роки Другої світової війни козацьке військо воювало на теренах Югославії. Козаки мали свій журнал „На козачому посту“, у якому донський отаман П. Краснов писав: „Де буде остаточна перемога Німеччини над комунізмом, ми не знаємо. Але де б це не було, ми, козаки, маємо сприяти цій перемозі. Після неї стануть вільними Дон, Кубань і Терек“.

По війні долі української дивізії і козачого корпусу були різними: дивізія залишилася на Заході, а козаків союзники видали Сталінові. У англійській зоні їх було близько 50 тисяч. У травні 1945 року тільки в південній Австрії таборувало 7 тисяч козацьких дружин і дітей. Дві тисячі козацьких старшин запросили нібито на міжнародну конференцію, але перед цим запропонували козакам здати зброю, ніби для обміну на стандарте радянське озброєння. Коли старшини побачили, що потрапили у пастку, багато хто з них вдався до самогубства. Решту козаків завантажили у товарні вагони. Були випадки, коли англійські солдати допомагали козакам втікати з ешелонів. Охоронці з НКВД поспіхом забирали у козаків шаблі, годинники, обручки, гроші... 16 червня 1945 року 934 полонених козаків привезли до Ґрацу і розстріляли біля станції. Такі розправи чинилися повсюдно. Генерали Шкуро, Краснов, фон Панвиц та інші були страчені у Москві в січні 1947 року, хоча вони не були громадянами СССР. Впродовж червня 1945 року численні ешелони з полоненими козаками прямували через Угорщину, Румунію, Україну в Сибір. Багато козаків загинуло в дорозі, решта - у вугільних шахтах, на лісоповалах. Уцілілі на Заході бережуть традиції козацького війська і пам'ять про полеглих товаришів.

Редакцію „Свободи“ відвідав наказний верховний отаман Великого братства козачих військ США і Канади, генерал-полковник Юрій Гузій, щоб розповісти про існування такого об'єднання і своє призначення на керівну посаду. Подаємо його відповіді на запитання „Свободи“.

– Яка історія вашого Братства?

– Передовсім, це козацтво, яке не визнало комуністичного режиму і в роки Другої світової війни воювало проти СССР, за визволення рідного козацького краю. Мій батько походив зі станиці Брюховецької на Кубані. У повоєнній різні він уцілів, тому що втік з авта, залишився в Австрії, де й я народився. У 1950 році наша родина прибула до США. Ми прагнемо відновлення козацького стану, поліпшення добробуту козаків на рідній землі.

– Але Кубань є складовою частиною Росії?

– Так, проте кубанські, донські, запорозькі козаки є братами. Адже на Кубань козаки прийшли з України і досі співають українських пісень, не цураються української мови.

– Чи багато козаків в Америці?

– Йдеться про тих, хто веде свій рід з козацтва і визнається до козацького стану. Ми вважаємо, що у США і Канаді налічується 560 тисяч таких осіб.

– Коли вас призначено наказним отаманом?

– Наприкінці червня. Раніше цю посаду мав О. Оребчук, який, на жаль, не погодився зі зміщенням з посади і й досі називає себе наказним отаманом. Це не відповідає правді, а ми не хочемо розколу, тому повідомляємо про оновлення Отаманського правління, до якого, крім мене, входять заступник наказного отамана полковник Сергій Цапенко, кошовий отамана Америки полковник Володимир Колесников, його заступник Фелікс Козак. Мене призначено також начальником головного штабу Америки, С. Цапенка – отаманом штату Нью-Йорк, Ф. Козака – начальником головного юридичного управління, В. Колесникова – начальником управління служби тилу штату Нью-Йорк. Адреса головної квартири в США: 1185 Sheridan Ave., Vineland, NJ 08361-7728. Тел./факс: (856) 293-0412. E-mail: guziy@concentric.net

Л. Хмельковський

Календарець святкувань

Львів

24 серпня у Львові відбудеться військова парада на честь 10-ої річниці незалежности України. Парада військ розпочнеться о 9-ій год. з покладання квітів до пам'ятників Т. Шевченкові, М. Грушевському та І. Франку. Командувач військами Західнього оперативного командування генерал-полковник Сергій Чернілевський виступить з промовою, після чого зведена духова оркестра виконає Державний гимн і почнеться проходження військ та техніки урочистим маршем проспектом Свободи. Після маршу відбудеться показовий виступ розвідувальної роти 80-го окремого аеромобільного полку. Завершиться свято виступом ансамблю пісні та танцю Західнього оперативного командування, курсантів Військового інституту при Національному університеті „Львівська політехніка“, а також урочистим маршем зведеної оркестри військ Львівського гарнізону.

Київ

25 серпня в Будинку вчителя (колишня садиба Центральної Ради), об 11-ій ранку, екзекутива СФУЖО проводить зустріч членок жіночих організацій України та східньої діяспори. У програмі – доповіді про діяльність жіночих організацій, становище жінки в суспільстві, майбутню співпрацю.

Чикаґо

23 серпня почнеться чотириденне святкування 10-річчя неазлежности, програма якого, повідомляє Лука Костелина, передбачає прийняття у посадника міста Ричарда Дейлі, на яке запрошені близько тисячі осіб. На прийнятті виступить танцювальний гурт СУМу. **24 серпня** на площі у центрі міста будуть підняті прапори України і США, представники міста та громади виступлять з привітаннями, виступатимуть танцюристи. Український національний музей в Чикаго влаштовує мистецьку виставку в адміністративній будівлі штату Ілиной. Увечорі в церквах відбудуться Молебні в намірення українського народу. На **25 серпня** плянуються спортові змагання в Українському селі за перехідну Чашу, встановлену на честь 10-річчя незалежности. Увечері в концертовій залі (9501 Skoki Blvd., Skoki) відбудеться великий концерт. В неділю, о 12:30, від катедрального собору св. Князя Володимира почнеться „Похід національної гордости“, відбудуться віче і відкриття пропам'ятної плити на честь 10-річчя незалежности України. Від **23 до 27 серпня** в Чикаґо перебуватиме українська шхуна „Батьківщина“, залога якої здійснює добродійне плавання на користь потерпілих від Чорнобильської аварії. **29 серпня** на Площі вояка відбудуться присвячені Україні змагання з футболу команд „Фаєр“ (Чикаґо) і „Кру“ (Колюмбус, Огайо). На спортовому святі виступатимуть українські команди „Динамо“ (СУМ, Палантайн), „Крила“ (Чикаґо“) і команда товариства „Леви“, а також секстет „Вінок“ осередку СУМ ім. Павлушкова.

Бостон, Масачусетс

8 вересня комітет, який утворили 13 громадських організацій, влаштовує бенкет у Moseley's on the Charles, Dedham, MA. На свято запрошений Посол України в США Костянтин Грищенко. Тел.: (617) 524-7301 у вівторок або четвер від 1-ої до 7-ої год.

Еленвіл, Нью-Йорк

25 серпня, увечорі, на оселі СУМ відбудеться святкування 10-річчя незалежности України за участю оркестри „Львів'яни“. Тел.: (845) 647-7230.

Лігайтон, Пенсильванія

15 вересня – УККА, Спілка українських підприємців, українська телепрограма „Контакт“ влаштовують пікнік і забаву на оселі ОДВУ ом. О. Ольжича. Гратиме оркестра „Четверта хвиля“. Пікнік почнеться о 1-ій, забава – о 8-ій вечора. Спонзори – „Міст - Америка“, „Оболонь“, „Контакт“, „Meest - Ukrainian Weekly“. Тел.: (610) 377-4621, (267) 250-2221, (215) 235-3709.

Діти у Боснії чекають підтримки

Українське поселення у Боснії і Герцеговині, мабуть, один з найменших етнічних осередків поза Україною. Але, як то кажуть, маленька пташка також літає у тому самому небі, що й великі птахи. Наша громада хоче зберегти свою національну ідентичність, прищепити молодшим поколінням живий інтерес до України, її мови і культури. Зі засобів масової інформації, які служать містками для світового українства, ми дорожимо американським україномовним тижневиком „Свобода“, тому що він не лише вміщує важливу інформацію, але й сприяє здійсненню різних українських проєктів.

Відомо, що Боснія постраждала від жахливої чотирирічної війни, а крім її згубних наслідків, нашу громаду треба рятувати від загрози повної асиміляції. Щоб цю загрозу відвернути, ми заснували Літню школу українознавства імені Андрея Шептицького. Минулого року у ній протягом двох місяців навчалося 53 дітей з усієї Боснії. Львівщина прислала нам кваліфікованих учителів та відповідну літературу.

Цього літа до Школи українознавства зголосилося вже удвічі більше учнів, однак наша громада неспроможна зібрати навіть мінімальні фонди на цю мету. Перебування дітей в Українському Духовному Центрі, зокрема їхнє харчування, не може обійтися без фінансової підтримки світового українства. З цим великим проханням ми звертаємося до усіх читачів „Свободи“.

Ваші пожертви з позначкою „Для Літньої школи“ просимо висилати на адреси: Rev. Petar Ovad, Milosa Kondica, 17, 78430 - Prnjavor, Bosnia Herzegovina, або: Anton Gocur, Zornedinger str. 18, 81671- Munchen, Acc. n. 2 114291 BLZ 7509030.

Секретаріят Української Асоціяції творчої інтеліґенції „Світ культури“, Боснія

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

Ювілей поета Володимира Ковалика

ЧИКАҐО. – На Вербну неділю, в Українському Культурному Осередку, відбулося прийняття з нагоди 80-ої річчя Володимира Ковалика – члена Національної Спілки Письменників України. Гарне свято влаштували улюбленому батькові його діти Оля Гриців із чоловіком д-ром Ігорем та внуками ювіляра Мар'янкою і Тарасом, а також син – інж. Ярослав Ковалик із дружиною Іванкою та дітьми Назаром і Остапом. Серед запрошених гостей були головний редактор газети „Час і Події" Анатолій Гороховський, генеральний консул України Борис Базилевський, друзі і знайомі, поети і співаки. Поетеса Стефанія Кралька привітала свого однолітка-поета величкодньою паскою, а я – вітальним короваєм. Гарним і вдумливим словом відкрив трапезу редактор А. Гороховський. Каторжник сталінських таборів у Сибіру, в Мордовії та на Алтаї, поет пережив всі жахіття двадцятилітнього ув'язнення і заслання. З глибоким зворушенням всі прослухали привітання Б. Базилевського. Гурт молодших поетів і співаків привітав ювілята піснею і віршем. Між ними були Ярослав Боднар, що також сам компонує мелодії до пісень В. Ковалика, життєрадісна Софія Бойко, поетеса Оля Винничук, бандуристка Ірена Турчин та Оксана Олексин. Я відчитала вірші-привіти, що наспіли від поетес Оксани Булах із Виппані, Нью-Джерзі і Людмили Клименко з Сент-Люїсу.

Мґр. Лука Костелина від імени УККА в Чикаґо поздоровив Володимира Ковалика зі світлим ювілеєм. Опісля Стефанія Кралька прочитала вибрані вірші героя свята, Славко Боднар співав „Сонечко сідає" у власній обробці, Оля Винничук зворушила присутніх піснею „Сміються, плачуть солов'ї".

Потім сам поет читав свої поезії, присвячені матері, батькові і дружині. Дочка Оля побажала батькові доброго здоров'я. Було багато квітів і дарунків.

Олександра Мудра

Оновлені підручники „Рідної мови"

МЕЛЬБОРН, Австралія. – Ось уже понад чотири десятиріччя видавництво „Рідна Мова" постачає українцям у діяспорі підручники і словники для вивчення української мови. Автор – всім відома бл. п. Марія Дейко, професор Харківського Інституту Чужоземних Мов, яка багато років тому була змушена покинути Україну. Однак розуміючи, що впродовж років українська мова все більше виходить з ужитку, витіснена мовами, котрі вживають в країнах поселення, а також, що свою культуру, традиції, самобутність можна зберегти лише за умови збереження рідної мови, бл. п. М. Дейко складає читанки, де кожна лекція побудована так, що дає учням можливість розмовляти, а це й є основний шлях до оволодіння мовою.

За останні більше сорока років видавництво „Рідна Мова" бл. п. М. Дейко та її син інж. Володимир Дейко постачили українцям в діяспорі понад 100,000 читанок і словників для молоді. Складені нею „Буквар", „Рідне Слово", „Волошки", „Рідний Край", „Євшан-Зілля" та „Про Що Тирса Шелестіла" – це й є та своєрідна система навчання нашої зміни української мови в чужих краях. Багато років минуло з тих пір, як вперше видано ці книжки. З'явилася потреба ці підручники усучаснити. В оновлених підручниках в кінці додано українсько-англійсько-португальсько-еспанський словник, граматичні й мовні вправи,

що вчать дітей правильно вимовляти українські звуки, вживати слова у потрібному числі, роді та відмінку.

Інформації про ці оновлені підручники можна отримати у видавництві – Ridna Mova Publishing, 10 Savaris Court, Donvale, Vic. 3111, Australia. Tel: 9873 - 2085, 9884-8597, Fax: 9873-2085. Web site: http://www.ridnamova.com,

E - mail: dejko@ridnamova.com.

Підручники рекомендовано Виховно-Освітньою Комісією СКУ до вжитку в Школах Українознавства та в Рідних Школах у всіх країнах Вільного Світу.

Журнал розповідає про давнину

ЮНІОН, Н. Дж. –Тема прадавніх слідів української культури на берегах Дніпра висвітлена у свіжому числі квартальника „Журнал Об'єднання вояків і приятелів 2-ої дивізії УНА" (ч. 63). Дослідники виявили поблизу Канева побудоване 1500 літ тому житло з мамутових кісток, а на кістках – найстаршу у світі мапу зі зображенням річки та поселень на її берегах.

В публікації журналу розповідається про скитські пам'ятки, знайдені на теренах України – кінську збрую, чоловічі штани, короткі луки для стріляння з коня, жіночі окраси. Крім цієї публікації, в журналі можна прочитати багато цікавого про військо України. Адреса редакції: 635 Evergreen Parkway, Union, NJ 07083.

Л.Х.

Чорнобильська „Панахида"

В культурному світі існує традиція святкувати історичні події новими музичними творами. Боже провидіння в особі композитора Романа Гурка з Торонто в Канаді дало нам гідного представника церковної музики XX століття. Минулого року він представив нам свою „Літургію-2000", а цього року – „Панахиду", яка вже появилася друком.

„Панахида" що триває менш ніж 30 хвилин, написана до болючої 15-річниці Чорнобильської аварії, яку з релігійною покорою відзначили в Михайлівському соборі міста Києва 26 квітня Хором „Фрески Києва" диригував сам композитор. Твір написаний в церковних ладах, з головною тонацією „е-моль" і складається з шести частин: „Святий Боже", „Отче наш", „З духами праведних", „Єктенія", „Відпуст" (Чеснішую від херувимів) і „Вічная пам'ять". Всі частини розроблені новою свіжою релігійною музикою. Лінії мелодій витримані в аскетичному профілі – гармонія, поза кількома „опізненнями", не має конфліктних зударів. Зміст виповнений медитативними фразами, вся музика набирає неземного звучання. Роман Гурко удостоївся незвичайної пошани в Києві. На фестивалі „Золотоверхий Київ" відспівали нещодавно написане його „Богородице Діво". Успіх його музики в Україні був такий великий, що в концерті в честь Папи Івана-Павла II у Київській філгармонії диригент хору „Фрески Києва" Олександер Бондаренко включив у програму церковної музики також згадане Гуркове „Богородице Діво".

Р. Гурко тепер шукає меценатів, щоб видати компактний диск з „Панахидою", „Богородице Діво" та іншою церковною музикою, який хоче випустити не пізніше 16-ої річниці Чорнобильської аварії. Частину грошей з розпродажу дисків хоче пожертвувати організаціям, які допомагають хворим дітям.

За нотами „Панахиди" можна звертатися до композитора: Roman Hurko #1207, 580 Christie Street, Toronto, Ontario, M6G 3E3, Canada. Тел: 416-658-9260 або електронною поштою rhurko@compuserve.com.

Власники комп'ютерів можуть прослухати частини „Панахиди" через Інтернет від 8 серпня на його веб-сторінці: http://members.xoom.com/rhurko.

Богдан Марків

НОВІ ВИДАННЯ

Тема дослідження: етнос

Валентина Борисенко, „Традиції і життєдіяльність етносу“ (на матеріялах святково-обрядової культури українців), Київ, УНІСЕРВ, 2000.

Ця незвичайно цікава і корисна книжка, точніше – посібник для студентів вищих навчальних закладів, появився на кошти Наталії Даниленко через видавничий фонд Союзу Українок Америки та з її заключним словом. Зміст його розділений на два великі розділи з темами, що охоплюють свята та обряди народного календаря і обряди та звичаї в українській родині. Авторка В. Борисенко здійснила заради цього підручника велику дослідну працю, щоб подати якнайбільшу кількість наших народних звичаїв та ще й з поясненнями і численними світлинами. Доказом її може бути список рекомендованої літератури, що начислює 42 назви.

У першій частині цього незвичайно корисного підручника читаємо про обряди народного календаря від зимових свят до осінніх. У другій частині знаходимо пояснення різних обрядів – від народження дитини до „останньої межі“, якою авторка підручника окреслює смерть. Все це вказує, як багатий є наш етнос та скільки можна пізнати із сторінок цього твору. Підручник прикрашений численними світлинами, з яких частина для кращого підкреслення багатства народної творчости поміщена в кольорах. У відділі, присвяченому сватанні, заручинам та весіллям, знаходимо світлини з архіву автора, вже сучасні, та можемо робити порівняння.

Як довідуємося із післяслова Н. Даниленко, авторка проф. В. Борисенко довгими роками збирала фолкльорно-етнографічні матеріяли до цього видання. Це робить підручник особливо вартісним не лише для студентів, але для всіх, хто цікавиться святково-обрядовою культурою України та старається її плекати у родинному житті, і в громадському.

Книжку можна отримати через Н. Даниленко, переказавши їй 20 дол. Адреса: N. Danylenko, 121 Harvard Ave., Somerdale NJ 08083-1316.

О.К.

Книжки, надіслані до „Свободи“

„Скарби Києво-Печерської Лаври“ – альбом. Відповідальні за випуск: Ольга Коваль, Юрій Кібальник, Сергій Кролевець, Національний Києво-Печерський заповідник; Ніна Прибєга, Валентин Кузьменко. Видавництво „Мистецтво“, Київ, 1998.

Святослав Левицький – „Червлена“ автобіографічний роман. Автор яскраво змалював характери героїв національно-визвольних змагань на західньоукраїнських землях у 1946-1947 роках. Видавництво „Нова Зоря“, Івано-Франківськ, 2001.

Соломія Павличко – „Листи з Києва“ (12 травня 1990 – 2 квітня 1991). Це розповідь очевидця про політичні та культурні події бурхливих місяців, що завершились ухваленням Декларації про державний суверенітет України. Передмова Богдана Кравченка. Видавництво Соломії Павличко „Основи“, Київ 2000.

Катехизм християнської віри. 1990.

Н. Лещишак – „Стоїть липка в полі“ – збірник лемківських народних пісень Никифора Лещишака зі спадщини Івана Франка. Упорядкування, вступ, словник та додатки: Микола Мушинка. Редакція: Олесь Мушинка. Обкладинка: Сергій Панчак. Графічна обробка: Сергій Панчак та О. Мушинка.

Галина Змієнко-Сенишин – „Пересаджені квіти України“. Книга спогадів, есеїв і статтей, різноманітні грані життя української еміґрації. Редактор Надія Тимошик. Упорядник і автор передмови Микола Тимошик. Видавництво „Наша культура та наука“ Монреаль – Київ, 2001.

Д-р Володимир Боднар – „ З моїх життєвих доріг“, збірник статтей, частина II. Упорядкування, вступ: Василь Лаба. Художнє виконання обкладинки: Ліда Боднар-Балагутрак. Львів – Парма, 2001.

Микола Фр. Чировський – „Жарти і анекдоти“. Зібрав і упорядкував автор. Кліфтон, Н. Дж., 2001.

Андрій Боляновський – „Дивізія „Галичина“. Історія“. Львів. 2000.

ПРЕСОВИЙ ФОНД „СВОБОДИ“, ЛИПЕНЬ 2001 р.

200 дол.	Альберта, Укр. Т-во	
	Пам'яті	Едмонтон, Аб., Канада
по 100	Комічак М.	
	в св. п. В. Сохана	МиКіс Рокс, Па.
	Муляк А.	Лос Анджелес, Каліф.
93	Леусс І.	Роян, Квеб., Канада
75	анонімно	
55	Дидик-Петренко А.	Аштон, Мд.
по 50	Дніпровий А.	Бутвин, Па.
	Ярош Є. і М.	Кінелон, Н. Дж.
	Дзюбинський Е.	Голивуд, Фла.
	Винар Л.	Равена, Огайо
	Іванців М.	Чатам, Н. Дж.
	Церква	
	св. Володимира	Парма, Огайо
	Сторожук Б.	Ґолд Рівер, Каліф.
по 45	Білоус Л. і О.	Оспрей, Фл.
	Михайлюк А.	Медісон Гайтс, Миш.
	Сосяк М.	Куритиба, Бразилія
	Бабій С.	Норт-Порт, Фла.
	Височанський М.	Ст.Лаурет, Квеб., Канада
по 35	Біловчук Б.	Норт-Порт, Фл.
	Ходонович Д.	Вілімантик, Конн.
по 30	Гнатюк Ю.	Монреаль, Квеб., Канада
	Олесницькі Н. і І.	Мейплвуд, Н. Дж.
	Саварин П.	Едмонтон, Аб., Канада
по 25	Феч М.	Тусон, Аріз.
	Гайда І.	Істон, Конн.
	Королишин Г.	Норт-Порт, Фла.
	Никифорук В.	Джаксон Гайтс, Н. Й.
	Ріпецький Ю.	Іклері, Виск.
	Кизик І.	Бескінґ Річ, Н. Дж.
22	Кусів О.	Голливуд, Фла.
по 20	Гаркачі П. і М.	Брунзвік, Огайо
	Коновал А.	Арлінґтон, Гайтс, Ілл.
	Пласкон Дж.	Лінден, Н. Дж.
	Зизномирський З.	Університі Парк, Фла.
	Червоняк М.	Джаксон Гайтс, Н. Й.
	Лавро М.	Лонґ Айленд Сиīі, Н. Й.
	Луцька О.	Вудсайд, Н. Й.
	Похмурський Б.	Норт-Порт, Фла.
	Сагоновський Ю.	Окленд, Каліф.
по 15	Була А.	Левітавн, Па.
	Гладкий М.	Ледісміз, Віск.
	Юрчинський О.	Рочестер, Н. Й.
	Курчинський М.	Бетел Парк, Па.
	Кравченюк С.	Джерзі Сиīі, Н. Дж.
	Кулик І.	Кліфтон, Н. Дж.
	Кузик Д.	Трентон, Н. Дж.
	Лиско В.	Александрія, Ва.
	Мартиненко М.	Трентон, Н. Дж.
	Мазурик І.	Джонсон Сиīі, Н. Й.
	Обуховський Є.	Воррен, Миш.
	Самбір В.	Бока Ротан, Фла.
	Шпук К.	Моріс, Ілл.
	Шпиталь А.	Чикаґо, Ілл.
	Біраковський Б.	Коледж Поінт, Н. Й.
	Кабанов М.	Гемер, Каліф.
	Чернявський Я.	Шаумбурґ, Ілл.
	Калиновський А.	Вудбріч, Ва.
	Колодій Ю.	Джерзі Сиīі, Н. Дж.
по 15 дол.	Куціль Р.	Рочестер, Н. Й.
	Павлишин Д.	Клівленд, Огайо
	Рожок С.	Філядельфія, Па.
	Височанський М.	Ст.Лаурет, Квеб.,Канада
	Зубрицький Й.	Джерзі Сиīі, Н. Дж.
11	Іваничко Е.	Дербі, Н. Й.
10.16	Перекліта М.	Торонто, Онт., Канада
по 10	Барицький І.	Вестон, Онтаріо, Канада
	Борщ І.	Дітройт, Миш.
	Худовський Л.	Ветерсфілд, Конн.
	Добровольський С.	Монрель, Квеб., Канада
	Гайдич Л.	Керґонксон, Н. Й.
	Гладун І.	Павлінґ, Н. Й.
	Гарас А.	Бетлеґем, Па.
	Калинович А.	Джерзі Сиīі, Н. Дж.
	Кочержук І.	Самерсет, Н. Дж.
	Котляр І.	Ірвінґтон, Н. Дж.
	Коваль Б.	Вашінґтон, Д. С.
	Лагойда І.	Овкбрук, Ілл.
	Навроцький Ю.	Квінс Віллидж, Н. Й.
	Очеретко Й.	Нью-Йорк, Н. Й.
	Павленко П.	Еверґрін Парк, Ілл.
	Сенчищак Є.	Янґставн, Огайо
	Стебельська Л.	Йонкерс, Н. Й.
	Трощук В.	Чикаґо, Ілл.
	Зинюк О.	Сілвер Спрінґ, Мд.
	Гук М.	Сен Годей, Каліф.
	Яцків О.	Довнерс Гров, Ілл.
	Костюк Л.	Ґлен Спей, Н. Й.
	Кібалюк Дж.	Дес Плейнс, Ілл.
	Підлуцька М.	Еленвіл, Н. Й.
	Пілгуй Д.	Філядельфія, Па.
	Скоциляк Т.	Етобіко, Онт., Канада
	Вовк С.	Торонто, Онт., Канада
	Дебайло В.	Норт Плейнфілд, Н. Дж.
	Мусій Ю.	Етобіко, Онтаріо, Канада
	Брикович Л.	Монреаль, Квеб., Канада
	Корчмарик Я.	Ярдлей, Па.
	Логан Ю.	Літл Фолс, Н.Дж.
	Місія України	Торонто, Онт., Канада
	Нагірний Д.	Ізлінґтон, Онт., Канада
	Паранчак О.	Вілмінґтон, Дел.
	Перейма О.	Бафало, Н. Й.
8	Остапчук П.	Норт-Порт, Фла
6	Наконечний М.	Парма, Огайо
по 5	Барицький М	Бафало, Н. Й
	Бережницька О.	Бафало, Н. Й.
	Борис І.	Керґонксон, Н. Й.
	Хома Б.	Рочестер, Н. Й.
	Кулій М.	Сілвер Спрінґ, Мд.
	Дуркалець Р	Парма, Огайо
	Федорко Л.	Редфорд, Миш.
	Гарайда П.	Нью-Йорк, Н. Й.
	Грегорчак Т	Гонолулу, Гаваї
	Івахів Д.	Чикаґо, Ілл.
	Якошенко В.	Васаґа Біч, Онт., Канада
	Якубовський М.	Бафало, Н. Й.
	Канівець Ю.	Савснґтон, Конн.
	Карпик С.	Воррен, Огайо
	Когут Д.	Істон, Па.
	Кость Р.	Дрогобич, Україна
по 5 дол.	Костечко Л.	Йонкерс, Н. Й.
	Ковалевський М.	Ст. Пол, Мін.
	Козуб В.	Сиракюз, Н. Й.
	Кріль М.	Лас Веґас, Нев.
	Лисий Н.	Ґлен Мілс, Па.
	Маланюк Б.	Норт Маямі Біч, Фла.
	Мандзик С.	Бафало, Н. Й.
	Нащанський В.	Норт-Порт, Фла.
	Путієнкі Ю. і Т.	Слоан, Н. Й.
	Рябокінь Г.	Ст.Пол, Мін.
	Сагатий П.	Орандж, Конн.
	Семчишин І.	Гартфорд, Конн.
	Сенечко Л.	Чикаґо, Ілл.
	Шехович Н.	Нью-Йорк, Н. Й.
	Солган Я.	Балтимор, Мд.
	Столяр В.	Парма, Огайо
	Столярський В.	Омаґа, Неб.
	Шендюх А.	Рокі Гіл, Конн.
	Тхір В.	Зєлєна Ґора, Польща
	Ткач В.	Монро, Тавншип, Н. Дж.
	Васютин М.	Ровлет Текс
	Вінярський В.	Ветерсфілд, Конн.
	Болюх М.	Шитуат, Мас.
	Бондаренко А.	Філядельфія, Па.
	Ільків І.	Вітинґ, Н. Дж.
	Кучер Я.	Парсипані, Н. Дж.
	Борачок Я.	Бафало, Н. Й.
	Чуй Т.	Марлборо, Конн.
	Древницький В.	Джон Сиīі, Н. Й.
	Федів А.	Шилінґстон, Па.
	Фусяк А.	Джерзі Сиīі, Н. Дж.
	Корлатович С.	Клівленд, Огайо
	Кий Л.	Валінґфорд, Па.
	Лесагонич Й.	Рідінґ, Па.
	Новицький С.	Оквіл, Он.
	Почтар Дж.	Пекванок, Н. Дж.
	Сава В.	Пітсфілд, Мас.
	Сенів С.	Матован, Н. Дж.
	Серкез С.	Полк Сиīі, Фла.
	Слота С.	Каледж Парк, Мд.
	Слиж В.	Вудсайд, Н. Й.
	Танський М.	Тусон, Аріз.
	Тренза М.	Карл Плейс, Н. Й.
	Вацлавський Б.	Томс Рівер, Н.Дж.
	Зінько М.	Парама, Огайо
	Луців М.	Юніон, Н Дж.
	Лисобей Х.	Чері Гіл, Н. Дж
	Окопний М.	Арлінґтон, Текс
	Плавюк Р.	Монреал, Квеб., Канада
	Пик М.	Чикаґо, Ілл.
	Стеткевич Я.	Воррен, Миш.
4	Трач Л.	Вестон, Онт., Канада
3	Ратич Є.	Філядельфія, Па.
2	Лоґуш М.	Роксборо, Квеб., Канада
1	Джонсон О.	Фармінґтон. Конн.
Разом		**2,810.16 дол**

Щиро дякуємо за фінансову підтримку найстаршої української газети!

СПОРТ

Легка атлетика

„Срібною" нагородою Інги Бабакової в останній день змагань закінчився для України черговий чемпіонат світу з легкої атлетики. 11 і 12 серпня в фіналах виступали лише три українські атлети, отже, друге місце І. Бабакової в секторі стрибків у висоту можна вважати успіхом. Попри все українка сподівалася на „золото", адже її результат – 2 метри – такий же, як і у переможниці – атлетки з ПАР Клоет Гестрі, але Інга зробила на одну невдалу спробу більше. У фіналі стрибків у висоту виступала ще одна українка – Віта Паламар, яка також посіла досить пристойне 5 місце, показавши результат 1.94 м.

Український спортсмен Олексій Лукашевич теж змагався в стрибках у довжину, але не зміг продовжити добрих традицій Олімпіяди і в Едмонтоні був лише шостим. Нагадаємо, що в Сіднеї Роман Щуренко сенсаційно для багатьох виборов для України в цьому виді „бронзу". Якщо „золото" Жанни Пінтусевич-Блок в бігу на 100 метрів всі розцінили як сенсацію, то „бронза" Віти Павлиш в метанні молота, а також „срібло" Інги Бабакової в стрибках у висоту дещо розчарувало, хоча...

Збірна України в загальнокомандному неофіційному заліку посіла 16 місце. А перемогли атлети США та Росії, які вибороли по 19 нагород. Правда, в американців „золотих" нагород – дев'ять, а у росіян – шість.

Українці ж здобули один повний комплект нагород. За нагородами вони випередили Великобританію, Австралію та Японію.

7 серпня. Жанна Пінтусевич – нова чемпіонка. Праворуч – Меріон Джонс.

Баскетбол

Головний тренер збірної України Генадій Защук на прес-конференції, яка відбулася 6 серпня в барі „Плянета-спорт", повідомив, що напередодні Чемпіонату Европи він повністю зосередиться на праці з національною командою.

Готуючись до Евробаскету, збірна України зіграла кілька турнірів, після чого визначилося коло гравців, які зможуть поїхати до Туреччини.

Турнір в Італії проходив в складних природних умовах (1500 метрів над рівнем моря), і тому гравцям було нелегко адаптуватися. Після цього збору 2 гравці були виключені з команди: Молчанов – через порушення спортивної дисципліни, а Лохманчук – за вимагання забезпечення на випадок, якщо він отримає травму.

Тепер збірна поїхала в Латвію, де зіграє три тренувальних матчі проти збірної Латвії, Хорватії і Росії. Потім команда летить до Португалії, де з 16 по 22 серпня проведе останні контрольні ігри перед початком чемпіонату. 29 серпня збірна України вирушить до Анкари, де 31 серпня розпочне свій шлях на Евробаскеті в грі проти Литви. 1 вересня вона гратиме проти Франції, а 2 вересня – проти Ізраїлю.

* * *

Олімпійський чемпіон Сеулу-88 Ігорс Міглінієкс очолив клюб віце-чемпіонів України „Київ". Офіційне призначення І. Міглінієкса відбулося в липні, перед від'їздом команди „Києва" до США для участи в Summer Pro League. Ігорс Міглінієкс в минулому сезоні очолював ризький „Броцені".

За два роки клюб „Київ" вдруге змінив тренера. Спершу головним тренером команди був Олександер Коваленко, під керуванням якого кияни ввійшли в українську суперлігу, в дебютному сезоні стали чемпіонами та пробилися у „Фінал чотирьох" NEBL. Наприкінці минулого року робота О. Коваленка була визнана незадовільною і клюб очолив колишній гравець київського ЦСКА Ігор Яценко.

Бокс

Почалися переговори про наступного суперника Володимира Кличка. Наступний його бій може відбутися в той самий час, що й матч-відповідь Гасіма Рахмана та Ленокса Льюїса, – 10-17 листопада. Бій плянується провести у Лас-Веґасі. Суперником Володимира Кличка може стати Ланс Вітакер, Джеймі МакКлайн чи Майкл Гран. Покищо Володимир і Віталій Клички перебувають у Лас-Веґасі.

Угода про співпрацю

Спортивний комітет Міністерства оборони України підписав 31 липня угоду про співпрацю з Державним комітетом з питань молодіжної політики, спорту й туризму. Угода передбачає „кооперування коштів" для підготовки спортсменів до олімпіяд. Військо також за кошти Державного комітету отримає екіпірування для спортсменів, обладнання для спортивних залів та часткове фінансування своїх спортивних баз.

Календарець тенісових турнірів – 2001

1–3 вересня	– крайові чемпіонати УСЦАК – Союзівка
15–16 вересня	– клюбовий турнір КЛК – Союзівка
6–7 жовтня	– осінній турнір „Тризуба" – „Тризубівка"

Футбол

Ліґа чемпіонів: „Стяуа" – „Динамо" – 2:4

Київське „Динамо" свій похід до Ліґи чемпіонів розпочало з впевненої перемоги над бухарестською командою „Стяуа" – 4:2. І здається, в грі підопічних В. Лобановського, який, до речі, здивував всіх стартовим складом, намітилися певні зрушення в кращий бік.

Форвард футбольного клуба „Шахтар" Андрій Воробей (на передньому плані) бореться за м'яч із гравцем команди „Борусія".

Першою несподіванкою було те, що місце у воротах зайняв новачок Олександер Філімонов. З перших хвилин гри футболісти „Стяуа" пішли в наступ. Але динамівці швидко згасили атакуючий порив і самі розпочали з високими швидкостями штурмувати ворота румунів. І вже на 5-ій хвилині Белькевич вийшов сам на сам з лівого краю, але перетримав м'яч і нагоду було втрачено. На 8-ій хвилині був карний удар, який у подальшому призвів до ґолу у ворота господарів. Хацкевич б'є, м'яч потрапляє до Серебреникова, якого відразу збивають і суддя вказує на одинадцятиметрову позначку. Карний б'є Белькевич – 1:0. На 28-ій хвилині після комбінації, яку розпочав Ващук, Белькевич забив м'яч в ближній від воротаря кут воріт – 2:0. Перевага „Динамо" зростала, але й румуни не дрімали. На 32-ій хвилині Тріка ударом головою скорочує рахунок – 2:1. Втретє м'яч вкотився до воріт „Стяуї" на 42-ій хвилині гри. Того вечора чемпіони Румунії спромоглися ще на один ґоль – його забив всюдисущий Тріка. „Динамо" поставило крапку в грі на 62-ій хвилині, коли Белькевич м'яким ударом відправив м'яч до сітки воріт.

Перша еврокубкова гра динамівців у цьому році справила досить непогане враження, хоча деякі виконавці могли зіграти й на більш високому рівні, насамперед це стосується індивідуальної майстерности. У відмінній формі перебуває Белькевич, який менш ніж через місяць гратиме в складі збірної Білорусі проти своїх же одноклюбників.

Початок зроблено, головне – завершити на мажорній ноті.

Форвард київського „Динамо" Сергій Серебреников (зліва) і гравець букарештської „Стяуа" Мгашан Салемі.

Чаша УЕФА: ЦСКА, Україна – „Йокеріт", Фінляндія – 2:0

Київський ЦСКА в першому кваліфікаційному колі Чаші УЕФА 9 серпня переміг фінську команду „Йокеріт" з рахунком 2:0. Футболісти „Йокеріта" не завдали жодного небезпечного удару по воротах Кернозенка. У чемпіонаті в Фінляндії „Йокеріт" та ЦСКА мають схожі долі – обидві перебувають в „хвості" турнірної таблиці. Гра обох команд була нудною, нецікавою. Попри це ЦСКА здобув першу перемогу і до Фінляндії поїде вже як справжній фаворит.

Життя коротке, але мистецтво - вічне

До 100-річчя від дня народження співачки Іванни Синенької

На мюнхенському кладовищі спочиває Іванна Синенька-Іваницька, на могилі якої зазначені роки життя – 24 липня 1897 – 28 серпня 1988. Але в Енциклопедії Українознавства подається, що Іванна народилася у 1901 році, тобто в нинішньому році – 100-річчя від дня народження визначної української співачки. Мені довелося багато прочитати про Іванну, пізнати стежки її життя, але скрізь дати народження були суперечливі.

Говорити про таких мистців, як Іванна, це означає збагачувати українську культуру. А водночас її ім'я мало згадується, а шкода. Пісня була, є і буде головним бастіоном нашої культури, а її творці і виконавці були і залишаються нашою національною гордістю.

Іванка прийшла на світ 24 липня 1901 року в селі Великі Чорнокінці біля Гусятина. Батько був директором народньої школи, а мама Іванки – Феліція, з дому Генчел, була учителькою. В родині було восьмеро дітей і всі мали добре розвинутий музичний слух. Коли вперше заспівала „Веснівку" композитора о. В. Матюка на слова о. М. Шашкевича, то привернула до себе симпатію усіх, хто знається на співах. Від того часу не було в селі концерту, в якому не заспівала б Іванка. Можливо, найбільше вона розспівалася, коли вчилася в семінарі Сестер Василіянок у Станиславові. Але науку вона перервала, бо її батько, старша сестра і 16-річний брат Петро вступили в ряди УГА, вона приєдналася до них і виїхала в східню Україну. Іванка вчила дітей і співала нашому воякту в УГА.

Коли повернулася до Станиславова, її арештували поляки разом із петлюрівцями та завезли до Варшави. Щасливий збіг обставин призвів, що в цей час у Варшаві був зі своїм хором Олександер Кошиць, який, побачивши талант Іванни, приєднав її до своєї капелі. Вона завершила свою середню освіту, а також пізнала д-ра права Сократа Іваницького, який був проректором Українського технічно-господарчого інституту, та вийшла за нього заміж. Невдовзі вона виїхала до Праги і там закінчила докторат. Перед комісією вона заспівала лисенківське „На вгороді коло броду". Вона співала арію з опери В. Белліні „Ромео і Джулієт", виступала з окремим репертуаром по радіо. У 1927 році вона дістала диплом про закінчення консерваторії.

У цей час Іванка з чоловіком виїздять до Ужгороду, де вона вступає до театру М. Садовського і М. Аркаса, виконуючи різні сольові партії з української клясики, співає італійською, німецькою, чеською, румунською, польською мовами. В газеті „Час" 15 жовтня 1929 року було написано: „Пані Синенька показала незрівняно високої кляси ліричний голос, неначе вроджений для їх тужних мелодій. Співачка обожнює їх чарівну красу". Починається її турне до Чернівців, Мукачева, Букарешту, де арії з опер викликали серед високої еліти таке захоплення, що оплескам не було кінця. Ця вістка дійшла до Митрополита Андрея Шептицького, який призначив Іванні стипендію на студії в Італії. Вона скористалася з цієї пропозиції і після навчання приїжджала 10 липня 1930 року до Львова, щоб віддячитись концертом в залі Лисенка, про який схвально писало „Діло" 15 лютого 1930 року. А в березні 1930 р. вона виступила в Перемишлі на Шевченківському концерті разом із „Перемиським бояном" і з цим репертуаром провела турне у всіх більших містах Західньої України. Станислав Людкевич про це турне писав: „...Ріжнородна програма була виконана так бездоганно, а подекуди навіть взірцево і в стилю, що годі собі чогось кращого побажати. М'який, шовкового тембру, а при тім дзвінкий голосовий матеріял, вирівняний у всіх реґістрах, природна шляхотна лінія у динаміці й моделяції, дискретна, а проте інтенсивна, майже сценічна інтерпретація, непорочна дикція і фразування – усе те разом із симпатичною апариціею складалося на рідко подибувану цілість. З репертуару вміє видобути те, що найкраще". („Боян", лютий 1930).

Іванна любила виступати разом із піяністкою Надею Біленькою та оперним співаком Зеноном Дольницьким, всі прибутки переказувала на потреби бідних дітей („Неділя", 2 липня 1933 р.). В тодішній пресі все більше появляється статтей про співачку. У „Ділі" 27 лютого 1935 року Зеновій Лисько, рецензуючи її виступи, уживає цілий ряд заслужених похвал. Такі похвали пише також Василь Барвінський у „Новому часі" 28 березня 1935 року. Співачка – працьовита, вона знову своїм турне у Европі дарує насолоду публіці, а при тому, як найкращий амбасадор, прославляє ім'я України. У Німеччині, на Шевченківському концерті, вона прекрасно виконала не лише пісні, пов'язані з творчістю Шевченка, але також романси Січинського, Степового, Лисенка, Нижанківського, ряд пісень в обробці В. Барвінського.

Крім співу, Іванка мала вроду, яка полонила глядачів. В її очах було щось неповторне, а при тому вона передавала свої пісні з почуттям великого патріотизму, якого набула під час визвольних змагань УГА. Іванка, виступаючи не лише для українців, але й для чужинців, приносила нашому народові більше слави, ніж купи пропагандивних летючок. Вона виступала з концертом перед тими, які були вивезені на примусові роботи до Німеччини, і отримала від дівчат подарунок з написами: „Рідній землячці за красу її пісні – дарують землячки". Цей дарунок вона берегла і любила.

По війні подружжя залишилося у Мюнхені. Спогади про зустрічі з нею залишив Нестор Ріпецький у „Вільному Слові" за 7 грудня 1956 року: „Від співачки віє якесь дивне тепло, так миле українське в чужині". В річницю 15-ліття смерти Митрополита А. Шептицького співачка виступала в різних містах Европи. Софія Наумович в „Українській думці" писала, що великим щастям було слухати Іванку. За словами музикознавця Павла Маценка, співачка виконувала свій репертуар з особливою сердечністю й культурою („Новий шлях" 12 лютого 1977).

Померла Іванка Синенька-Іваницька 28 серпня 1988 року у Мюнхені.

Ярослав Стех

Учені досліджують історію потопу

У „Свободі" з 26 лютого 1999 року була надрукована стаття „Знайдено ковчег Ноя?" підписана ініціялом Р. Р. Автор пише: „У вересні 1997 року американський літак-розвідник У-2, пролітаючи над Іраком, помітив щось незвичайне на схилі гори Арарат. Того ж року стало відомо, що про дивний суб'єкт на горі Арарат знали ще з 1974 року, коли його зафіксували під час аерозйомок. Але цю інформацію тоді відразу ж засекретили. Тепер секретність знято і світ облетіла вістка, що на світлинах видні корпус старовинного корабля, який виступає з-під кам'янистої землі. Про ковчег Ноя детально розповідається в біблійній книзі Мойсея, але ці давні події усно переповідалися із покоління в покоління. Переповідачі додавали щось та змінювали. Адже в „Хроніці людства" Бодо Гарінберґа сказано, що про потоп у світі збереглося 259 легенд. Окрім Біблії, про потоп розповідається в сумерійському епосі про Гільґамеша".

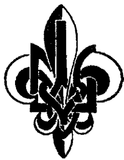
Оскільки автор статті не подав більше про епоху Гільґамеша, подаю коротку історію потопу з книжки Володимира Рена Бойковича „Колиска культури людства".

Сумерійський Ной – Зіюсудра – послухав поради ласкавого Бога Енкі. Плавбу кораблем зі своєю родиною і худобою почав з пристані ріки Евфрату, над якою лежало місто Шурупак, по затоплених теренах. Буревії й гураґани з дощем шаліли сім днів і сім ночей. Та бог сонця Уту (син Енліля) змилосердився і прийшов йому з поміччю. Вітри розігнали хмари й засяяло сонце. Зіюсудра дякував богові сонця за поміч і пожертвував йому вола та вівцю. Коли так само подякував богові неба Ан і богові просторів Енлілю, вони дали йому вічне життя й перенесли його до місця, де сходить сонце, у мітичний рай.

У цьому міті є багато правди. Потоп був частинний, місцевий, бо археологи відкопали вже два міста – Шурупак і Еріду (осідок бога Енкі) із чотирьох затоплених і занотованих сумерійськими літописцями, а віднайдені листи королівських династій дійсно нотують Зіюсудру як короля міста Шурупак над Евфратом, яке існувало перед потопом. Місто Шурупак відкопав професор Пенсильванського університету Леонард Вул, на руїнах Фара, над річкою Шат-ель-Квар. Це справді, як ствердили вчені, престаре місто. Його відвідували різні вчені, а від червня 1902 року до березня 1903-го тут вів розкопки археолог Коллдвей. На їх основі вчені ствердили, що сумерійське населення, яке жило в долішнім межиріччі рік Евфрату й Тигру, майже поголовно було затоплене, але на горах, в північній частині, навіть на горбах, на одному з яких лежало передпотопне місто Ур, не було втрати у людях.

Німецький лінґвіст Арно Пибель опублікував у 1914 році частину історії про потоп, яку переклав зі сумерійської таблички з колекції Британського музею в Ніпурі. Відтоді не знайдено нічого нового і переклад опису потопу, який здійснив Арно Пибель, є оригінальним і фундаментальним описом цієї стихії. За сумерійською версією, потоп стався 26 тисяч літ тому.

Микола Тимчук

ГОЛОВНА ПЛАСТОВА БУЛАВА

З подякою потверджує наступні вплати на потреби Пласту в Україні й інших краях, де організується Пласт.

Список ч. 21 за час від 1 січня 2001 р. до 30 червня 2001 р.

2,000 дол. Володимир Базарко;
400 7-ий Курінь УСП ім. А. Войнаровського (20 передплат журналу „Пташеня" для новаків в Україні);
200 Наталія Коропецька (на новацькі табори).

ДАТКИ НА РОЗБУДОВУ ПЛАСТУ НА НОВИХ ТЕРЕНАХ ТА ДЕКЛЯРАЦІЯ ТОЇ САМОЇ СУМИ ВПРОДОВЖ 5 РОКІВ „ФОНД НАЧАЛЬНОГО ПЛАСТУНА":
1,000 дол. Марія Фішер-Слиж (3-ій даток);
по 500 Ярослава Панчук (3-ій даток), Любомир Романків (5-ий даток), Юрій і Авра Слюсарчуки (5-ий даток), Василь Сосяк (3-ій даток).

ДАТКИ НА РОЗБУДОВУ ПЛАСТУ НА НОВИХ ТЕРЕНАХ „ФОНД НАЧАЛЬНОГО ПЛАСТУНА":
3,000 дол. Курінь УПС „Лісові Чорти";
Кан. 3,000 Юрій Яців;
1,000 Любомир Курилко;
по 500 Тереня Бень, Зенон Шепарович;
250 Андрій Дурбак;
по 200 Ярослав Бігун, Тарас Гірняк;
125 Юрій Темницький;
по 100 Олекса Біланюк, Роман Гавриляк, Олесь Кричик, Роман Левицький, Ярослав Червоняк, Донна Чехович;
70 М. І. Коць;
50 Наталка Макаревич;
30 Олесь Пясецький;
по 25 Юрій Купчинський, Евген Небеш, Осип і Надія Німилович.

ДАТКИ НА ВИДАВНИЧИЙ ФОНД „*ПЛАСТОВОГО ШЛЯХУ*":
25 дол. Оксана Коропецька;
20 Ольга Логвиненко.

ДАТКИ З НАГОДИ 50-РІЧЧЯ ШЛЮБУ ІГОРЯ І СТЕФИ КОРОЛЬ НА ФОНД НАЧАЛЬНОГО ПЛАСТУНА:
400 дол. Ігор і Стефа Король;
50 Іван і Наталка Коропецькі.

ДАТКИ З НАГОДИ 40-РІЧЧЯ ШЛЮБУ ЛАРИСИ І ЛЮБОМИРА ОНИШКЕВИЧІВ НА ВИДАВНИЧИЙ ФОНД „*ПЛАСТОВОГО ШЛЯХУ*"
150 дол. Роман і Зірка Воронка;
по 100 Теозодій і Люба Крупа, Юрій і Авра Слюсарчук;
75 Роман і Світлана Андрушків;
50 Ярослава Рубель;
25 Любомир і Лариса Онишкевич.

В ПАМ'ЯТЬ бл. п. АДРІЯНА ДЕПУТАТА І ІГОРЯ ПІКАСА:
100 дол. 2-ий Курінь УПС „Ті, що Греблі Рвуть", Плавня Нью-Йорк;
по 50 Евстахія і Мотря Мілянич.

В ПАМ'ЯТЬ св. п. РОМАНА БРИТТАНА:
100 дол. Теодора Бриттан з синами Андрієм і Юліяном.

В ПАМ'ЯТЬ св. п. БОГДАНА ВЕНГЛЬОВСЬКОГО:
100 дол. Ігор Гошовський;
по 50 Іван і Анна Ґалуга, Нона Кравс, Марко і Аня Лонкевич, Оксана Лонкевич, Ярема і Леся Павлович, Анна Чорнобіль;
по 30 Володимир і Люба Делькевич, Богдан і Галина Снігур, Андрій і Лариса Харамбура;
по 25 Мирон і Таня Баб'юк, Людвиг і Аріядна Бах, Юрій і Дарія Ганушевські, Богдан і Ганя Домбчевські, Люба Домбчевська, Петро і Анна Івасів, Христина Ковч, Марія Крижанівська, Катерина Лялька, Ірина Михайлюк, Леся Телега, Мирон і Галя Тицькі, Ростислав і Татяна Шутер;
по 20 Ірена Гафткович, Марія Крамарчук, Петро і Марія Лещишин, Роман і Надя Трач, Богдан і Лідія Хомяк;
по 10 Андрій Ганушевський, Петро і Христина Дзюба, Марко Снігур.

В ПАМ'ЯТЬ бл. п. пл. сен. ЯРОСЛАВА ВИЖНИЦЬКОГО, О.Х.:
500 дол. Люба Вижницька і Кірбі Мартензен;
по 200 Маріян і Іванна Коць, Ігор і Дарія Шуст;
по 100 Микола і Ольга Бура, Вілліям Гаррелл, Володимир Грицин, Сузен Кляйн, Сан Лин і Сан Сан Мийнт, Наталка Погребінська, Володимир і Анна Рак, Василь Саляк, Володимир і Богданна Слиж, Богданна Титла, Наталія Титла, Ярослав і Люба Федуни, Юрій і Христина Ференцевич;
75 Тит і Софія Геврик, Ойнштайн Метісен;
по 50 Софія Вовк, Стефан і Наталка Войціцкі, Олег і Людмила Грабовські, Любомир і Ляриса Зелик, Адріян і Лилілян Іванчук, Ольга Кобзяр, Мирослав Лабунька, Петро Наконечний, Володимир Процик, Олексій і Ліда Пясецькі;
30 Стефа Іванчук;
по 25 Дамян і Елисавета Поритко, Ігор і Наталка Соневицькі.

В ПАМ'ЯТЬ св. п. пл. сен. НАДІЇ ГАВРАЧИНСЬКОЇ на ВИДАВНИЧИЙ ФОНД „*ПЛАСТОВОГО ШЛЯХУ*":
400 дол. Ігор Гаврачинський.

В ПАМ'ЯТЬ св. п. ІРЕНИ ГЛАДКОЇ:
50 дол. Евстахія і Мотря Мілянич.

В ПАМ'ЯТЬ св. п. МИРОСЛАВИ ГРАБЕЦЬ:
100 дол. Евстахія Гойдиш;
75 Віра Моллс;
25 Ігор Руденський.

В ПАМ'ЯТЬ св. п. д-ра АНАСТАСІЯ ҐОРЧИНСЬКОГО:
по 100 дол. Евстахія Гойдиш, Филип і Володимира Демуси, Ярослав і Ярослава Панчуки;
по 50 дол. Наталія Іванів, Софія Кульчицька, Ксеня Кучер, Андрій і Рута Ріпецькі;
по 25 Роман Заяць, Іван і Оксана Лесейки, Уляна Ліськевич, Володимир і Ореста Фединяки.

В ПАМ'ЯТЬ бл. п. пл. сен. ІВАНА КРАМАРЧУКА:
1,000 дол. Анна Чорнобіль;
500 Марія, Олег і Олесь Крамарчуки;
300 Андрій Чорнобіль;
250 Роман, Дарія і Лідія Висоцькі;
200 Юрій Чорнобіль;
по 100 Теофіль і Марія Артемович, Оксана Бабюк, Ґері і Ірена Вольф, Ігор Гошовський, Нона, Роман і Адріян Кравс, Богдан і Ліда Крамарчук, Марта Крамарчук, родина Лупиніс, Ярема і Леся Павлович, Рональд і Ліда Стівенс, Мирон і Галя Тицькі, Борис Шмігель;
по 50 Мирон і Уляна Бабюк, Мечислав Балич, Христина Венгльовська, Іван і Анна Ґалуга, Володимир і Люба Делькевич, Дарія і Зенон Елиїв, Орест і Стефанія Павлович, Володимир Пилишенко, Мирослава Приймак, Джан Сантарсєро, Марта і Леся Семків, Володимир і Олена Шиприкевич, Марта Ярош;
по 40 Петро і Марія Лещишин, Богдан і Галя Снігур;
по 30 Юрій і Дарія Ганушевські, Адріяна Делькевич, Роман Куціль, Уляна Лоза, Катерина Лялька;
по 25 Мирон і Таня Бабюк, Людвиг і Аріядна Бах, Ярослава Борачок, Франк і Стефанія Вовкович, Ірена Гафткович, Лідія Джус, Богдан і Ганя Домбчевські, Люба Домбчевська, Ольга Закучна, Анатоль і Слава Коба, Роман і Богданна Ковальчук, Христина Ковч, Марія Крижанівська, Евген Кулик, Роман і Павля Левицькі, Анна Лонкевич, Василь і Анізія Мандзій, Іванна Мартинець, Ірина Михайлюк, Володимир і Анна Мотика, Іван і Наталія Олексин, Еленор Палмері, Анастазія Смеречинська, Стефан і Стеля Сорохтій, Леся Телега, Дарія Тишовицька, Ярослав і Ліда Черник, Ірена Шмігель, Люба Шмігель, Ростислав і Татяна Шутер, Андрій Яріш;
по 20 Стефан і Емма Адамчук, Филип і Анна Бейлі, Василь і Барбара Білан, Любомир і Любов Білик, Орест і Дарія Городиські, Тамара Гривнак, Петро і Христина Дзюба, Марія Лозинська, Галина Павлічко, Нансі Софія, родина Сьолковськвих, Андрій і Ляриса Харамбура, 120 Відділ Союзу Українок Америки;
по 15 Петро і Анна Білоус, Стеля Гузар, Стефанія Слюсар, Богдан і Лідія Хомяк;
по 10 Наталія Бабюк, Тамара Білик, Стефанія Лаба, Микола і Анна Лиляк, Анастазія Лучанко, Катерина Лялюк, Фена Надяк, Ізабель Оменцівська, Антоній і Францес Палюмбо, Марія Сиплива, Марія Сипняк, Анна Сохоцька, Ростислава Стеців, Стефанія Телега, Катерина Щур.

В ПАМ'ЯТЬ бл. п. пл. сен. БОГДАНА ЛУКЯНЕНКА:
100 дол. родина Паращак;
по кан. 100 Юля і Іван Войчишин, Пластова Станиця Оттави;
50 Наталія Білаш;
по кан. 50 Зенон Войчишин, Нестор Войчишин, Адольф Гладилович, Ігор Гладилович, Тетяна Герич, Ліна Гула, Тарас і Ірка Гула, Володимир Левицький, Юрій і Людмила Левицькі, Марта Маєр, Богдан і Олена Маців, Матвій і Христина Сохоцькі, Маркіян Шулякевич;
по кан. 40 Олесь Грицай, Юрій Кобринський, Славко Конанець, Христя Мота, Ярослав і Люба Паньків, Олена Цехмістро;
кан. 30 Олександра Давидович;
по кан. 25 Михайло Височанський, Ігор Давидович, Василь Коваль, Володимир Мота, Юрій і Марійка Мота, Іван Сербин, Роман Сербин, Марта Стрілецька;
по кан. 20 Роман і Ірина Бойко, Стефанія Василюк, Надія Винницька, Оленка Винницька, Олександра Гаврилюк, Марія Герич-Бусір, Лука Кулик, Володимир і Даня Куліш, Василь і Стефа Меренюк, Мирон і Даня Мончак, Орест і Ірина Павлів, Ярослав Паньків, Дмитро Плавюк, Надя Полюга, Н. Полюга, Володимир Роніш, Зоя Роніш, Юрій Савчин, Михайло Смолинець, Володимир Хоменко, Надя Цехмістро;
кан. 10 Роман Винницький;
кан. 5 Маркіян Ковалюк.

В ПАМ'ЯТЬ св. п. пл. сен. МАРІЇ МАСЮК:
30 дол. Іша Пришляк;
25 Мирослав Лабунька.

В ПАМ'ЯТЬ св. п. пл. сен. БОГДАНА МИСЬКА, ЛЧ:
50 дол. Зірка Мисько.

В ПАМ'ЯТЬ св. п. КАТЕРИНИ ПОПОВИЧ:
25 дол. Ігор Руденський.

В ПАМ'ЯТЬ св. п. пл. сен. ВОЛОДИМИРА ПРИЙМАКА:
60 дол. Й. і М. Крижановські і І. Сигалів.

В ПАМ'ЯТЬ св. п. пл. сен. ПЕТРА ПРИШЛЯКА:
50 дол. Олесь і Ліда Пясецькі;
25 Мирослав Лабунька.

В ПАМ'ЯТЬ св. п. пл. сен. кер. ЯРОСЛАВА ПРИШЛЯКА „Братчика Славка":
2,500 дол. Пластова Станиця Баффало;
по 100 Евстахія Гойдиш, Лідія Грещишин, Зенон і Ксеня Депутат, Марія Логаза, Ярослав і Ляриса Музичка, Григорій і Роксоляна Пікас, Юрій і Христина Ференцевич, Ольга Чмола з родиною;
по 50 Борислав і Наталія Білаш, Роман і Богданна Ковальчук, Василь і Анісія Мандзій, Мотря Мілянич, Теодор і Александра Правак, Мирослава Приймак, Маркіян і Ліда Стасюк, Адріян і Христя Цьолко, Христина Шепелява, Стефан Шишка;
по 30 Маріян і Марта Стасюк, Микола і Таня Паславські, Петро і Анна Поліщук;
по 25 Мирон і Уляна Бабюк, Оксана Бережницька, Андрій і Гертруда Дякун, Оля Зацухна, Христина Ковч, Богдан Пашковський, Люба Цьолко;
по 20 Богдан і Марта Ковч, Христина Паславська-Маршал, Влодко Поліщук.

В ПАМ'ЯТЬ св. п. МАРТИ СЕМКІВ:
20 дол. Ірена Михайлюк.

В ПАМ'ЯТІ св. п. пл. сен. ВОЛОДИМИРА СОХАНА:
по 50 дол. Меланія Соневицька, Олександра Юзенів.

В ПАМ'ЯТЬ св. п. СОФІЇ ТЕМНИЦЬКОЇ:
50 дол. Юрій і Авра Слюсарчуки.

В ПАМ'ЯТЬ св. п. ДАРІЇ ЯРИМОВИЧ:
100 дол. Юрій і Аня Павлічки;
50 Юрій і Авра Слюсарчуки;
30 Іриней Темницький.

В ПАМ'ЯТЬ св. п. пл. сен. кер. ЛІДІЇ ШАВ'ЯК:
50 дол. Мотря Мілянич.

ПОТРЕБА ВСЕ ЩЕ ІСНУЄ!

Звертаємося до Пластунів та Приятелів Пласту складати пожертви на потреби дальшого розвитку Пласту в Україні. Ваш даток уможливить поширити пластову працю виховання молодих громадян України в традиціях національної свідомости та відданости своєму народові. Тим ми забезпечуємо майбутнє і незалежність Української Держави.

Просимо виписувати чеки на Plast Conference, Inc. та висилати їх до: Plast Conference, Inc. c/o Dr. George Slusarczuk, 67 Bayberry Drive, Monroe, NY 10950-5607. Tel.: (845) 782-0977.

Всі датки на „Пласт в Україні" можна відтягати від податку.

ГОЛОВНА ПЛАСТОВА БУЛАВА

КАТАЛОГ КНИЖОК

ВИПРОДАЖ

Автор і назва	Ціна в доларах
Академія Наук України. Інститут Економіки. Економіка України: минуле, сучасне і майбутнє. Матеріяли Першого конгресу Міжнародної української економічної асоціяції (українською і англійською мовами). Київ, Наукова думка, 1993, стор. 356.	12.00
Винниченко, Ігор. „Україна 1920-1980-их". Депортації, заслання, вислання. Київ, видавництво „Рада", 1994 р., стор. 125.	3.50
Героїчний епос українського народу. Хрестоматія. Навчальний посібник. Київ, видавництво „Либідь", 1993 р. Тв. обкл. стор. 431.	12.00
Голод, Марія-Анна. „Янгол у наймах". Старосвітські легенди. Київ, видавництво „Рада", 1995 р., стор. 77.	2.50
Горлач, Степан. „Хрестини незалежності". Київ, видавництво „Рада", 1994 р., стор. 190.	6.00
Горохович, Антоніна. „Батьки і діти". Вінніпеґ-Торонто, 1990 р. Світова Координаційна Виховно-Освітня Рада, стор. 176.	8.00
Гуменна, Докія. „Прогулянка алеями мільйоноліть". Мікроновелі. Українське видавництво „Смолоскип" ім. В. Симоненка. Нью-Йорк-Балтимор, 1987 р. Тв. обкл., стор. 170.	10.00
Грушевський, Михайло. „Як жив український народ". (Українське відродження). Для середнього шкільного віку. Київ, видавництво „Веселка", 1992 р., стор. 110.	3.00
Домашевський, Микола. Історія Гуцульщини. Том III. Гуцульський Дослідний Інститут, Чикаго, 1986, стор. 442.	25.00
Знаки. 155 стародавніх українських вишивок. Видавництво „Соняшник", Київ, 1992 р. Великий формат. М. обкл. Стор. 72.	8.00
Іванис, Василь. „Симон Петлюра – Президент України". Друге видання Коштом Миколи Кушніренка, США. Київ, „Наукова думка", 1993 р. Твр. обкл., стор. 268.	15.00
Камінський, Анатоль. На перехідному етапі. „Гласність, перебудова і демократизація на Україні". З передмовою Мирослава Прокопа. Мюнхен, 1990. стор. 624.	12.00
Кацавець Г. і Паламар Л. „Мова ділових паперів". Навчальний посібник для студентів. Київ, „Либідь", 1994 р., стор. 208.	5.00
Коссак Орест. Англо-український словник з інформатики та обчислювальної техніки. Словник містить понад 15,000 термінів з інформатики, комп'ютерних технологій та інженерії. Стор. 304. Тв. обкл.	11.00
Коссак Орест і Кравець Роман. Англо-український і українсько-англійський словник-довідник з телекомунікації. Понад 4,000 термінів. Львів СП „Бак" 1996 р., стор. 248, тв. обкл.	10.00
Кошиць, Олександр. Спогади. Київ, видавництво „Рада", 1995 р. Тв. обкл. Стор. 385.	15.00
Луцький, Юрій. Листування з Євгеном Сверстюком. Українське незалежне видавництво „Смолоскип" ім. В. Симоненка. Балтимор-Торонто, 1992 р. М. обкл. Стор. 89.	4.00
Міфи давньої Індії. Для старшого шкільного віку. Упорядкування, переказ із гінді, післямова Степана Наливайка. Малюнки Миколи Пшінки. Київ, „Веселка", 1992. Великий формат. Тв. обкл. Стор. 200.	15.00
Незабутні роки (1945-1950). Пам'яткове видання. Комітет колишніх учнів Української Реальної гімназії в Зальцбурзі. Тв. обкл. Нью-Йорк – Чикаго, 1987. Стор. 227	18.00
Останнім шляхом Кобзаря. Хронологія і дух походу-реквієму, присвяченого 130-річчю перепоховання Тараса Шевченка. Вступне слово Леоніда Кравчука – колишнього президента України. Великий формат. „Український Літопис", Тв. обкл. Київ, 1994 р. Стор. 279.	20.00
Польсько-українські студії. Україна – Польща. Історична спадщина і суспільна свідомість. Матеріяли міжнародної наукової конференції, Кам'янець-Подільський, 29-31 травня 1992 р. Київ, „Либідь", 1993 р. Тв. обкл. Стор. 262	8.00
Сверстюк, Євген. Блудні сини України. Літературно-критичні статті і виступи автора, присвячених відродженню духовности й морально-естетичним проблемам. Київ, 1993 р. Тв. обкл. Стор. 255.	10.00
Слабошпицький Михайло. Українець, який відмовився бути бідним. Київ, видавництво „Рада", 1994 р. М. обкл. Стор. 174.	8.00
Словники України – АБВ. Орфографічний словник української мови. Академія Наук України. Близько 120,000 слів. Київ, видавництво „Дніпро", 1994 р. Тв. обкл., стор. 864.	22.00
Словник української мови в малюнках. Загадки, прислів'я, скоромовки, фразеологія. Кольорові ілюстрації. Побільшений формат. Київ, „Освіта", 1995 р. Тв. обкл., стор. 415.	25.00
Танюк Лесь. Монологи. Театр, культура, політика. Харків, „Фоліо", 1994 р. М. обкл. Стор. 383.	12.00
„Тисяча і одна усмішка". Анекдоти, жарти, дотепи, замальовки з натури. Київ, видавництво „Український письменник", 1994 р., 236 стор.	12.00
Чос Володимир. Реальна власність. Усмішки. Тонкий гумор, сатира, сарказм висвітлює сучасне життя в Україні і спонукає читача до роздумів. Черкаси „Відлуння-плюс", 2000 р. М. обкл. Стор. 56.	2.50

МИСТЕЦЬКІ АЛЬБОМИ

Акорди. Антологія української лірики від смерті Т. Шевченка. Упорядкував Іван Франко. (Репринтне видання). Київ, „Веселка", 1992р. Тв. обкл. стор. 343.	15.00
Неділко Микола. Альбом-монографія з 60 кольоровими репродукціями. Нью-Йорк – УВАН, 1983 р. Тв. обкл., стор. 182.	15.00
Михайлів Юхим. Його життя і творчість 1885 -1935. Книга-альбом. Видавничий фонд Владики Мстислава, Митрополита Української Автокефальної Православної Церкви в діяспорі. Нью-Йорк-Лондон -Париж-Торонто, 1988 р. Тв. обкл. Великий формат, стор. 233.	22.00
Сомко Надія і Сергій Макаренко. Альбом з кольоровими репродукціями. Східньо-Европейський дослідний інститут ім. В.К. Липинського. Тв. обкл. Великий формат, стор. 112	18.00
Сомко Надія. Скульптура і малярство. Альбом з 34 репродукціями. Асоціяція діячів Української культури АДУК-США. Тв. обкл.	12.00

Ціни подані з податком і пересилкою.

Адреса: SVOBODA, BOOKSTORE

2200 Route 10 West, P.O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ

ВІДСОТКИ НА ПЕНСІЙНІ ГРАМОТИ ВІД 1-го ТРАВНЯ, 2001 р.

Одноразові і гнучкі пенсійні пляни **Відсотки в першому році – нові аплікації** (відсотки гарантовані на один рік)	**6.50%**
Одноразові і гнучкі пенсійні пляни (ІСНУЮЧИХ ГРАМОТ) **$100,000.00 або більше**	**5.75%**
$50,000.00 – $99,999.99	**5.50%**
$100.00 – $49,999.99	**5.25%**
Гнучка 10 пенсійна грамота (в другому році)	**5.50%**

ДОРОГІ ЗЕМЛЯКИ! ХОЧЕТЕ МАТИ СПОКІЙНУ ТА ЗАБЕЗПЕЧЕНУ СТАРІСТЬ — ВСТУПІТЬ В ЧЛЕНИ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ!

До уваги всіх жертводавців
ФОНДУ МОГИЛЯНСЬКОГО АКАДЕМІЧНОГО ТОВАРИСТВА
і шанувальників
НАЦІОНАЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ КИЄВО-МОГИЛЯНСЬКА АКАДЕМІЯ

Подаємо до Вашого ласкавого відома, що проф. Іван Фізер, президент МАТ, виїжджає з кінцем цього місяця на тримісячні виклади в НаУКМА та в Київському національному університеті ім. Тараса Шевченка. За час його відсутности просимо висилати Ваші пожертви на адреси наших регіональних представників.

Mr. Ihor Wyslotsky
860 E. State Parkway
Schaumburg, IL 60173

Mr. Jaroslav Duzyj
26657 Haverhill Dr.
Warren, MI 48091

Mr. Ivan Danylenko
121 Harvard Ave.
Somerdale, NJ 08083

УПРАВА МАТ

"СВОБОДА" запрошує до праці продавців *реклями*

Ви можете прислужитися громаді й українській пресі, збираючи реклямні оголошення та передплатників для „Свободи", а також продавати газету у Вашій місцевості, отримуючи при тому винагороду. За детальними інформаціями просимо звертатися до Марійки Осціславської на

***тел.:* (973) 292-9800, дод. 3040**

P.O. Box, Lehighton, PA, 18235 USA
Phone/Fax -610-377-3383
ojhanas@ptd.net

Список поручителів (США) та визначені школи і інституції освіти в Україні до яких буде передано комп'ютерне обладнання. Комп'ютори подарувало Товариство „Кобзар" у формі гуманітарної допомоги, а доставить їх до місця призначення добродійна фундація „Humanitarian Initiatives" зі Львова. Кожна система включає комп'ютор (Pentium) клавіятуру, мишку, екран та проводи.
* Кожний комп'ютор є запакований у двох коробках, позначених 1+1A, 2+2A, 3+3A... і т. д.

Item	Deignated School	Location, Address	Sponsors	Computer Box numbers*
1	Secondary School No.28	Lviv City, Vul. Tiutiunnykiv 2	Rotary Int. Wcs, Tarone Blocker, G. & N. Gehelsky	1+1A 2+2A 3+3A
2	Secondary School	Jampil Village, Postumyty Rayon, Lviv Oblast	Myron & Olha Hnateyko Volodymyr Petryshyn	4+4A 5+5A
3	Secondary School No.5	Chortkiv, Ternopil Oblast	Tanya Sinura Andrea Neagle	6+6A 9+9A 23+23A
4	Secondary School	Saranchuky Village, Berezhany Rayon, Ternopil Oblast	Petro & Natalia Buniak	7+7A
5	Secondary School	Nemyriv, Lviv Oblast	John Holian in honor of parents John and Stefania Holian	8+8A
6	Secondary School No.20	Lutsk, Volyn Oblast, Vul. Shota Rustavelli 11	Kobzar Society	10+10A 12+12A
7	Ukrainian Literary Institute	Kyiv, vul. Hrushevskoho 40	Kobzar Society	11+11A
8	Secondary School	Bremel Village, Demeydiv Rayon, Rivne Oblast	Kobzar Society	13+13A
9	Secondary School	Staryj Sambir, Lviv Oblast	Orest & Christine Hanas, Timish & Anna Hnatejko	14+14A 15+15A 16+16A
10	Higher Education Institute	Pochajiv, vul. Kremenetska 31, Ternopil Oblast	John & Nona Kark	17+17A 18+18A 19+19A
11	Women's League of Kyiv	Kyiv, vul. Hrushevskoho 40	Kobzar Society	20+20A
12	Library (Greek Cath. Parish)	Zboriv, vul. Mlynovetska 32 Ternopil Oblast	Zenon Procyk, Alex Hanas, Orest Hanas	21+21A 22+22A 24+24A
13	Lviv Theological Academy	Lviv, vul. Ilariona Svencickoho 17	Dan & Roxana Charkewycz	25+25A
14	Town Library	Mykulyshyn Village, Ivano-Frankivska Oblast	Art. Belendiuk Eugene & Natalia Luciw	26+26A 27+27A 28+28A
15	Museum Shestydesiatnytstva	Kyiv vul. Mezhyhirska 7/16	Bohdan & Lana Siryj	29+29A
16	Secondary School No 2.	Sambir, Lviv Oblast	Stepan Romanko Daria Kocherhan Fedak	30+30A 31+31A 32+32A
17	Museum „Boykivshchyna"	Sambir, vul. A. Chajkovskoho 2 Lviv Oblast	Stepan Romanko	33+33A
18	„Lybid" Publishing House, Shevchenko National University	Kyiv, 252001 Khreschatyk 10	V. Bandera	34+34A
19	Markian Shashkevych Library	Stryj 293500 vul. Shevchenka 63 Lviv Oblast	V. Bandera	35+35A
20	„Prosvita Society" Library	Uzhorod 88015 vul. Hrushevskoho 37/101 Zakarpatia Oblast	V. Bandera	36+36A

Збірка гуморесок
ОЛЕСЯ ШПИЛЬКИ

І СМІХ І ГОРЕ ЗА СИНІМ МОРЕМ

Передмова Євгена Сверстюка. „Смолоскип", Київ.
Частина накладу в підтримці Фундації
ім. І. Багряного. Ціна 15.00 дол.

Замовлення:
Bahriany Foundation, 4168 Woodland Drive, La Mesa, CA 91941

СОЮЗІВКА • SOYUZIVKA

Ukrainian National Association Estate

Foordmore Road, Kerhonkson, New York 12446
Tel.: (845) 626-5641 • Fax: (845) 626-4638
www.soyuzivka.com • e-mail: sqss@aol.com

ЛІТНЯ ПРОГРАМА 2001р

Субота, 18 серпня

8:30 веч. – Рома Прийма Богачевська. Танцювальний ансамбль „Сизокрилі"
10:00 веч. - 2:00 ночі – ЗАБАВА, грає оркестра „ФАТА МОРҐАНА"

Субота, 25 серпня

9:30 веч. - 1:30 ночі – ЗАБАВА, грає оркестра „ЛЕГЕНДА"

П'ятниця, 31 серпня

9:30 веч. - 1:30 ночі – ЗАБАВА, грає оркестра „ВЕЧІРКА"

Субота, 1 вересня

8:30 веч. – Танцювальна група „ЮНІСТЬ" з Йонкерсу
10:00 веч. - 2:00 ночі – ЗАБАВА, грають оркестри „ТЕМРО", „ВЕЧІРКА"

Неділя, 2 вересня

9:30 веч. - 1:30 ночі – ЗАБАВА, грає оркестра „ЗОЛОТА БУЛАВА"

Оркестра „*ВІДЛУННЯ" буде грати кожної п'ятниці від 13 липня до 24 серпня від год. 9 веч. до 1 ночі*

ЙОСИФ КУПЧАК

власник

JOSEPH MEAT MARKET

М'ясні европейські вироби

437 Smith Street, Perth Amboy, NJ

Tel: **(732) 442-4660**

VARSOVIA TRAVEL & SHIPPING

74 E. 7th St., Manhattan (between 1-2 Avenue)
Tel.: (212) 529-3256 • Fax: (212) 477-1553
INTERNET - www.varsovia.com

LOT
Polish Airlines

НАЙКРАЩІ ЦІНИ НА КВИТКИ В УКРАЇНУ

ЛЬВІВ від **$ 849** + податок в одну сторону **$ 500** + податок
КИЇВ від **$ 810** + податок в одну сторону **$ 472** + податок
Квитки до **НЬЮ-ЙОРКУ** в обидві сторони від **$ 895** + податок

До ПОЛЬЩІ:
Від 16 червня до 30 серпня 2001 р.
$ 681 в обидві сторони

З ПОЛЬЩІ:
Від 1 липня до 30 серпня 2001 р.
$ 599 в обидві сторони

Запрошення до США • Візи в Україну • **Грошові перекази**
Пачки в Україну – кораблем - **$ 0.59**; літаком - **$1.80**

Український Народний Союз пошукує осіб зацікавлених продавати життєве забезпечення (страховку). Вимагаємо знання англійської мови та професійного вишколу (ліцензії). Платимо комісове на рівні з американськими установами, та даємо списки проспектів. Зацікавлених просимо звертатися на тел.:

(973) 292-9800 додатковий 3018

• РОЗШУКИ •

Ліна Уланенко-Константинова розшукує своїх братів **ЛИХАНСЬКОГО МИКОЛАЯ ЛЕОНІДОВИЧА і ЛИХАНСЬКОГО ВЛАДИМИРА ЛЕОНІДОВИЧА**, які під час війни проживали в Златополі на Кировоградщині; були вивезені до Німеччини. Батько – Лиханський Леонід Тимофієвич, а мати – Леханська Віра.

Тел.: (609) 886-3773 Євген Кулинич

Розшукую МИКОЛУ Д. ДВОРНІЧЕНКА, рідного брата моєї мами. До 1970 р. жив у Чикаґо, 4210 West Kamering Ave. Називався Dworook. Як хтось знає його, або він сам прошу телефонувати:

(732) 560-8956 Оксана

• НА ПРОДАЖ •

Продається діюче мале приватне підприємство біля Львова, яке виробляє м'які меблі та облицювальні дощечки. Продається великий будинок у Львові.

Тел.: (610) 891-8575

ВИБИРАЮЧИ ПОДАРУНОК РІДНИМ І ЗНАЙОМИМ – ВИБЕРІТЬ "СВОБОДУ"!
НАЙСТАРІШИЙ І НАЙБІЛЬШ ШАНОВАНИЙ УКРАЇНСЬКИЙ ЧАСОПИС В ДІЯСПОРІ

Передплата на рік лише 55 дол.

SELFRELIANCE
Ukrainian American Federal Credit Union
Українсько-Американська Федеральна Кредитова Спілка
„САМОПОМІЧ"

Дозвольте нам допомогти здійснити вашу мрію!

ГІПОТЕЧНІ ПОЗИЧКИ

ЗВИЧАЙНІ, JUMBO ТА КОМЕРЦІЙНІ МОРҐЕДЖІ

КРЕДИТНІ ЛІНІЙ

HOME EQUITY ТА БІЗНЕСОВІ

Дзвоніть до позичкового відділу за подробицями

www.selfreliance.com

FULL SERVICE LOCATIONS
MAIN OFFICE 2351 W. Chicago Ave. Chicago, IL (773)-489-0520
NW Chicago, IL (773)-589-0077 • Newark, NJ (973)-373-7839
Jersey City, NJ (201)-795-4061 • Parsippany, NJ (973)-451-0200

OFFICES: Palatine, IL • Bloomingdale, IL • Palos Park, IL • Munster, IN

ДЕШЕВЕ ТЕРМІНОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ

Життєве забезпечення – це ще одна необхідність в житті. Хоча багато людей не любить платити за життєве забезпечення, це одначе є конечністю. Основним чинником, який треба брати до уваги, купуючи часове (термінове) забезпечення – це захист доходу, який кожна родина неспроможна придбати.

За останніх кілька років ціни на термінове забезпечення знизилися. Ніхто не може передбачити, як довго цей напрям буде продовжуватися. Під цю пору наші ціни термінового забезпечення є найнижчими у нашій 107-річній історії.

Тепер є найкращий час набути термінове забезпечення в УНСоюзі.

Ми заохочуємо Вас порівняти наші ціни з цінами наших конкурентів,

5-Year Level Term Life Insurance: Monthly Rates

UNA RATES:
FEMALE NON-SMOKER

	$100,000		$175.000		$250.00	
AGE	UNA	COMPETITOR	UNA	COMPETITOR	UNA	COMPETITOR
25	$11.19	$12.00	$17.94	$20.25	$24.69	$28.50
35	$11.19	$17.00	$17.94	$29.00	$24.69	$41.00
40	$13.19	$20.00	$21.44	$34.25	$29.69	$48.50
45	$17.19	$27.00	$28.44	$46.50	$39.69	$66.00
55	$34.19	$57.00	$58.19	$99.00	$82.19	$141.00

MALE NON-SMOKER

	$100,000		$175.000		$250.00	
AGE	UNA	COMPETITOR	UNA	COMPETITOR	UNA	COMPETITOR
25	$12.19	$14.00	$19.16	$23.75	$27.19	$33.50
35	$12.19	$19.00	$19.16	$32.50	$27.19	$46.00
40	$15.19	$23.00	$24.94	$39.50	$34.69	$56.00
45	$21.19	$33.00	$35.44	$57.00	$49.69	$81.00
55	$45.19	$100.00	$77.44	$174.25	$109.69	$248.50

Забезпечуючи себе в УНСоюзі ви не тільки покращуєте свій фінансовий стан, але ви отримуєте користі, які жоден конкурент вам не пропонує.

Український Народний Союз уділяє своїм членам стипендії, видає дві тижневі газети („Свободу" та „Український Тижневик"), для вигоди своїх членів вдержує оселю Союзівка, яка знаходиться у Кетскильських горах стейту Нью-Йорк та дає допомогу на місцеві народні та добродійні цілі.

За додатковими інформаціями у справі термінового забезпечення просимо контактуватися з місцевими секретарями відділів або телефонувати до Головної Канцелярії: **1-800-253-9862 додатковий 3013**

У 20-ту річницю смерти св. п. Уляни Целевич-Стецюк

18 серпня 1981 року перестало бити серце вірної доні свого народу св. п. пам'яті Уляни Целевич-Стецюк.

Хоч народилась в Чикаґо, а всю свою молодість провела на рідних землях, де як член ОУН включилась в боротьбу за свій народ. У сорокові роки, коли здавалось, що всміхнулось сонце волі, бачимо її у рядах Похідних груп, які йшли на схід, де зазнала різних страхіть та арештів. Опісля, коли почався великий ісход із рідних земель опиняється на чужині, сама із малолітньою донею, без жодних засобів до життя. І знову тут доля покерувала так, що вертається туди, де ставила свої перші кроки – до Чикаґо.

На новому місці не зажила спокійним, безтурботним життям. Весь свій труд час і гроші вложила у працю на міжнародному відтинку, щоб здобути якнайбільше приятелів для ідеї визволення України. Це вона була тим каменярем, що лупала скалу байдужости західнього, головно американського політичного світу, який досі був глухим на наші скарги. Із впертою послідовністю з дня на день витрачала вона свій час, сили і гроші на різні поїздки, конференції, демонстрації – виготовляла меморіяли до сильних цього світу, в яких звертала увагу на необхідність визволення України – на жахіття, в яких жив наш нарід. Завдяки її наполегливій праці ми здобули багато приятелів серед сенаторів та конґресменів Америки, серед поневолених Москвою народів, які спільно на форумі Антибольшевицького бльоку народів провели дуже багато праці.

Чимало труду вона присвятила праці серед патріотичного українського жіноцтва, у висліді якої, за її почином створено Об'єднання Жінок Організації Оборони Чотирьох Свобод України. Вона і стала першою головою централі.

У розпалі цієї праці не оминали її також і хрести, із яких найтрагічнішим була несподівана втрата її єдиної потіхи, доні Лариси. Ми боялись, що ця втрата доведе її до заломлення та що вона відійде від громадсько-політичної праці. Однак в неї перемогла безмежна любов до свого народу, і вона із ще більшим завзяттям кинулась у вир праці. Св. п. Уляна була людиною кришталевого характеру, глибоко релігійна, прямолінійна, повна оптимізму і віри, що українська правда переможе. У своїй поведінці не гордила ніким, а навпаки – мала для кожного тепле слово розради та заохоти. Була вирозумілою та толерантною до інших.

Не судилось Уляні дочекатись радісної хвилини проголошення незалежности України та перейтись стежками своєї молодости, як також стежками Похідних груп зловісного 1941 року.

Спочила на кладовищі св. Миколая в Чикаґо, де вітри з далекої України приносять її подяку за всі труди для вже вільної України. Вічна і славна їй пам'ять!

Лев Боднар

Помер д-р Володимир Шкільник

3 липня, у ранніх годинах, помер на 75-му році життя у власному домі біля Акрону, Огайо, д-р Володимир Шкільник. Покійний лікар був людиною доброю, побожною, товариською. Він народився в Перемишлянах, в родині правника Михайла і Марії Салломонів. Закінчив народну школу в Перемишлянах, а гімназію – у Львові. У 1943 році вступив до Дивізії „Галичина" і перебував у ній до 1945 року. Медичну старшинську школу почав ще в Празі, а згодом вчився в Німеччині. У повоєнний час проживав, вивчав медицину і захистив докторат у Мюнхені. В травні 1952 року прибув до США, де працював в шпиталях Маунт Авбурну, Кембріджу і Бостону. В 1956 році одружився з Надією Кравців. В 1958 році почав приватну практику, як директор анестезії,в шпиталі Клівленду, Огайо. Від 1970 року в Акроні працював як анестезіолог в „Сейнт Томас Госпіталь". Його тричі обирали головою Лікарського товариства. Брав участь у конґресі Світової федерації лікарів в Києві і Львові. Покійний був меценатом Українського наукового інституту Гарвардського університету та духовних семінарій в США і Україні, заснував „залізний фонд" в сумі 50,000 долярів імені Володимира і Надії Шкільників. Залишив в глибокому смутку дружину Надію, матір дружини – Олену Кравців і трьох сестер з їхніми родинами – Марію Лещишин, Ан. Ґалуґу і Анастазію Кінґгам, бра Надії – Ігоря Кравців та дальшу родину. Поховали св. п. В. Шкільника на кладовищі свв. апостолів Петра і Павла в Пармі.

Хай Господь поселить його праведну душу в небесних хоромах!

Д-р Володимир Боднар

Ділимося сумною вісткою, що в неділю, 12 серпня 2001 р. відійшов у вічність наш найдорожчий ЧОЛОВІК і БАТЬКО

бл. п.

ВОЛОДИМИР СЕНЕЖАК

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися у четвер, 16 серпня 2001 р. в українській католицькій церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку, а відтак на цвинтарі св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Залишені в смутку:
дружина – СОФІЯ
дочка – ДІЯНА
братаниця – ХРИСТИНА з донькою ОЛЕСЕЮ
та ближча і дальша родина в Америці, Чехії і Словакії.

Вічна Йому пам'ять!

У П'ЯТУ СУМНУ РІЧНИЦЮ
смерти нашої найдорожчої МАМИ, БАБУСІ і ТЕЩІ

бл. п.

ЕВГЕНІЇ КУРИЛОВИЧ-ЧАПЕЛЬСЬКОЇ

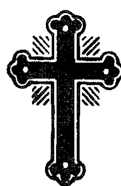
буде відправлена

СЛУЖБА БОЖА

у середу, 22 серпня 2001 р., о год. 9-ій ранку
в церкві Христа Царя у Філядельфії.

Просимо згадати Покійну у молитвах.

МАРТА ЯРИМОВИЧ з родиною

Ділимося невимовно сумною вісткою, що 2 серпня 2001 р. упокоївся в Бозі наш найдорожчий МУЖ, БРАТ, ШВАҐЕР і ВУЙКО

бл. п.

інж. МИРОН БАРАБАХ

нар. 24 вересня 1935 р.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в четвер, 9 серпня 2001 р. в українській католицькій церкві свв. Петра і Павла в Бріджпорті, Па. Після відправи тлінні останки спочили на парафіяльному цвинтарі.

Залишені в тяжкім жалю і смутку:
дружина – ДЗВІНКА
сестра – ЯРОСЛАВА ОНУФЕРКО
швагерки – ЛЕСЯ КОМОРОВСЬКА з мужем ЮРІЄМ і синами МАРКОМ і АНДРІЄМ
– ЛІДА КОСТЮК з мужем ІГОРЕМ і дітьми: ТАНЕЮ ШЕЙД з мужем МАРКОМ та АДРІЯНОМ з дружиною ВІКІ

Вічна Йому пам'ять!

За мову і зміст посмертних оголошень і подяк редакція не відповідає

ГОЛОВНИЙ ЕКЗЕКУТИВНИЙ КОМІТЕТ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

зі смутком повідомляє Головний Уряд УНС та все членство УНСоюзу, що в суботу, 11 серпня 2001 р. відійшов у вічність на 101-му році життя найстарший почесний член Головного Уряду УНС, колишній кореспондент „Свободи", головний контролер УНС, заступник предсідника

сл. п.

СТЕПАН КУРОПАСЬ

1-го жовтня 1900 – 11-го серпня 2001

Головний Екзекутивний Комітет і все членство УНС висловлює щирі співчуття синові д-рові Миронові Б. Куропасеві з дружиною Лесею, дочці Вірі Ґоєвич з родиною та внукам Християні, Катерині, Тамарі, Стефкові, Михайлові із їхніми родинами.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в четвер, 16 серпня 2001 р. в катедрі св. Миколая в Чикаго, Ілл., а тіло похоронено на цвинтарі св. Миколая.

Ціла Союзова Родина із великим жалем прощає найстаршого нашого почесного члена та заслуженого діяча.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

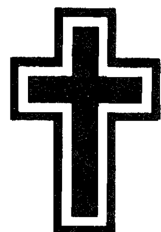
Ділимося сумною вісткою, що в суботу, 11 серпня 2001 р. в Чикаго, Ілл., відійшов у вічність на 101-му році трудолюбивого життя заслужений діяч, співосновник організації Державного Відродження України, член Сенату ОУН, довголітній діяч Українського Народного Союзу та інших організацій на терені Америки

бл. п.

інж. СТЕПАН КУРОПАСЬ

Цією дорогою провід і членство ОУН в Україні і діяспорі пересилають родині заслуженого Покійника свої найглибші співчуття і заразом свої запевнення, що в анналах дії ОУН і братніх організацій ім'я Покійного буде завжди зберігатися як символ прикладного і відданого члена націоналістичного руху ОУН/ОДВУ

ПРОВІД ОУН
Київ, 12 серпня 2001 р.

Ділимося сумною вісткою з усією українською громадою, що 27 липня 2001 р., на 78-му році життя упокоївся в Бозі

бл. п.

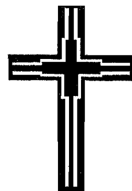
проф. ПЕТРО СТАСІВ

нар. в Оряві, 24 червня 1923 р.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися у вівторок, 31 липня 2001 р. в церкві Непорочного Зачаття в Гемтремку, Миш. Душа Покійного спочиває на цвинтарі Божого Гробу в Савтфілд, Миш.

Залишив у глибокому смутку:
доньок – МАРІЙКУ з мужем ТАРАСОМ КУЦИМ
– ЛЯРИСУ з мужем ВОЛОДИМИРОМ ГНАТЮКОМ
– ХРИСТИНУ СТАСІВ
синів – СТЕФАНА з дружиною НАДІЄЮ БЛЮЙ СТАСІВ
– АНДРІЯ з дружиною РЕБЕКОЮ МАКСИМЮК СТАСІВ
– ЮРКА СТАСІВ
внуків – АНДРІЯ і МАРТУ ГНАТЮКІВ
– РОМЦЯ і ДАНЯ СТАСІВИХ
та ближчу і дальшу родину в Америці та в Україні.

Вічна Йому пам'ять!

У глибокому смутку та повазі повідомляємо родину, друзів і широке коло української громади в США, що 11-го серпня 2001 р. заснув навіки на 101-му році трудолюбивого життя наш найдорожчий і незабутній БАТЬКО, ДІДО і ПРАДІДО

бл. п.

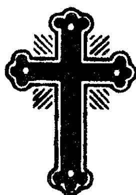
інж. СТЕПАН КУРОПАСЬ

нар. 1 жовтня 1900 р. в селі Селиськах, повіт Перемишль, Україна

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в середу, 15-го і четвер, 16-го серпня 2001 р., а тіло похоронено на цвинтарі св. Миколая в Чикаго, Ілл.

У глибокому смутку залишилися:
син – МИРОН КУРОПАСЬ з дружиною ЛЕСЕЮ
дочка – ВІРА ҐОЄВИЧ
внуки – ХРИСТИНА, КАТЕРИНА, СТЕФКО, МИХАЙЛО, ТАМАРА
правнуки – КАССАНДРА, САМАНТА, МАРІЯНА, ЗАХАРІЙ, РАЄН, КАТЕРИНА, КЕЙЛІ, АНДРІЙ, НАТАЛІЯ
та ближча і дальша родина.

Вічна Йому пам'ять!

ОРГАНІЗАЦІЯ ДЕРЖАВНОГО ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНИ (ОДВУ)
ділиться сумною вісткою з членами та українською громадою, що в суботу, 11 серпня 2001 р. на 101-му році життя відійшов у вічність член ОУН, один із засновників ОДВУ, 1-ий почесний член Центральної Управи ОДВУ, громадсько-політичний діяч, член УНС та інших українських організацій

бл. п.

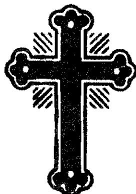
інж. СТЕПАН КУРОПАСЬ

ПАРАСТАС в середу, 15 серпня 2001 р. в похоронному заведенні Музики, о 7-ій год. веч.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ – в четвер 16 серпня 2001 р. в катедрі св. Миколая, опісля на цвинтар св. Миколая в Чикаго.

Опечаленій родині висловлюємо щирі співчуття.

ЦЕНТРАЛЬНА УПРАВА ОДВУ

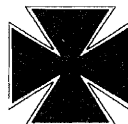
ОРГАНІЗАЦІЯ ДЕРЖАВНОГО ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНИ (ОДВУ)
ділиться сумною вісткою з членами та українською громадою, що в понеділок, 2 липня 2001 р. відійшов у вічність член ОУН, довголітній член ОДВУ та член Центральної Управи ОДВУ

бл. п.

ДМИТРО ФУРМАНЕЦЬ

Опечаленій родині складаємо наші глибокі співчуття.

ЦЕНТРАЛЬНА УПРАВА ОДВУ

БРАТСТВО КОЛИШНІХ ВОЯКІВ 1-ої УКРАЇНСЬКОЇ ДИВІЗІЇ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ АРМІЇ
СТАНИЦЯ В ДІТРОЙТІ, США

Ділимося сумною вісткою з членством і українською громадою, що в п'ятницю, 27 липня 2001 р. відійшов у вічність довголітній член Управи станиці

бл. п.

ПЕТРО СТАСІВ

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 31 липня в церкві Непорочного Зачаття, а відтак на цвинтар св. Гробу у Савтфілді.

Горем опечаленій родині Покійного складаємо наше щире співчуття.

УПРАВА СТАНИЦІ

РЕКЛЯМА • ОГОЛОШЕННЯ • ПОВІДОМЛЕННЯ • Марійка Осціславська 973-292-9800 #3040

ХОЧЕТЕ КУПИТИ ХАТУ?

Зверніться до

ВАСИЛЯ КАВАЦЮКА
VASYL KAVATSIUK
SALES REPRESENTATIVE

MORRIS PLAINS
PARSIPPANY OFFICE:
1625 STATE ROUTE 10
MORRIS PLAINS, NJ 07950
OFF: (973) 984-1400, Ext. 3603
EVES: (908) 790-9240
PAGER:(973) 817-1340 • FAX: (973) 984-4075

Weichert Realtors®
WEICHERT ONE STOP.
Ask About Weichert's One-Stop Shopping Services

ОСИП ГАВРИЛЮК
Професійний продавець забезпечення УНС
JOSEPH HAWRYLUK
Licensed Agent
Ukrainian National Ass'n, Inc.
79 Southridge Drive
West Seneca, NY 14224-4442
Tel.: 716 674-5185 • Fax: 716 675-2238

МИХАЙЛО П. ГРИЦАК
адвокат
З КРИМІНАЛЬНИХ І ЦИВІЛЬНИХ СПРАВ, ЯК ТАКОЖ КОМПЮТЕРСЬКОГО ПРАВА
Член адвокатської палати в Н. Дж., Н.Й., Конн., Вашінгтоні.
316 Lenox Ave., Westfield, NJ 07090
Tel. (908)789-1870;

ДРУКАРНЯ COMPUTOPRINT CORP.

МАРІЯ ДУПЛЯК – власник

Виконуємо друкарські роботи

- книжки
- журнали
- брошури
- коверти, канцелярійні друки
- візитівки
- весільні запрошення на різних мовах

35 Harding Ave, Clifton, NJ 07011
tel.: 973 772-2166 • fax: 973 772-1963
e-mail: computopr@aol.com

УКРАЇНСЬКИЙ ІМІГРАЦІЙНИЙ ЦЕНТР
PALLADA International
ВСІ ВИДИ ІМІГРАЦІЙНИХ СПРАВ
98 Second Avenue, 2nd Floor, New York, NY 10003
Tel.: (212) 387-8683 • Fax: (212) 228-3029

АДВОКАТ
ЯРОСЛАВ КУЗЕМЧАК
КОМПЕНСАЦІЇ І ВИМОГИ В НАСЛІДОК АВАРІЙ

- ✔ на роботі
- ✔ автомобільних
- ✔ в публічних місцях
- ✔ лікарських помилок

Перша консультація безплатна
Оплату беремо лише після виграші процесу про відшкодування

А ТАКОЖ:

- ВОДІННЯ під впливом алькоголю
- КУПІВЛЯ І ПРОДАЖ нерухомостей
- ПРОЦЕСИ цивільні і кримінальні
- ШТРАФИ
- РОЗВОДИ
- ЗАГАЛЬНІ КОНСУЛЬТАЦІЇ

WELT & DAVID
1373 Broad St., Clifton, NJ 07013
(973) 773-9800

ARKA COMPANY
Нитки, тканина до вишивання, писанкові прибори, касети, відео-касети, CD, шкільні книжки, хустки, кераміка, різьба.
26 First Avenue, New York, NY 10003
Tel.: (212) 473-3550

НА ЗАМОВЛЕННЯ
Доставляємо в Україну комп'ютери, копіювальні машини, всяке шкільне приладдя, книжки, ювілейний Шевченків „Кобзар" і т.п.
Ближчі інформації:
T. Shevchenko Centre in Lviv
c/o 2150 Bloor Street West, Suite 96
Toronto, Ontario, Canada, M6S 1M8
Tel.: (416) 239-4407
Fax: (416) 239-1526

ФІРМА ЄВШАН
пропонує касети, компакт диски, відео, шкільні книжки, комп'ютерні програми, писанки та різні подарунки. Замовляйте новий каталог на 2001 рік!
Тел.: 1-800-265-9858

Фірма „КАРПАТИ"
Переробляє хати пивниці, направляє дахи, виконує цементні праці, переробляє лазнички, малює назовні і всередині. Виконує малі і великі роботи (Handy man)
Василь Чолак. Тел.: (718) 937-6821
Beeper (917) 491-6150

Calls to UKRAINE 16.9 ¢/min
Any time
Great domestic rates. Great rates to other countries. We also offer prepaid Calling Cards: calls to Ukraine 13.3 c/min.
Call WWW.LDPOST.COM
For info call Long Distance POST:
1-800-449-0445

ECONOMY AIRFARES
FREGATA TRAVEL
Нью-Йорк/Київ/Одеса
– 580 дол.+tax (round trip)
399 дол.+tax (one way)
Н.Й./Львів – 699 дол.+tax (round trip)
450 дол.+tax **(one way)**
Restrictions Apply
250 West 57 Street, #1211
New York, NY 10107
Tel.: 212-541-5707 • Fax: 212-262-3220

ЄДИНИЙ ІНФОРМАЦІЙНИЙ ЦЕНТР У ПІВНІЧНІЙ АМЕРИЦІ
ГАЗЕТИ, ЖУРНАЛИ
з України, країн СНД
передплата, продаж-поштою
книги, CD, касетки, відеофільми (найбільша збірка, каталог)
перезапис відео PAL/SEKAM>->NTSC
www.press-global.com
Tel.: (416) 604-0060 Fax: (416) 604-0056
Canadian Global Centre A.O.B. Inc.
2186 Bloor St. W. #214, Toronto ON, M6S 1N3

Рідним в краю помагати, чи по світу подорожувати – тільки з фірмою КАРПАТИ

Добре знана у Канаді
Та в Америці відома
Фірма наша вже віддавна
Служить людям чесно й справно.
Щирий сервіс, низькі ціни!
Хто ще краще про Вас дбає?

KARPATY

ГРОШОВІ ПЕРЕКАЗИ
протягом 2–7 днів
Доставляємо до рук адресата в Україну, країни СНД та Східної Европи американські доляри.

ПЕРЕСИЛКА ПАЧОК

ДОСТАВА ХАРЧОВИХ ПАЧОК
з каталоґу

ДОСТАВА ТРАКТОРІВ, АВТОМОБІЛІВ, ПОБУТОВОЇ ТЕХНІКИ ТА ЕЛЕКТРОНІКИ

На всі замовлення Ви отримаєте поквітовання від Ваших близьких.
Телефонуйте до нас, щоб оформити замовлення та за детальнішою інформацією.

121 Runnymede Road,
Toronto, Ontario,
Canada M6S 2Y4
Tel. (416) 761-9105
1-800-265-7189
Fax (416) 761-1662
e-mail: nsemczys@aol.com
www.karpaty.on.ca

Найкращі ціни на квитки
на всі авіялінії світу

Запрошення до Канади та США

Візи до України, Польщі та Росії

Медичне забезпечення для відвідувачів у Канаді

ВІДПОЧИНОК
на відомих курортах